

HIGASHINO KEIGO

HUNG KHÍ HOÀN MỸ

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

SÁCH MỚI.NET - EBOOK

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

Các ngón tay ngăm đen của cô gái nắm chặt thanh đàn đang được đặt song song với hai vai.

Cô ngồi trên ghế, duỗi thẳng lưng, hít thở sâu ba lần. Đến lần thứ ba, khi nhịp thở chưa dứt, cô căng cơ bắp toàn thân. Cùng lúc đó, một âm thanh như tiếng thú gầm vang ra từ sâu trong cổ họng cô.

Tiếp sau đó, cô nâng cao hai cánh tay. Hai cánh tay cuộn cơ bắp và ánh lên một màu đen bóng. Mặt cô nhăn lại, có phần như đang đau đớn, lại có phần như đang tận hưởng một khoái cảm.

Cô hạ thanh đàn xuống, làm lại một lần nữa thao tác như trên. Lần này cô thở nhẹ hơn, mồ hôi rịn ra trên các bắp thịt đang co giãn một cách nhịp nhàng.

Khi cô nâng hạ thanh đàn hơn mười lần thì động tác bắt đầu hơi loạn nhịp. Nhưng cuối cùng cô cũng đã lặp đi lặp lại thao tác này được những mười hai lần.

“Tốt lắm!” Người đàn ông ngồi bên cạnh cô gái lên tiếng, ông ta không nhìn cô mà nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính. Máy tính này hiện đang kết nối với máy đỡ thanh đàn mà cô gái vừa nâng. “Lần này cả

lực và tốc độ của em đều tăng. Ngày mai ta sẽ nâng mức tạ lên.”

Được khen, cô gái nở nụ cười vui sướng. Căn phòng tối mờ.

Không, gọi là “căn phòng” thì cũng không đúng lắm. Nơi đây có diện tích tận hơn trăm mét vuông và để đây các loại máy móc luyện thể hình.

“Nào! Sang bài khác!”

Nghe người đàn ông nói, cô gái đứng lên, đến bên cạnh máy luyện cơ đùi, tức máy đạp đùi. Cô gái ngẩng xuống ghế, giơ hai chân về phía trước. Lòng bàn chân đặt vào bàn đạp, đạp mạnh.

Sau khi thấy cô gái đã ngẩng lên máy tập, người đàn ông mới thao tác trên máy tính. Hai chân cô gái gập lại do một lực đẩy bằng hơi.

Nhưng có vẻ lực này không thấm vào đâu đối với cô. Cô hé miệng, dồn sức vào cơ bắp và duỗi thẳng đôi chân dài ra một cách dễ dàng. Sau đó, cô lại co chân và lặp lại động tác tương tự. Bài tập này cô cũng thực hiện được mười hai lần.

Cô gái tiếp tục tập qua hết máy này đến máy khác. Cơ bắp hoạt động không ngừng, mồ hôi tuôn ra. Trong phòng có gắn đi-ô-hi-đrô nhưng vẫn rất nóng nực.

Sau khi tập xong tất cả các máy, cô gái quay về phía người đàn ông. Cô uốn ngực, giơ cao hai tay, tròng cây chuối rồi uốn cong người, hạ chân xuống đỉnh đầu. Khi hai chân chạm vào sàn, cô từ từ nâng người lên. Động tác của cô dẻo như động vật nhuyễn thể, chính xác như người máy.

“Tuyệt lắm!” Người đàn ông chuyển hướng nhìn từ máy tính sang cô gái. “Mọi thứ đều tiến triển thuận lợi trên cả mong đợi. Hoàn hảo!”

Cô gái uốn cong người ra sau một chút, lợi dụng phản lực đó, uốn dẻo tay chân, thực hiện màn nhào lộn mà không hề gây ra một tiếng động,

trông như một thước phim quay chậm. Cơ thể ngấm đen lộn khoảng hai vòng rồi dừng ngay trước người đàn ông.

Cô gái quỳ xuống, người đàn ông đứng lên trước cô. Dầu vậy mặt hai người vẫn ở vị trí khá gần nhau. Người đàn ông vòng tay qua cổ cô gái. Cô gái cũng vòng cánh tay dài của mình qua lưng người đàn ông.

“Công sức của chúng ta, của em cũng sắp gặt hái được thành quả rồi.” Người đàn ông thì thầm bên tai cô gái. “Cuộc sống trong bóng tối này sắp kết thúc. Em sẽ được bước ra ánh sáng. Và sẽ thay đổi thế giới này. Chắc sẽ có vài trở ngại nhưng mọi việc sẽ ổn hết thôi. Ta sẽ giải quyết được hết. Đây cũng chính là cách duy nhất để ta đáp trả lại tình cảm của em – người đã dâng hiến tất cả cho ta.”

Cô gái nhắm mắt lại. Môi người đàn ông tiến lại gần môi cô. Đúng lúc đó, có tiếng thiết bị điện tử vang lên. Người đàn ông khựng lại, cô gái mở mắt ra.

“Hình như có khách, kẻ nào lại đến giờ này chứ.”

Người đàn ông quay người, đi về lại chỗ ban đầu. Ông ta đi điều khiển máy móc trên bàn. Lập tức, màn hình chiếu dữ liệu của các máy tập cơ khi này trở thành màn hình nhận tín hiệu từ camera quan sát. Màn hình hiện lên cảnh ngoài vườn. Khi người đàn ông đi điều khiển thêm thì camera bắt đầu di chuyển. Ngay sau đó màn hình hiện lên hình người, mà không chỉ là một.

“Cả đám ư?” Người đàn ông cong môi. Có vẻ như sự xuất hiện của đám người này không có gì bất ngờ đối với ông ta. “Để ta ra ngoài tiếp đón nhé. Kẻo người ta lại nói mình bất lịch sự với khách tới chơi.”

Người đàn ông với tay lấy chìa khóa để trên bàn, đi về phía cửa. Cô gái vẫn quỳ gối trên thảm.

“Ta sẽ quay lại liên thôi.”

Người đàn ông nói rồi mở cửa đi ra ngoài. Đó là một cánh cửa bằng kim loại rắn chắc. Ông ta cố gắng không gây tiếng động khi mở cửa. Sau đó ông ta đóng rồi khóa cửa lại.

Khi băng qua vườn, bản năng của Yusuke mách bảo mình đang bị ai đó nhìn theo. Anh nghĩ bụng, đối phương là ông ta thì chuyện gắn camera cũng không có gì ngạc nhiên. Sau khi tới gần tòa nhà, anh nhanh chóng nhìn khắp xung quanh. Nhưng anh không nhìn thấy vật gì trông giống như camera cả.

“Sao vậy?” Shoko khe khẽ hỏi.

Yusuke lắc đầu. “Không, không có gì.”

Lúc này có nói chuyện máy camera thì cũng chẳng có ý nghĩa gì. Giờ đã không còn đường lui.

“Vào trận thôi! Chuẩn bị tinh thần xong hết rồi chứ?” Junya lên tiếng. Đợi đến khi Yusuke và Shoko đều gật đầu, anh vỗ vai người còn lại. “Takuma, nhờ vào anh cả đó!”

Takuma không đáp lại tiếng nào, quay thân người to lớn vào tường, ngẩng cằm hóm xuống. Junya leo lên vai rồi ngã quàng hai chân qua cổ Takuma. Takuma chống hai tay vào tường, đứng dậy. Có vẻ như cân nặng của Junya không là gì đối với Takuma, đôi chân anh không mảy may run một chút nào.

“R ồi! Tiếp!”

Ng ồi trên vai Takuma, Junya lên tiếng. Nghe vậy, Yusuke lại đứng tựa lưng vào Takuma, đan hai tay thật chặt, đặt ngay trước hông.

“Shoko, lên đi!”

Shoko lùi lại. Sau vài bước lấy đà nhẹ nhàng, cô hướng thẳng về phía Yusuke. Tại chỗ cách Yusuke chừng một hai mét, Shoko bỗng dừng biến đâu mất trong khoảnh khắc. Ngay sau đó, chân cô đã đạp lên tay Yusuke. Yusuke không bỏ lỡ giây phút này, anh dùng hết sức đẩy Shoko lên cao. Shoko bay bổng lên không, lộn nhào một vòng rồi đứng trên vai Junya.

“Thành công rồi!”

Ngay cạnh chỗ Shoko đứng là ban công. Cô thoăn thoắt leo lên như chú khỉ. Yusuke nhìn theo và ném dây thừng lên ngay sau khi thấy Shoko đã vào được ban công.

“Đúng là người giữ quy ền tuyển thủ thế giới có khác.”

Junya bước xuống khỏi vai Takuma.

“Phải chi môn thể dục dụng cụ nữ mà có mục ăn trộm thì cô nàng rình huy chương vàng rồi nhỉ.”

“Phi vụ vẫn chưa hoàn thành đâu.”

Nói xong Yusuke đu người lên dây thừng. Trên sợi dây đã có sẵn các nút thắt để đặt chân nên việc leo cũng không khó mấy.

“Đúng như tụi mình nghĩ, cửa khóa rồi.”

Shoko nói và chỉ tay vào cửa kính được đóng khung nhôm.

“Ờ, biết trước thế nào cũng vậy.”

Yusuke lấy đồng hồ trong túi đeo ngang hông ra. Đầu tiên, anh dùng dao khứa một vòng tròn có đường kính khoảng chừng hai mươi centimet

lên kính ở vị trí kế bên khóa cửa. Kế tiếp, anh dán băng keo lên vị trí đã vẽ, dùng búa nhựa gõ vào đó. Bằng cách này, kính chỉ bị vỡ trong phạm vi vòng tròn đã khứa, những mảnh vỡ dính vào băng keo nên hầu như không rớt xuống sàn. Thêm vào đó, phòng bên trong được trải thảm, nên nếu có vài mảnh vỡ nhỏ rớt xuống thì cũng không gây ra tiếng động lớn.

Thận trọng gỡ băng keo xong, Yusuke thò tay qua lỗ hở, gỡ chốt cửa, mở cửa kính, chui qua rèm, đột nhập vào bên trong.

“Xuống mở khóa cổng để hai người bên dưới còn vào được đây!”

Sau khi đột nhập vào phòng tiếp theo sau Yusuke, Shoko mở cửa phòng đi xuống.

Yusuke bật công tắc đèn pin, soi phòng. Trong phòng có một kệ sách làm bằng thép chứa cả núi sách.

Bên cạnh còn có một cái tủ. Khác với phía bên ngoài tòa nhà, trong phòng không có một thứ đồ trang trí gì. Phòng này hoàn toàn chỉ là nơi dùng để chứa tài liệu.

Làm sao mà tìm ra nó trong cái đống này đây.

Yusuke chán nản xuống tinh thần. Anh nghĩ phi vụ này giống như tìm kiếm cây kim từ đống rơm rạ. Mà có khi “đống rơm rạ” không chỉ nằm ở mỗi phòng này.

“Sao rồi?”

Yusuke chợt tỉnh trí khi nghe tiếng gọi từ đằng sau. Anh quay lại thì thấy Junya cúi đầu xuống, trông có vẻ lo lắng. Bên cạnh Junya là Shoko, đằng sau là Takuma.

“Nhìn này!” Yusuke chiếu đèn pin quanh phòng. “Mọi người nghĩ có thể tìm ra nó trong đống này không? Mà lại chỉ trong đêm nay.”

Cả ba người dường như đã hiểu ra ý của Yusuke. Tất cả cùng im lặng, đứng ngây ra một lúc.

“Nhưng cũng phải làm thôi.” Cuối cùng Takuma là người đầu tiên lên tiếng.

“Không tìm ra thì đi đời cả đám.”

Takuma nói bằng một giọng trầm không có chút ngữ điệu. Nhưng câu nói này có sức thuyết phục hơn bất cứ lời thoại giàu cảm xúc nào.

“Ừ. Đành phải làm thôi.” Junya nói.

“Cũng không có cách khác.”

“Tìm thôi!”

Shoko đến gần tủ đựng đồ ở đằng trước. Đó là một cái tủ có hơn mười ngăn kéo để hồ sơ. Khi cô mở ngăn kéo trên cùng thì những người đàn ông còn lại cũng bắt đầu vào cuộc. Takuma và Junya đi về phía kệ sách. Yusuke thì lo tìm kiếm ở bàn làm việc. Chiếc bàn này không làm bằng chất liệu gỗ cao cấp gì mà bằng thép, phục vụ cho mục đích sử dụng là chính. Trên bàn có máy tính và các máy móc liên quan đến nó.

Đúng là chỉ có mỗi cách lao vào tìm kiếm thôi.

Yusuke vừa nghĩ vậy, vừa tìm kiếm. Khi anh vừa mở ngăn kéo trước mặt thì đột nhiên căn phòng sáng lên.

“Trò ăn trộm kết thúc tại đây là được rồi đó!”

Yusuke giật mình, nhìn về phía giọng nói. Đứng ngay cửa là một người đàn ông nhỏ thó. Đầu người này không có lấy một cọng tóc. Thay vào đó, dưới mũi ông ta là một chòm râu trắng. Trên gương mặt gầy guộc là vô số nếp nhăn, đôi mắt nhỏ của ông ta như lặn vào trong các nếp nhăn đó.

“Tránh xa những tài liệu quan trọng của ta ra! Đối với các người thì chúng chỉ là đám giấy lộn, nhưng đối với ta tất cả giấy tờ đó đều là kỷ vật.”

Người đàn ông nhỏ con rút trong túi áo khoác ra một khẩu súng lục. Cả bốn người đều biết rằng người như ông ta thì không chỉ dùng súng để uy hiếp mà có bắn thật cũng không có gì lạ. Đầu tiên, Junya giơ tay lên và tránh ra khỏi kệ sách. Tiếp đến, Takuma cũng hành động tương tự. Cả Yusuke và Shoko cũng làm theo.

“Tốt! Bỏ cuộc là đúng đắn đó. Biết thừa nhận thua cuộc đúng lúc cũng là đức tính quan trọng của những vận động viên như các người đúng không?”

“Ông tính làm gì chúng tôi?” Junya hỏi.

Người đàn ông nhếch mép cười. Các nếp nhăn trên khuôn mặt ông ta cũng biến dạng theo.

“Hỏi hay lắm! Để ta suy nghĩ xem. Ta có thể tố cáo các cô cậu cho cảnh sát nhưng cách này chẳng thú vị chút nào. Ta cũng không muốn bị đám cảnh sát bắt tài tra vấn đủ thứ chuyện. Hay là ta gửi thông tin đến các hiệp hội thể thao nhỉ. Bọn họ mà biết các tuyển thủ mà họ tự hào đang hành động như kẻ trộm cắp thì sẽ phản ứng thế nào đây? Chủ tịch hiệp hội đi ền kinh chỗ hai cậu Niwa và Hiura cũng khá cao tuổi rồi nên sẽ lên cơn đau tim mất.”

“Ông biết nếu làm vậy thì sẽ ra sao không?” Yusuke nói.

“Khi đó, chúng tôi sẽ bị d ền hỏi lý do tại sao lại lén vào nhà này. Chúng tôi mà nói ra sự thật thì ông cũng gặp rắc rối thôi.”

“Vấn đề là các cậu có dám nói sự thật không?” Người đàn ông nhỏ thó vừa cười vừa nói, “Những thứ các cậu có được nhờ cơ thể đó gắn liền

với cuộc đời của các cậu. Ta chắc rằng các cậu không dễ dàng từ bỏ chúng.”

“Không cần chúng tôi nói ra thì trước sau gì chân tướng sự việc cũng bại lộ thôi. Các cơ quan đã bắt đầu hành động rồi.”

“Hình như cô đang nói đến chuyện cậu Ogasawara tự sát hôm trước phải không?” Người đàn ông nhìn về phía Shoko, hơi nhăn mặt. “Cậu ta quá yếu ớt cả về thể xác lẫn tinh thần. Là một phép tính lỗi của ta!”

“Anh ấy bình thường không có lỗi gì cả.”

“Cậu ta là người yếu đuối. Tóm lại, chuyện cậu ta tự sát nằm ngoài dự tính của ta và của các người nữa. Vì chuyện ấy nên các người đã lên vào đây đúng không?”

“Chỉ cần ông trả lại dữ liệu thì chúng tôi sẽ rời khỏi.”

Junya bước lên trước một bước nhưng người đàn ông đã chìa súng vào anh để khống chế.

“Ta đã nói rồi. Tất cả những gì có ở đây đều là kỷ vật của ta. Ta không thể trao nó cho các cậu.”

“Cơ quan đi điều tra đến cường chế lục soát thì ông tính thế nào?” Yusuke nói.

Người đàn ông gật đầu hai, ba lần. “Đó là điểu các cậu đang sợ đúng không?”

“Ông cũng sợ điểu đó mà.”

“Ta ư?” Người đàn ông vẫn cầm chặt súng trên tay, tựa vào tường. “Ta khác. Nói đúng hơn là bây giờ thì khác rồi.”

“Khác gì chứ?”

“Ta cảm thấy đã sắp đến thời điểm để công bố thành tựu của mình.

Đó cũng là để cho đám người kỳ thị ta mở mắt ra.”

“Ông nghĩ ông sẽ được yên thân khi làm vậy sao?”

“Chắc sẽ bị phê phán ít nhiều. Nhưng cũng chỉ dừng lại ở mức đó thôi. Bản thân ta chẳng mất mát gì cả. Vì ta đâu có giành được huy chương hay vinh quang gì như các người.”

“Thì ra là vậy.” Junya nhăn mặt, nhìn người đàn ông bằng ánh mắt thù hận. “Ông đã định như vậy ngay từ đầu. Ông đã tìm thời cơ để phá tanh bành mọi thứ đúng không? Và ông đã lợi dụng chúng tôi để làm việc đó.”

“Sao lại gieo tiếng xấu là ta đã lợi dụng chứ. Các cậu cũng đã có được giấc mơ đẹp đấy thôi. Này! Đừng tự ý cử động nhé, Anjo! Bị cậu tới gần thì có cậ̀m súng trong tay ta cũng bất an đó.”

Người đàn ông nhỏ thó cảnh cáo Takuma vì trong lúc không ai để ý Takuma đã bước lên trước khá nhiều. Có vẻ như anh tính tìm sơ hở để nhào về phía người đàn ông.

“Thôi, nói chuyện vậy đủ rồi. Mời các cậu ra khỏi đây!”

Người đàn ông vung tay cậ̀m súng sang ngang, hất cậ̀m về hướng cửa. Shoko bước ra trước, Takuma bước ra theo. Tiếp đến, Yusuke và Junya cũng lần lượt ra khỏi phòng.

Trước cửa là một hành lang. Từ đó có thể nhìn xuống sảnh tầng một. Trên trần nhà có treo một bộ đèn chùm pha lê khổng lồ. Ngay phía bên phải hành lang là cậ̀u thang đi xuống.

“Đan hai bàn tay lại, đặt ra sau đầu, từ từ đi xuống!”

Người đàn ông ra lệnh, bốn người bước xuống cậ̀u thang. Người đàn ông đi theo sau cùng. Yusuke nhìn khắp sảnh. Có vẻ người đàn ông nhỏ con này mê đồ cổ, các vật dụng xung quanh sức mùi cổ điển. Đèn hồ treo

tường là loại đồng hồ quả lắc có chiều dài gần hai mét. Giữa sảnh có cả một lò sưởi đốt củi. Trên tường có treo một số bức tranh trông đầy ấn ý, được đóng khung. Sảnh này trông khác một trăm tám mươi độ so với phòng sách khi này.

“Được rồi. Đứng lại!”

Người đàn ông nói vậy rồi đến gần chiếc bàn giấy có niên đại khá lâu, mở ngăn kéo có gắn tay cầm trang trí, lấy ra từ đó một cuộn băng keo.

“Sakura, dùng cái này quấn tay các bạn cô lại cho ta! Quấn chặt không để lỏng nhé!”

Người đàn ông lăn cuộn băng keo về phía Shoko. Shoko lưỡng lự trong chốc lát nhưng cũng đành bỏ ý định chống đối, nhặt cuộn băng keo lên.

“Vòng hai tay chúng ra sau, cột cổ tay lại. Với Anjo thì cột cả hai cổ chân lại luôn. Ta cũng không muốn làm vậy nhưng không trói chặt cái xe tăng hạng nặng đó thì ta bất an lắm.”

Shoko làm theo chỉ thị của người đàn ông, quấn băng keo quanh cổ tay của các đồng đội. Yusuke nhận ra Shoko cố tình quấn lỏng để họ có thể cử động một chút nhưng băng keo mà quấn nhiều lớp thì rất cuộc tay họ cũng không nhúc nhích được.

Người đàn ông nhỏ con vừa giám sát vừa cầm điện thoại không dây lên.

“Nửa đêm thế này mà gọi điện ư?” Junya hậm hực nói.

Người đàn ông nhỏ con nhướn mày. “Nửa đêm thế này mới căng thẳng chứ. Các ông các bà ở các hiệp hội mới biết ta không nói đùa. Bắt đầu từ môn cử tạ nhé. Anjo, là nhà cậu đó!”

Như thể đã thuộc lòng số điện thoại, người đàn ông không cần nhìn, dùng một tay nhấn số.

Khi đó, Takuma đang trong trạng thái bị quấn bằng keo cả hai tay hai chân, đứng cũng khó khăn, lảo đảo. “Tất cả lui xuống một bước đi!”

Yusuke ngỡ ngác nhìn Takuma. Takuma lặp lại, sắc mặt không thay đổi. “Lùi xuống!”

Yusuke làm theo. Junya và Shoko cũng vậy. Người đàn ông đang nhấn nút điện thoại nhận ra sự việc, nhìn họ.

“Các người làm gì đó?”

Ngay lúc đó, thân hình to lớn của Takuma quay một vòng, rồi đột nhiên thụp xuống. Anh ngã chồm hổm, dùng hai tay bị vòng ra sau lưng nhấc mép tấm thảm lên, giật mạnh về phía trước, chân đèn đặt trên tấm thảm đổ xuống, chiếc bàn giấy cũng trượt đi khá xa. Người đàn ông nhỏ con bị mất thăng bằng, ngã ngửa.

Không bỏ qua cơ hội này, Yusuke tông mạnh vào người đàn ông khi ông ta đang cố đứng dậy. Người đàn ông ngã lộn nhào. Cùng lúc đó, Junya cũng hành động. Vừa thấy người đàn ông làm rơi súng, anh đá nó bay đi trong chớp mắt. Không những vậy, anh còn tính đá người đàn ông một cước. Nhưng, ngay sau đó, Junya nhắm mắt, khụy xuống.

“Junya!”

Yusuke la lên nhưng sau đó chính bản thân anh cũng chịu một chấn động khủng khiếp ngay ở lưng. Người anh tê liệt như thể toàn thân đã bị rút hết sức.

Người đàn ông nhỏ con nhanh chóng đứng dậy.

“Tất cả đứng yên!”

Người đàn ông la lên. Trong tay ông ta nắm chặt một chiếc máy nhỏ màu đen. Yusuke có ký ức về nó. Là dùi cui điện, thứ làm tê liệt đối phương bằng cách gây sốc điện. Người đàn ông đã giấu nó trong túi áo khoác.

“Lơ là một chút là không xong nhỉ. Các người dù gì cũng không phải người bình thường. Trói chân Anjo lại là đúng lắm.”

Takuma ngã xuống trong tư thế tay nắm thảm. Không đứng lên nổi, anh nhìn người đàn ông nhỏ con bằng ánh mắt thù hận.

Người đàn ông giơ tay lên như thể muốn lau miệng, nhưng ông ta lại với lấy đồ chặn giấy bằng đồng hình con chim trên bàn, đập đầu Junya khi anh đang đứng dậy. Junya rên lên một tiếng và ngã xuống lần nữa. Tiếp theo người đàn ông cũng đập một phát vào vai Yusuke. Quá đau đớn, Yusuke không rên nổi một tiếng nào.

Nhưng ngay lúc đó...

“Bỏ vũ khí xuống!”

Một giọng nói đanh thép vang lên. Shoko đứng đó, cầm súng bằng hai tay.

Người đàn ông thoáng chút căng thẳng nhưng mau chóng lấy lại nụ cười ranh ma.

“Cái đó không phải đồ chơi đâu cô gái. Nào, trả lại ta đi!”

“Ông không nghe tôi nói à. Quăng vũ khí đi!”

Shoko điên cuồng la lên. Người đàn ông chỉ quăng mỗi đồ chặn giấy. Tay phải vẫn cầm dùi cui điện, tay trái thì đưa ra phía trước, ông ta tiến về phía Shoko.

“Cô chưa bắn súng lần nào đúng không? Tư thế cô thế kia thì đạn bay

chỗ nào cũng không biết đâu. Không may sẽ bắn trúng bạn cô đó.”

“Đừng lại đây! Ông mà lại gần nữa là tôi bắn đó!”

Tay cầm súng của Shoko run lên đến mức Yusuke cũng nhận ra. Trông cô không giống người có thể bóp cò chút nào. Người đàn ông cũng nhận ra đi đâu đó nên đã tiến đến gần hơn nữa.

“Ngoan ngoãn đưa lại súng cho ta nào!”

Tay người đàn ông đã vươn ra ngay trước súng. Shoko không bắn được. Toàn thân cô cứng đờ ra.

“Đừng đưa hần!”

Takuma la lên. Khi người đàn ông quay qua nhìn anh bằng ánh mắt đầy căm tức thì Yusuke đứng dậy, xoạc thẳng vào chân ông ta. Người đàn ông ngã xuống sàn, làm rớt dùi cui điện. Khi ông ta đang tính nhặt thì Yusuke đá một phát từ dưới lên. Bàn chân anh trúng thẳng vào cằm người đàn ông. Ông ta ngã ngửa, miệng chảy máu.

“Khốn nạn!”

Người đàn ông xông tới chỗ Shoko, mặt hằm hằm.

“Đừng lại gần!”

“Đưa súng đây!”

Khi người đàn ông cố cướp lại súng thì một tiếng súng vang lên chát chúa. Thân thể ông ta bật lên như nhảy rồi ngã gục xuống sàn. Vai ông ta chảy máu. Viên đạn đã bay trúng chỗ đó. Shoko run rẩy hơn cả lúc này.

Người đàn ông đưa tay chặn máu trên vai, đứng dậy. Mặt đầy phẫn nộ, ông ta lại lao đến chỗ Shoko. Shoko nhắm mắt, bóp cò lần nữa. Miệng súng tóe lửa, cơ thể người đàn ông bay thẳng về phía sau. Đầu đạn đã ghim thẳng vào ngực ông ta.

Người đàn ông co giật một lát rồi hoàn toàn không cử động nữa.

Sự yên tĩnh bao trùm khắp không gian trong vài giây. Lúc này chỉ nghe thấy tiếng thở không đều nhịp. Yusuke không rõ đó là tiếng thở của ai. Cũng có khả năng là tiếng thở của chính anh.

“Ha... hà... hà...”

Sau khi nhận ra mình đã làm gì, Shoko buông súng, ngã bệt xuống tại chỗ. Mặt cô trắng bệch ra như thạch cao.

“Shoko, gỡ băng keo ra giùm đi!” Takuma nhỏ nhẹ nói.

“Shoko, nhanh lên!”

Shoko từ từ quay qua, người vẫn run rẩy từng chập. Cô khập khiễng đứng dậy như con búp bê lên dây cót. Đầu gối cô run bần bật, đi lại trông rất khó khăn.

Ngón tay cô cử động không tốt nên mất khá nhiều thời gian để gỡ băng keo cho Takuma. Sau khi gỡ xong, Shoko ngã bệt xuống, bất động như thể đã sức cùng lực kiệt. Takuma đành gỡ băng keo cho cả Yusuke và Junya.

Đến lúc này thì Junya tỉnh lại.

“Đã có chuyện gì vậy?”

Không ai trả lời câu hỏi này nhưng khi nhìn thấy người đàn ông nhỏ con nằm đó và dáng vẻ Shoko thì anh hiểu hết chuyện gì đã xảy ra. Anh không hỏi thêm gì nữa.

“Tạm thời,” Yusuke lên tiếng. “Tạm thời chúng ta lo làm chuyện cần làm đã. Thi thể ông ta thì tính sau.”

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Takuma đồng ý. “Chúng ta cần hoàn thành cho xong mục đích đến đây đã.”

“Nào! Quay lại t`âng hai thôi!”

Junya lên c`ầu thang trước. Có vẻ như chỗ bị đập khi nãy vẫn còn đau, anh vừa ấn vào sau ót vừa xoay cổ. Takuma đi theo sau Junya.

Yusuke quay qua nhìn Shoko. Cô vẫn đang ng`õ bệt dưới sàn, tâm trí chưa h`ồi lại.

“Đi thôi!”

Yusuke đưa tay v`ề phía Shoko. Shoko nhìn chăm chăm vào tay anh. Một h`ồi sau cô mới nắm lấy. Cô đứng dậy liêu xiêu không chút sức lực như một bệnh nhân đang phát sốt.

“Em... đã giết người...”

“Đừng nghĩ ngợi nhi`ều. Đó là việc bất đắc dĩ thôi.”

Yusuke kéo tay Shoko, bước lên c`ầu thang.

Sau đó bốn người đã tìm kiếm liên tục trong khoảng hai tiếng. Nhưng thật sự thì bản thân họ cũng không rõ họ đang tìm gì. Vì mục tiêu của họ là thông tin, là thứ không rõ hình hài. Họ không biết thông tin đó được ghi chép lại trong giấy tờ hay được lưu trong đĩa m`ềm.

“Nghỉ một chút thôi. Đau đ`ầu quá.”

Junya nãy giờ ng`õ bệt xuống sàn, lục tung từng ngăn kéo một. Anh đứng lên, xoay cổ như đẽ` kéo giãn cơ vai. “Takuma, nghỉ chút thôi!”

“Không có thời gian đâu.”

Vừa lật từng trang trong tệp hồ sơ, Takuma vừa nói, giọng hơi gay gắt. Kệ sách trước mặt anh có chứa mấy chục tệp hồ sơ.

Junya thở dài nhìn Yusuke.

“Đằng đó sao r`ồi? Có tìm thấy thứ gì liên quan không?”

Yusuke đang tìm kiếm ở gần bàn làm việc. Anh ng`õ xuống ghế, uể

oải lắc đầu.

“Không thấy gì cả. Tôi đã kiểm tra cả nội dung của các đĩa mềm nhưng toàn những thứ không liên quan.”

“Vậy à...”

Junya đứng khoanh tay, nhìn lên trần nhà. Trong khoảng không yên tĩnh lúc này chỉ nghe mỗi tiếng lật hồ sơ của Takuma.

“Hai tiếng rồi mà chỉ mới tìm được một phần tư chỗ này. Để tìm hết đồng còn lại thì chắc chắn phải đến sáng. Trời sáng thì không chừng sẽ có người đến.”

“Mình giấu thì thế trước vậy?” Yusuke đề xuất. “Giấu xong thì mình có thể từ từ tìm kiếm. Khoảng hai ngày thì chắc sẽ tìm ra thôi.”

“Không chắc chuyện sẽ suôn sẻ vậy đâu. Không chừng việc hấn mất tích sẽ bị làm âm lên.”

“... Cũng phải.”

Yusuke im lặng. Ngoài việc tìm ra thứ cần tìm thì không còn cách nào để thoát khỏi tình cảnh hiện tại. Nhưng nhìn đồng tài liệu khổng lồ, anh cảm thấy đi đâu đó thật vô vọng.

“Xin lỗi mọi người. Cũng tại tôi...”

Shoko thều thào nói. Cô cũng giúp Takuma kiểm tra đồng hồ sơ nhưng do không tập trung nổi nên tốc độ tìm kiếm chậm hơn Takuma rất nhiều.

“Đừng bận tâm.” Yusuke nói. “Hấn chết thì mình mới có thể yên tâm tìm kiếm như thế này chứ. Shoko không có lỗi gì cả.”

“Yusuke nói đúng.” Takuma vừa nhìn tập hồ sơ vừa nói.

Nhờ vậy mà Shoko có vẻ yên tâm một chút, cô nói. “Cảm ơn.”

Sau đó, lại một khoảng im lặng bao trùm lên bốn người.

“Có cách r ồi.”

Ba người còn lại ngẩng đầu lên khi nghe tiếng Junya.

“Anh nghĩ ra cách gì hả?” Yusuke hỏi.

“Đến nước này r ồi thì được ăn cả, ngã v ề không vậy.”

“Nghĩa là sao?” Yusuke hỏi.

Junya dang rộng hai tay ra. “Đốt hết cái nhà này cho xong. Làm vậy thì toàn bộ đồng tài liệu này cũng sẽ biến mất khỏi thế giới này.”

“Phóng hỏa ư?” Yusuke bất giác mở to mắt.

“Tôi biết phóng hỏa không phải là chuyện chơi. Và mình cũng cần phải đốt sạch sành sanh. Theo tôi đoán thì những biệt thự như thế này thường sẽ trữ sẵn một hai thùng dầu hỏa trong kho. Mình sẽ tưới dầu r ồi châm lửa. Như vậy thì thế cũng sẽ cháy rụi luôn.”

“Được đó.” Có vẻ ưng ý với đề xuất của Junya, Takuma quảng tập hồ sơ qua một bên. “Đốt rụi thì thế r ồi thì cũng không ai biết là hắn đã bị giết.”

“Xin lỗi làm cậu mất hứng nhưng đi đâu đó không thành đâu. Vì cho dù có cháy đen thế nào, chỉ cần qua giám định pháp y bây giờ thì đều có thể tìm ra nguyên nhân chết một cách dễ dàng. Nhưng không cần quá thất vọng. Ta có thể cho cảnh sát thấy đây là tác phẩm của bọn trộm. Khi rời khỏi đây ta sẽ đem theo những đồ đáng giá.”

“Liệu có ổn không?” Yusuke hình dung ra cách thức mọi việc sẽ diễn ra r ồi lên tiếng một cách bất an.

“Không có thời gian để suy tính ổn hay không đâu. Cậu có cách nào khác không?”

Yusuke không trả lời được câu hỏi đó. Anh lắc đầu.

“Shoko thì sao?”

Shoko nhìn thẳng Junya, trả lời. “Tùy anh quyết định.”

“Nhất trí rồi nhé.” Junya vỗ tay. “Bắt đầu thôi.”

Đúng như suy đoán của Junya, trong kho dưới tầng hầm có chứa khoảng năm mươi lít dầu hỏa. Takuma và Yusuke chia ra tưới quanh tòa nhà. Sau đó hai người đem dầu vào chỗ xác chết và phòng làm việc, tưới thật nhiều tại đây.

“Hôi quá.”

Shoko vừa gỡ tranh ra khỏi khung vừa nói. Sau khi quan sát một hồi thì cả bốn người nhất trí tranh là thứ đáng giá nhất. Ngoài ra, so với những món đồ cổ khác, nó không cồng kềnh bằng. Junya lục quanh nhà, thu thập tiền mặt nhưng cũng chỉ được khoảng vài trăm ngàn yên.

Sau đó, anh lái chiếc xe Pajero giấu trong khu rừng gần đó đến, chất tranh và tiền lên xe. Cũng may ngôi biệt thự này nằm trong khu vực ít người đến vào thời điểm này nên khó có khả năng họ bị ai đó nhìn thấy. Hơn nữa, các biệt thự tại đây lại nằm cách nhau khá xa. Ngôi biệt thự gần nhất cách đây cũng mấy chục mét. Giữa hai ngôi biệt thự lại có rừng cây cối. Yusuke lo lắng lửa có thể bén sang cây nhưng lúc này anh đành phải nghĩ là không còn cách nào khác.

Shoko và Takuma ngồi ở ghế sau. Yusuke lo việc lái xe.

“Tôi đi châm lửa đây.” Cầm bật lửa trên tay, Junya nói.

“Khoan đã! Để tôi!” Shoko xuống xe. “Việc này nguy hiểm nên để tôi.”

“Chính vì nguy hiểm nên để tôi chứ.”

“Không! Tôi muốn làm. Vì tôi là người đã làm phiền mọi người đến nông nỗi này. Làm ơn để tôi làm!”

Junya bối rối nhìn Yusuke. Nhưng, người lên tiếng là Takuma.

“Để cô ấy làm đi!”

Lời nói này đã giúp Junya đưa ra quyết định. Anh trao bật lửa cho Shoko.

“Cẩn thận đó!”

“Tôi biết rồi.”

Shoko bật lửa thử một lần. Sau đó cô cầm nó đi về phía trong tòa biệt thự. Yusuke đặt tay lên bánh lái, giữ tư thế có thể xuất phát bất cứ lúc nào. Anh cố nuốt nước miếng nhưng cổ họng khô không khốc.

Ba người cảm giác như một khoảng thời gian rất dài đã trôi qua. Ngồi ở ghế bên cạnh tài xế, Junya lẩm bẫm, “Sao lâu quá vậy!”

Cùng lúc đó, cửa sổ ngôi biệt thự đột nhiên sáng lên. Cùng với tiếng lửa bùng, ánh sáng lan khắp ngôi nhà. Ngay sau đó, khói nhanh chóng bốc ra qua các khe hở ở cửa sổ.

“Shoko!”

Yusuke bất giác la lên. Khi đó, Shoko chạy ra từ cổng. Takuma mở cửa sau của xe ra. Shoko nhảy vào xe. Cùng lúc đó Yusuke nhấn ga.

“Ồn rồi.”

Shoko nói vậy rồi trả chiếc bật lửa cho Junya. Mặt mày cô tái mét.

Yusuke tăng tốc độ xe. Đang nửa đêm và con đường này lại là đường núi nhưng anh cứ không ngừng tăng thêm lực nhấn ga. Yusuke vừa nhìn cảnh ngôi biệt thự bắt đầu cháy qua kính chiếu hậu vừa dùng hết sức bẻ bánh lái.

Cô gái nhìn chăm chăm vào thi thể đang cháy rụi của người đàn ông qua màn hình.

Ngọn lửa lan từ sàn nhà lên tường sau đó lên trần nhà, cứ sinh sôi nảy nở như một sinh vật sống. Cơ thể của người đàn ông cũng bị bao trùm trong lửa. Trên màn hình chỉ thấy mỗi ngọn lửa bập bùng trắng xóa. Dầu vậy cô gái vẫn không rời mắt khỏi đó. Cô tiếp tục nhìn cho đến khi dây điện kết nối với máy camera bị cháy đứt, màn hình bị tắt.

Khi hình ảnh trong màn hình bị gián đoạn, cô gái bật công tắc, tua ngược cuộn băng video. Cô tua đến đoạn trước khi bốn người đột nhập rời khỏi phòng.

Máy camera được lắp tại bốn vị trí. Một ở lối ra vào, một ở đằng sau nhà, một ở sảnh tầng một và một trong phòng sách. Cái nào cũng được giấu rất khéo nên những người đột nhập vào phòng đến cuối cùng vẫn không nhận ra.

Cô gái tìm kiếm những hình ảnh chiếu rõ nét nhất khuôn mặt từng người rồi in ra giấy. Bốn tấm hình được in ra bằng máy in đặt bên cạnh.

Những kẻ đột nhập gồm ba nam, một nữ.

Cô gái nhìn kỹ khuôn mặt của từng người một. Cô không biết mặt ba người đàn ông nhưng có ký ức về gương mặt người phụ nữ. Dầu vậy, đó cũng là chuyện của mấy năm trước. Khi ấy, cô vẫn là một đứa nhỏ. Thân hình người phụ nữ cũng nhỏ nhắn như của một đứa trẻ nhưng tuổi tác thì hơn cô gần mười tuổi.

Cô nhìn lại mặt bốn người lần nữa. Gương mặt những kẻ đã giết ông ta.

Giết và thiêu cháy.

Cô gái nhận lại công tắc lần nữa, kết nối màn hình với máy tính. Sau đó cô cho vào ổ đĩa một chiếc đĩa mềm lấy ra từ trong ngăn kéo. Người đàn ông từng bảo với cô rằng những người thuộc danh sách trong chiếc đĩa này là “đồng đội” của cô.

Cô gõ bàn phím, tìm kiếm nội dung trong danh sách. Màn hình hiện lên ảnh chân dung và lý lịch trích ngang của từng người.

Vài phút sau, cô gái đã tìm ra dữ liệu liên quan đến bốn người này. Trong danh sách đó chỉ có năm người là người Nhật. Hơn nữa, một người trong số đó đã chết gần đây. Đó là người đàn ông tên OGASAWARA AKIRA.

Cô gái in dữ liệu của bốn kẻ đột nhập ra.

ANJO TAKUMA, NIWA JUNYA, HIURA YUSUKE, SAKURA SHOKO

Là bốn người trên. Người nào cũng có thành tích vượt bậc trong giới thể thao cho đến gần đây. Hiện tại, họ cũng đang hoạt động tại các lĩnh vực riêng dựa trên thành tích này.

Cô gái gấp nhỏ tờ giấy đã in ra, nhét vào vùng ngực, bên dưới bộ đồ

nít.

Sau đó cô lấy đĩa mềm ra, dùng hai tay bóp vụn nó như thể đây là hiện thân của những kẻ đáng căm thù kia.

Rồi cô gái bước gần đến cửa ra vào, kéo rồi đẩy cửa. Những cánh cửa kim loại không hề lay chuyển. Điều đó là đương nhiên vì cánh cửa này được thiết kế để người có sức mạnh siêu phàm như cô cũng không thể mở được.

Cô gái đành trở về bên chiếc giường nhỏ ở góc phòng. Cô quấn chân quanh người rồi nằm xuống. Cô không hề sợ mình sẽ vĩnh viễn không thể ra khỏi đây. Giam mình trong căn phòng này là nếp sống thường nhật của cô từ trước đến giờ. Cô tin rằng chỉ cần đợi thì lúc nào đó cánh cửa sẽ mở ra. Ngay cả lúc này, khi ông ta đã chết thì niềm tin đó vẫn không thay đổi trong cô.

Đám cháy xảy ra tại khu biệt thự ở khu vực Yamanakako vào lúc trời chưa hửng sáng ngày mười tháng Chín. Người báo tin là một người đàn ông kinh doanh lữ quán gần đó. Theo lời người đàn ông này thì ông ta nhận ra đám cháy khi lửa đã cháy khá lớn.

Xe cứu hỏa được đi đầu động đến ngay để dập lửa nhưng mất khá nhiều thời gian họ mới dập tắt hoàn toàn đám cháy. Đường đi hẹp, xe cứu hỏa khó vào được cũng là một nguyên nhân nhưng nguyên nhân chính là do tốc độ cháy của ngôi biệt thự nhanh ngoài sức tưởng tượng. Dẫu vậy, những người có liên quan đánh giá việc giữ đám cháy không lan ra cây cối xung quanh và giảm thiệt hại đến mức tối đa là công trạng của các nhân viên cứu hỏa.

Một thi thể người trưởng thành được tìm thấy từ những gì còn sót lại của ngôi biệt thự gần như đã bị thiêu rụi hoàn toàn. Giới tính của người này vẫn chưa rõ ràng. Thi thể nhanh chóng được giao cho cơ quan khám nghiệm tử thi.

Đằng sau ngôi biệt thự, có một gian nhà giống như nhà kho được bao bọc xung quanh bởi hàng rào bê tông. Gian nhà này chỉ có cửa thông khí

mà không có một cửa sổ nào. Ở đó, chỉ có duy nhất một lối vào có gắn một cánh cửa kim loại. Một người lính cứu hỏa tính mở cửa nhưng cửa bị khóa, cánh cửa không hề di chuyển một chút nào. Họ cho rằng bên trong không có ai, nên đã bỏ qua gian nhà này.

Ngày hôm sau, kết quả khám nghiệm đã có.

Hai viên đạn được lấy ra từ thi thể. Ngoài ra, khí quản ông ta không có dấu hiệu cho thấy đã hít phải b ồ hóng. Niêm mạc đường dẫn khí cũng không bị biến dạng do hít phải khí nóng. Hơn nữa, cũng không tìm thấy carboxyhemoglobin trong máu.

Như vậy, người đàn ông này đã chết trước khi đám cháy xảy ra.

Nhận được những thông tin này, cảnh sát tỉnh Yamanashi trở nên gấp gáp. Đội đi điều tra được lập ra ở Sở cảnh sát trực thuộc. Vụ án phóng hỏa đã nhanh chóng đổi thành vụ án giết người.

Đầu tiên, họ đi điều tra để tìm ra thân thế của thi thể. Việc này không mất nhiều thời gian lắm. Từ việc không biết được hành tung của chủ nhân ngôi biệt thự đã cho thấy người chết có thể chính là đương sự nên cuộc đi điều tra bắt đầu từ hướng này. Cảnh sát tìm ra bác sĩ đi điều trị răng cho chủ nhân ngôi biệt thự cách đây một năm trước, dấu răng của người chết hoàn toàn trùng khớp với hồ sơ bệnh án.

Người chết là nam giới, tên là Sendo Korenori, năm mươi sáu tuổi, hộ tịch gốc ở thành phố Matsumoto tỉnh Nagano. Ông bắt đầu sống tại ngôi biệt thự bị thiêu cháy này từ mùa hè cách đây hai năm trước. Các tòa nhà khác xung quanh đây cũng đều là các biệt thự nghỉ dưỡng nên người vùng này hoàn toàn không giao du với nhau. Người ta cũng không biết nghề nghiệp của ông ta là gì.

Ngoài ra, trong bộ y phục đã cháy đen trên thi thể ông ta, người ta tìm

ra được một chiếc chìa khóa. Chiếc chìa khóa này to và cứng hơn nhiều so với chìa khóa nhà bình thường. Tại cuộc họp do đội đi đầu tra tổ chức, thanh tra Yamashina thuộc Sở cảnh sát tỉnh chuyên tay mọi người nghiên cứu xem nó là chìa khóa gì.

“Chắc là chìa khóa của cổng ra vào.” Một viên cảnh sát hình sự lâu năm thuộc đồn cảnh sát có thẩm quyền tại địa phương nói.

Nhưng Yamashina nhìn chăm chăm vào chiếc chìa khóa, khẽ lắc chiếc cầm nhọn, ông nói. “Nếu ông ta ra ngoài thì còn có khả năng đó. Còn ở nhà thì sao lại giữ chìa khóa cổng trong người chứ?”

Một vài viên cảnh sát ngồi gần đó gật đầu đồng ý trước suy luận này.

“Không chừng là...”

Một người đập tay. Đó là Trưởng phòng cảnh sát tuần tra Shito, đến từ Sở cảnh sát tỉnh. Anh mới hơn ba mươi tuổi, là một cảnh sát trẻ tuổi trong đội của Yamashina.

“Không chừng là chìa khóa của nhà kho đằng sau.” Shito nói.

Yamashina cũng đồng ý với suy luận đó. “Ừm. Cũng có khả năng lắm. Tôi nghĩ ta cần kiểm tra nhà kho đó. Vậy nhờ cậu xác nhận xem chìa khóa này có đúng là của nhà kho đó không nhé.”

Nói xong, Yamashina trao chiếc chìa khóa đã hơi bị oxy hóa do nhiệt cho Shito.

Khi Shito ra khỏi phòng họp, anh thấy một cảnh sát quen mặt đi qua hành lang. Đó là một cậu cảnh sát tuần tra trẻ đang làm việc ở đồn cảnh sát gần hiện trường xảy ra vụ án. Shito gọi cậu này lại. Cậu cảnh sát này có chút việc nên đã đến Sở cảnh sát, giờ đang chuẩn bị quay lại đồn cảnh sát địa phương.

“Việc này tôi nhờ cậu nhé!”

Shito trao chiếc chìa khóa và nhờ cậu ta kiểm tra xem nó có đúng là chìa khóa của gian nhà kho đằng sau khu biệt thự bị cháy hay không. Cậu cảnh sát trẻ vui vẻ nhận lời.

“Vâng! Kiểm tra xong tôi sẽ gọi điện báo kết quả ngay.”

“Cảm ơn cậu.”

Shito trao chìa khóa xong thì trở lại phòng họp. Có cả núi việc liên quan đến người đàn ông Sendo Korenori đã chết cần đi điều tra.

Yoshimura Yukio được bổ nhiệm đến đồn cảnh sát hiện tại chỉ mới nửa năm. Cậu mơ ước làm cảnh sát hình sự nên đã vào ngành này và cũng ghi rõ mong muốn của mình trong hồ sơ nhưng có lẽ do cấp trên thấy cậu không phù hợp hoặc đánh giá cậu chưa có đủ thành tích nên chưa chấp nhận nguyện vọng của cậu. Không những vậy, cậu còn bị đi điều đến đồn cảnh sát tuần tra – bộ phận mà cậu không muốn làm nhất.

Dẫu vậy, cậu vẫn chưa từ bỏ mơ ước. Cậu nghĩ chỉ cần chịu đựng vài năm thì sẽ có sự đi điều động nhân sự lại. Khi đó cấp trên sẽ chấp nhận nguyện vọng của cậu. Chỉ cần được trở thành cảnh sát hình sự thì cho dù có bị đi điều đến vùng hẻo lánh một chút cậu cũng không bận tâm.

Chính vì đó là công việc mà cậu ngưỡng mộ nên được tham gia vào vụ án giết người lần này khiến cậu vô cùng vui sướng. Dù chỉ được nhờ làm một việc đơn giản là kiểm tra xem chiếc chìa khóa có khớp với lỗ khóa hay không nhưng cậu cảm thấy việc này giống công việc của cảnh sát hơn hẳn làm hồ sơ liên quan đến đồ thất lạc và nói chuyện với những gã say rượu.

Yoshimura trở về đồn nhưng không nói chuyện chiếc chìa khóa cho các đàn anh trong đồn nghe mà đi ra ngoài một mình. Cậu không muốn vì

lỡ lời mà bị người nào đó tranh mất công việc cho cậu cảm giác được làm cảnh sát hình sự này.

Đường đến hiện trường rất dốc nên Yoshimura xuống xe đạp rồi đẩy xe lên. Ngay sau vụ cháy đã có rất nhiều người hiếu kỳ tụ tập lại xem, nhưng giờ tại hiện trường không còn một ai nữa.

Yoshimura chậm rãi lấy chìa khóa từ trong túi ra, tiến lại gần gian nhà trông có vẻ giống nhà kho. Gian nhà này càng nhìn càng thấy nhiều điểm kỳ lạ. Nó quá to so với một chỗ dùng làm nơi chứa đồ, cửa ra vào lại quá bé so với các nhà kho khác. Nằm trong khu biệt thự này, trông nó càng trở nên đặc biệt khác thường.

Cửa ra vào làm bằng kim loại. Trên cửa có một thanh gạt lớn, dưới đó là lỗ để tra chìa khóa. Yoshimura thử tra chìa khóa vào. Hình dạng chìa khớp với lỗ. Chỉ mới vậy thôi tim cậu đã đập rộn ràng. Cậu xoay thử chìa qua bên phải thì thấy nó chỉ hơi kẹt một chút xíu, sau đó xoay chuyển dễ dàng.

“Thành công rồi!”

Cậu bất giác la lên. Đẩy thanh chắn một vòng, cậu kéo cửa ra. Cánh cửa mở ra nhẹ nhàng hơn cậu tưởng.

Nhưng sau khi bước vào bên trong, cậu thất vọng ngay lập tức. Vì ngay trước mặt cậu lại có thêm một cánh cửa khác nữa. Cánh cửa này cũng bị khóa.

Cậu tính bỏ cuộc, về thông báo tình hình nhưng khi vừa ra ngoài thì cậu thay đổi ý định, quay trở lại cánh cửa đó lần nữa. Cậu lấy chìa khóa ban nãy ra thử.

Cậu nghĩ không chừng chiếc chìa khóa này dùng chung cho cả hai cánh cửa.

Yoshimura tra chìa khóa vào. Lần này chiếc chìa khóa cũng vừa y nguyên. Cậu xoay thử thì, đúng như dự đoán, đầu chìa khóa có tiếng kim loại rời ra.

Cậu mở cửa. Bên trong tối thui. Cậu mò tay trên tường, tìm công tắc đèn nhưng không có. Mà nếu có đi chẳng nữa thì chắc hẳn dây điện cũng đã bị đứt hết vì đám cháy.

Một lúc sau, mắt cậu quen dần với bóng tối. Cậu lờ mờ thấy được cảnh vật trong phòng. Trong phòng chứa các máy luyện cơ, tạ đòn và thảm tập thể dục. Cậu bỗng hiểu ra, “à” lên một tiếng. Đây là phòng tập gym. Trong số những người giàu có, có người xây cả phòng thu âm và nhà lánh nạn dưới lòng đất thì có người xây phòng tập gym cũng không lạ.

Yoshimura đi vòng quanh phòng. Nơi này có quá nhiều thiết bị hoành tráng so với các phòng tập khác. Không chỉ máy luyện cơ bụng, tạ đòn mà còn có các máy luyện cơ phức tạp khiến người ta liên tưởng đến các loại máy móc sản xuất. Một phòng tập có quá nhiều máy như vậy thì không bình thường chút nào. Rốt cuộc loại người nào sử dụng cái phòng này chứ?

Khi Yoshimura đang quay lại lối ra để gọi điện báo thì nghe thấy một tiếng động nhỏ. Giống như tiếng kéo chần. Yoshimura giật mình đứng lại.

Cậu nghĩ chắc là tiếng chuột. Có nhiều người hay bỏ lại đồ ăn trong những khu nhà nghỉ dưỡng nên khu này thường có chuột.

Yoshimura tiến lại gần nơi phát ra tiếng động. Ở đó kê một chiếc giường nhỏ. Cậu nghĩ chắc là giường để nghỉ tạm.

Cậu chợt nhớ ra trong túi có hộp quẹt nên lấy ra bật lên.

Trên giường có hai chiếc chăn được vo tròn lại. Cậu đặt tay lên giường, ngẫm nghĩ không biết ai đã ngủ ở đây. Trong phim truyền hình thường có cảnh người ta làm vậy để đi đầu tra xem trước giờ có ai ở đây

không. Yoshimura bắt chước, nhưng không phán đoán được trên giường có lưu lại hơi ấm của cơ thể con người không.

Khi đó, có gì rớt xuống đầu Yoshimura. Đó là những hạt bê tông vụn. Cậu bật hộp quẹt rồi soi lên trần nhà.

Ngay lúc đó, cậu mở to mắt, há miệng tím la lên những nỗi hoảng sợ và kinh hãi quá lớn khiến cậu không phát được ra tiếng, chỉ có chiếc cằm cứ run lên cằn cộp.

Một con nhện khổng lồ đang bám trên trần nhà.

Không, thứ ấy chỉ trông giống nhện, chứ rõ ràng mang hình hài con người.

Cái hình hài đen thui đó lao vào Yoshimura. Cậu định rút súng ra nhưng không kịp. Khi tỉnh trí lại thì cậu thấy hai cánh tay cùng với thân mình đã bị chân đối phương kẹp chặt. Không chỉ vậy, cổ cậu cũng bị những ngón tay của đối phương tóm lấy.

Cơ chấn động và khối lượng của đối phương khiến Yoshimura ngã ngửa ra sau. Cậu cố hết sức vùng vẫy. Nhưng chân của đối phương quấn chặt lấy người cậu không rời. Cổ cậu bị bóp không thương tiếc. Lực bóp rất mạnh.

Trước khi mất ý thức, Yoshimura nhìn đối phương. Trong bóng tối, cậu không nhìn rõ được mặt của người này. Nhưng cậu biết hai mắt người này đang nhìn vào mình. Trông chúng giống như hai miếng kính trắng được tô màu đen ở giữa chứ không có chút biểu cảm gì.

Trong một thoáng Yoshimura nghĩ người này có thể là phụ nữ. Nhưng thời gian còn sót lại đã không đủ để cậu xác nhận suy đoán ấy.

Thi thể của cảnh sát Yoshimura được phát hiện vào chiều hôm đó. Người phát hiện ra là viên cảnh sát đàn anh thuộc cùng đơn vị cảnh sát. Viên cảnh sát này nhận được cuộc gọi từ đội đi điều tra hỏi về việc chiếc chìa khóa có khớp hay không. Vì vậy anh ta đã đến hiện trường vụ hỏa hoạn để tìm Yoshimura và thấy Yoshimura nằm trong cái nhà kho đó.

Các thành viên trong đội đi điều tra, bao gồm cả những thành viên đã đi quanh vùng để thu thập thông tin, đều tập trung tại hiện trường. Tổ trưởng Tổ đi điều tra số một Kato đã tiến hành tái dựng hiện trường theo chỉ thị của thanh tra Yamashina. Tất nhiên, cảnh phóng viên nhận ra sự việc không bình thường cũng đổ xô đến. Hiện trường trở nên náo động trong suốt hai ngày.

“Rốt cuộc căn phòng này dùng để làm gì?”

Yamashina nhìn quanh phòng, lên tiếng. Bên ngoài trông nó giống một nhà kho nhưng bên trong lại có vẻ là một phòng tập gym tối tân nhất.

“Quy mô phòng tập này quá lớn để phục vụ cho sở thích cá nhân.”

Yamashina gật đầu đồng ý với ý kiến của cấp dưới.

Sau khi họ kiểm tra xong một vòng thì thi thể của Yoshimura được đưa đến. Thi thể cậu sẽ được giao cho bộ phận khám nghiệm tử thi nhưng việc cậu bị bóp cổ thì có thể thấy rõ. Bên cạnh Yamashina, Shito cởi bao tay ra, hướng về phía chiếc cang, chấp tay lại.

“Cái chết của cậu ấy là do tôi gây ra. Nếu tôi không nhờ cậu ấy thì chuyện đã không ra nông nỗi này.”

“Thế thì người bị giết sẽ là cậu.”

Yamashina nói bằng giọng không cảm xúc. “Vả lại, Yoshimura cũng

có sai sót. Đáng ra cậu ấy nên liên lạc với chúng ta ngay khi kiểm tra xong chìa khóa có khớp hay không. Việc cậu ấy vào trong một mình thật quá ngốc nghếch.”

“Chắc cậu ấy đã nghĩ căn phòng thế này thì sẽ không có ai ở. Nên cũng không thể nói cậu ấy sai lầm được.”

“Nhưng sự thật là đã có người ở đây. Nên cậu ấy mới bị giết. Tóm lại, cậu có nghĩ ngợi nhiều nữa thì cũng không thay đổi được gì.”

Nói rồi, Yamashina thử nâng thanh tạ đôi ở bên cạnh lên. Đó là tạ đòn loại nâng bằng một tay, nhưng ông chỉ làm một bên tạ nhích lên đôi chút chứ không thể nâng nó lên khỏi sàn hoàn toàn.

“Bỏ thôi! Cổ nữa là đau lưng mất. Rốt cuộc nó bao nhiêu ký vậy trời!”

Yamashina vừa nói vừa lau mồ hôi rỉ ra trên trán bằng một chiếc khăn tay hơi ẩm bẩn.

Một cảnh sát khác đứng cạnh đó cũng thử sức nhưng anh này cũng không nâng lên nổi.

“Cái này có vẻ không phải là tạ Sendo đúng. Nhìn vóc dáng ông ta thì không thể nào nâng nổi tạ thế này.”

“Nghĩa là người sống ở đây có thể nâng được ư?”

Gần như có thể chắc chắn đã có người nào đó từng ẩn nấp trong căn phòng này. Có cả dấu vết đồ hộp và thực phẩm đóng gói còn sót lại. Phòng tắm và phòng vệ sinh được xây trong góc cũng chưa khô hẳn.

“Thanh tra Yamashina!” Viên cảnh sát kiểm tra cửa ra vào lên tiếng gọi. “Chiếc chìa khóa cửa này hơi lạ. Khóa bên ngoài thì bên trong không thể mở được.”

“Ồ!”

Yamashina nhìn xung quanh tay nắm cửa. “Cánh cửa bên ngoài cũng như vậy ư?”

“Không. Cánh cửa đó thì có thể mở được từ bên trong.”

“Hừm.” Yamashina xoa xoa cằm, hỏi Shito. “Cậu nghĩ điếu này có nghĩa là gì?”

Tuy hỏi vậy nhưng nét mặt Yamashina cho thấy ông đã phần nào có suy luận của bản thân.

“Có nghĩa là ai đó đã bị nhốt trong này ư?”

Có vẻ ý kiến của Shito trùng khớp với suy nghĩ của Yamashina, ông gật đầu hai lần quả quyết.

“Đúng vậy. Và kẻ đó đã tẩu thoát ra ngoài.”

“Hắn là người như thế nào nhỉ?”

“Trước tiên phải thu thập thông tin liên quan đến Sendo. À không, trước đó thì nhờ cậu giăng mạng lưới tìm kiếm thủ phạm đã giết Yoshimura nhé!” Yamashina cắn môi.

Giăng mạng lưới có nghĩa là bố trí khăn cấp cảnh sát quanh khu vực Yamanakako. Lực lượng cảnh sát sẽ được bố trí trên các tuyến đường quốc lộ, các điểm trọng yếu nhiều hơn so với bình thường. Ngoài ra, từ tối nay đội đi điều tra sẽ tăng gấp đôi số người, cảnh sát trưởng cũng sẽ đích thân đứng ra chỉ huy.

Sự kiện này cho thấy vụ việc cảnh sát Yoshimura bị sát hại đã gây đả kích lớn đến đội đi điều tra. Không phải chỉ vì lý do mang tính chất trừu tượng như ảnh hưởng đến uy tín của cảnh sát.

Ngay khi phát hiện ra thi thể, phía cảnh sát đã thấy rõ tình hình hiện

Sau bữa tối, dù đã ng ửi trước máy đánh chữ suốt hai tiếng nhưng anh vẫn chưa đánh được chữ nào. Anh không thể tập trung tinh thần. Yusuke nhận ra quả thật mình sẽ không thể làm việc được trong một thời gian nữa và anh đành bỏ cuộc.

Anh ng ửi dang rộng tay chân trên ghế. Lúc đó, có tiếng gõ cửa.

“Anh uống trà không?” Sayoko gọi. Cô tuyệt đối không bao giờ vào phòng trong lúc Yusuke đang làm việc.

“Vừa đúng lúc anh muốn uống.”

Anh tắt điện máy đánh chữ, đứng dậy khỏi ghế.

Anh ra đến phòng khách thì thấy trên bàn đã để sẵn trà và bánh kem phô-mai. Yusuke ng ửi xuống ghế sofa, với tay cầm tách trà. Anh hớp một ngụm trà rồi nhìn Sayoko. Cô vẫn chưa đụng đến món bánh kem ưa thích trên bàn, chăm chú đọc tạp chí.

“Em đang đọc gì vậy?” Yusuke hỏi.

Cô chỉ vào bìa nói. “Cái này.”

Đó là tạp chí hằng tháng dành cho phụ nữ mang thai.

“Chưa gì em đã đọc rồi sao?”

“Giờ không đọc thì không kịp đâu.”

“... Cũng phải...”

Yusuke cầ n nĩa cắt một góc bánh kem rồi nhìn bụng Sayoko. Cô đã mang thai ba tháng nhưng anh không thấy bụng cô thay đổi.

Anh kết hôn với Sayoko cách đây một năm. Cô làm thêm trong nhà xuất bản. Sau vài lần gặp mặt, họ trở nên thân thiết với nhau.

Cùng thời điểm kết hôn, hai người đã mua ngôi nhà ở Mitaka này. Trước lúc đó, anh sống ở Kichijoji nên có cảm thấy hơi bất tiện khi chuyển về đây. Nhưng việc sống trong căn nhà ba phòng ngủ rộng rãi đã bù đắp sự bất tiện đó. Vị trí của anh trong lĩnh vực viết chuyên đề thể thao cũng được củng cố. Trước mắt anh có thể sống một cuộc sống không cần lo lắng đến vật chất.

Yusuke nghĩ anh phải bảo vệ nó. Dù phải làm gì anh cũng quyết bảo vệ cuộc sống này. Anh tuyệt đối không để cho Sayoko – người phụ nữ đang sống hạnh phúc phải hối hận vì đã kết hôn với mình. Anh sẽ bảo vệ cô bằng mọi giá...

“Công việc sao rồi? Có thuận lợi không?”

Sayoko gấp tạp chí lại rồi hỏi. Yusuke hiện đang viết tiểu sử cho một tuyển thủ bóng chày nổi tiếng.

“Ừ, cũng tạm tạm.”

Yusuke nói vậy rồi bật TV, anh không thể nói là không thuận lợi.

Anh chuyển qua kênh tin tức. Anh cũng muốn biết sự việc sau đó diễn ra như thế nào. Tối hôm qua tin tức chỉ nói đó là vụ hỏa hoạn nhưng trong bản tin trưa nay, đã đổi thành vụ án giết người. Anh cũng lưỡng lự trước

được diễn biến này. Chỉ cần làm gì đó như khám nghiệm tử thi thì cảnh sát sẽ dễ dàng biết được Sendo đã bị trúng đạn.

Sau phần tin chính trị thì trên màn hình hiện lên dòng phụ đề *Một cảnh sát bị sát hại tại hiện trường vụ cháy khu biệt thự*. Khi nhìn thấy dòng phụ đề ấy, Yusuke chưa nhận ra ngay đó là vụ việc liên quan đến mình. Anh chỉ nhận ra sau khi nghe phát thanh viên nói.

“Liên quan đến vụ hỏa hoạn không rõ nguyên nhân tại khu biệt thự ở Yamanakako xảy ra vào lúc trời chưa sáng ngày mừng mười mà chúng tôi đã đưa tin vào giờ này hôm qua, hôm nay cảnh sát tỉnh Yamanashi cho biết thi thể tìm thấy đã bị bắn chết trước khi đám cháy xảy ra. Thêm vào đó, trưa ngày hôm nay cũng đã xảy ra vụ việc một cảnh sát bị ai đó bóp cổ chết khi vào trong gian nhà gần hiện trường. Cảnh sát này đã bị cướp mất súng. Sở cảnh sát tỉnh Yamanashi hiện đang dốc toàn lực điều tra. Phóng viên Ueda sẽ cho chúng ta biết thêm thông tin. Mời anh Ueda!”

Hình ảnh chiếu trên màn hình thay đổi, một phóng viên nam xuất hiện. Phóng viên này bắt đầu giải thích về những điểm chính của sự việc xảy ra hôm nay và dùng những cụm từ như “sự thiếu sót trong công tác điều tra ban đầu”, “sự bất cẩn” trong bài nói của mình.

“Anh sao vậy?”

Nghe tiếng Sayoko gọi, Yusuke hoàn hồn lại. Miếng bánh kem vẫn còn cắm nguyên trên nĩa. Mắt Yusuke như dán vào màn hình TV.

“Anh sao vậy?” cô hỏi lại lần nữa, có vẻ hơi ngờ vực.

“Không có gì. Anh thấy vụ việc này hơi thú vị thôi.”

Yusuke đẩy miếng bánh vào trong miệng nhưng anh hoàn toàn không cảm nhận được chút hương vị gì của bánh. Cảnh sát bị giết ư? Rốt cuộc là thế nào?

“Em cũng thấy vậy. Nhưng người dân địa phương chắc đang lo lắng lắm. Chỉ cần nghĩ đến việc thủ phạm cần theo súng quanh quần quanh đó thì chắc không thể ngủ yên giấc nổi. Cho đến khi vụ việc được giải quyết xong thì mình không nên đến đó làm gì.”

“Anh cũng không có kế hoạch đến đó nên em không cần lo lắng đâu. Bánh ngon lắm!”

Yusuke đứng dậy, bỏ lại hơn nửa phần bánh.

“Ừa? Anh không ăn nữa hả?”

“Ừ, anh để dành cho em đó.”

Trở về phòng, Yusuke tra số điện thoại của Niwa Junya trong sổ tay điện tử rồi nhấn gọi. Chuông reo ba tiếng thì Junya bắt máy. Yusuke xưng tên xong thì Junya nói. “Tôi cũng đang tính gọi cho anh đây.”

Giọng Junya có hơi cứng. “Anh đã xem tin tức đúng không?”

“Chuyện đó rốt cuộc là thế nào? Ai đã gây ra chứ?”

Yusuke lấy tay che ống nói, nói thật nhanh. “Tôi cũng tính bàn về chuyện đó đây. Thật ra thì Shoko có liên lạc, nói là có chuyện muốn nói với mọi người.”

“Shoko? Cô ấy biết chuyện gì ư?”

“Chắc là vậy. Giờ anh ra ngoài được không?”

“Tôi sẽ thu xếp.”

“Vậy đến nhà tôi đi. Cố gắng đừng để ai thấy.”

“Ừ. Tôi biết rồi.”

Cúp điện thoại, Yusuke mặc áo khoác, ra khỏi phòng. Khi anh nói có việc ra ngoài một chút, Sayoko ngạc nhiên.

“Vào giờ này ư? Anh đi đâu vậy?”

“Đến nhà Junya. Anh có việc muốn hỏi anh ấy. Chắc anh sẽ về trễ nên em ngủ trước đi nhé. Đừng quên đóng cửa đấy.”

Nói xong Yusuke ra khỏi nhà, bỏ lại Sayoko hình như còn có đi đâu muốn nói. Anh tính bắt taxi nhưng đổi ý định, đi về phía nhà xe. Dù gì tối nay chắc sẽ chẳng uống rượu bia gì đâu.

Junya thuê một phòng đơn ở Koenji. Từ đường Waseda đi vào trong một chút là thấy. Nghe nói Junya đã trọ ở khu này từ thời sinh viên, có nhiều kỷ niệm nên không muốn rời đi.

Yusuke gõ cửa phòng, Junya mở cửa. Mặt anh hơi căng thẳng.

“Vào đi! Hai người kia cũng đến rồi.”

“Nhanh vậy.”

Yusuke vào trong. Takuma đang ng ỡ khoanh chân trên sàn. Shoko ng ỡ trên giường đặt tại góc phòng. Đây là lần đầu tiên Yusuke nhìn thấy Takuma mặc áo vest. Chắc đây chính là bộ dạng Takuma trong cương vị giám đốc trẻ của câu lạc bộ thể thao. Shoko mặc trang phục đơn giản là quần jean và áo thun. Cô là người cần phải giấu mặt hơn ai hết. Cặp kính mát trên tay chắc cũng là dụng cụ để cô giấu đi khuôn mặt đã quá nổi tiếng vì sức ảnh hưởng của TV.

Sau khi chào hỏi qua loa xong, Yusuke ng ỡ xuống cạnh Takuma.

“Mọi người uống gì? Mà thật ra cũng chẳng có gì nhiều đâu.”

Junya nói vậy rồi nhìn mọi người.

“Tôi không uống gì đâu. Ta vào chủ đề chính nhanh đi. Tôi đến đây là vì thế.” Takuma nói bằng một giọng thật trầm.

“Tôi cũng vậy.” Yusuke nói tiếp. Shoko gật đầu, không nói gì.

“Được rồi. Mọi người đã nói vậy thì ta vào chủ đề chính luôn. Tất cả

đều xem tin tức buổi tối rồi phải không? Chắc mọi người có cùng một nghi vấn. Rằng đó là ai. Ai đã giết cảnh sát?”

“Tôi muốn biết điều đó nên đã đến đây.”

Takuma nói. “Không phải cậu sẽ nói cho mọi người biết sao?”

“Người sẽ cho chúng ta biết không phải là tôi. Như tôi đã nói trong điện thoại, Shoko sẽ giải thích.”

Nói xong, Junya cũng ngẩng xuống, tựa lưng vào tường. Ba người đàn ông ngẩng vây quanh Shoko. Cô cúi mặt xuống một lúc rồi như đã hạ được quyết tâm, cô ngẩng lên, hít thở thật sâu.

“Người đó chắc là... vũ khí bí mật của Sendo.”

“Vũ khí bí mật? Là gì chứ?” Junya nhăn mặt.

“Trước đây tôi đã từng nghe chính miệng Sendo nói. Rằng ông ta đang đào tạo một vận động viên thi đấu hepthalon vô cùng điêu luyện.”

“Hepthalon?” Takuma hỏi.

Yusuke trả lời. “Là bảy môn phối hợp.” Ngày đầu tiên là chạy vượt rào một trăm mét, nhảy cao, ném tạ, chạy hai trăm mét. Ngày thứ hai là nhảy xa, ném lao, chạy tám trăm mét. Là môn thể thao nữ, thi đấu bằng điểm tổng hợp của các môn.

“Này! Đừng có đùa thế chứ! Ý cậu chuyện đó là tác phẩm của nữ sao? Một đứa con gái đã bóp cổ giết chết cảnh sát?” Junya dang rộng hai tay, làm vẻ mặt đùa cợt.

Nhưng nét mặt nghiêm nghị của Shoko không thay đổi.

“Đó không phải là một đứa con gái bình thường. Nó đã được Sendo nuôi dưỡng từ khi còn nhỏ... Dĩ nhiên là không được nuôi bằng hoàng. Chắc rằng con bé đã phải tập những thứ mà chúng ta không thể nào tưởng

tượng ra được.”

“Tôi cũng từng nghe nói.” Takuma nói. “Chuyện Sendo sống chung với một cô bé. Nhưng đó là chuyện khi còn ở Canada...”

“Canada ư...”

Yusuke ho một tiếng rồi im lặng. Anh nhớ lại chuyện khi còn ở đất nước đó. Ba người kia cũng giống anh. Rồi tất cả cùng im lặng trong chốc lát.

“Tôi đã từng gặp cô bé đó.” Shoko hơi nghiêng đầu. “Đó đã là chuyện hơn mười năm trước. Sendo từng dẫn cô bé đến trung tâm tập luyện. Lúc đó, nó mới tám hoặc chín tuổi.”

“Trung tâm tập luyện ư? Ra là vậy.” Junya thở dài một cách có dụng ý. Cụm từ *trung tâm tập luyện* đã làm dấy lên một nỗi niềm u ám trong tâm bốn người.

“Tóm lại là,” Takuma nói. “Bên cạnh Sendo có một con bé như vậy. Và con bé đó sở hữu một cơ thể mà Sendo gọi là *vũ khí bí mật*.”

“Nó đã ở trong gian nhà đó.” Yusuke nhớ lại gian nhà trông giống như nhà kho ở đằng sau ngôi biệt thự. “Tôi đã tự hỏi không biết ông ta làm gì trong đó. Thật không ngờ là ông ta đã tạo ra một người như vậy.”

Khi lên kế hoạch đột nhập vào ngôi biệt thự của Sendo, Yusuke đã quan sát nó trước đó mấy ngày. Theo kết quả quan sát thì anh biết được ông ta đã dành gần phân nửa thời gian trong ngày để ở trong gian nhà đó. Cứ đến tối là ông ta vào ở suốt trong đó mấy tiếng liền. Vì vậy mà anh mới hạ quyết tâm đột nhập ngôi biệt thự vào tối hôm đó.

“Shoko, đứa bé gái đó tên gì?” Junya hỏi.

Shoko lắc đầu. “Không biết. Sendo không chịu nói. Chỉ là ông ta đã

phấn khích khoe rằng nếu đưa vận động viên đó ra mắt thì cả thế giới sẽ phải kinh ngạc. Đó là một cô gái vừa mạnh vừa nhanh như một con nhện Tarantula.”

“Tarantula... là loài nhện độc ư?” Yusuke lẩm bẫm.

Takuma cau mày nói thêm. “Nghe khiếp quá nhỉ!”

“Vấn đề không phải chỉ là khiếp thôi đâu.” Junya nheo mắt nhìn Yusuke và hai người còn lại. “Con nhện độc đó đã chạy thoát ra ngoài và bóp cổ chết một cảnh sát. Hơn nữa nó còn cướp được súng. Tiếp theo con nhện này sẽ làm gì đây?”

“Ý anh nói nó sẽ đến giết chúng ta sao?” Yusuke mở to mắt.

“Có khả năng đó.”

“Không phải là có khả năng đó mà chắc chắn là vậy. Nếu không, nó đã không cướp súng.”

“Nhưng nó biết ai đã giết Sendo ư? Ý là... con nhện Tarantula đó.”

Yusuke suy nghĩ trước câu hỏi của Takuma. Sau đó anh À lên một tiếng.

“Là camera. Sendo đã nhận ra ngay việc chúng ta đột nhập vào. Chắc là do có máy camera quan sát. Nếu như camera cũng được gắn ở những nơi khác, ví dụ như phòng sách đó và nếu như nó nhìn thấy thì...”

“Nghĩa là con bé đó đã tận mắt thấy cảnh tượng chủ nhân mình bị giết. Điều đó đương nhiên đồng nghĩa với việc nó đã nhìn thấy mặt chúng ta.”

Junya đảo mắt nhìn phản ứng của mọi người.

“Nếu vậy thì người mà nó nhắm đến là tôi. Vì tôi là người đã nổ súng.”

Như để tỏ ra bình tĩnh, Shoko thả lỏng khoe môi. Nhưng hai bên má cô co giật, trông chẳng bình thản chút nào. Thêm vào đó, các ngón tay cô đang siết mạnh đến nỗi cặp kính trên tay như sắp gãy nát đến nơi.

“Không chắc vậy đâu.” Yusuke nói. “Nếu như con bé nhìn thấy tất cả thì nó đương nhiên biết được kẻ thù của Sendo không chỉ có mình em. Nếu trả thù thì nó sẽ nhắm vào cả bọn.”

“Tôi cũng nghĩ vậy. Vả lại ngôi nhà đó là do cả bọn đốt. Chúng ta là đồng phạm.” Junya nói rồi bật cười chua chát.

“Giờ có nói chuyện này bao nhiêu đi nữa thì cũng không làm em yên lòng được. Nhưng chỉ cần nghĩ mục tiêu đang bị nhắm đến không chỉ có mỗi mình mình, thì em sẽ thấy mạnh mẽ hơn ít nhiều đúng không?”

“Xin lỗi mọi người. Tất cả cũng vì tôi đã bắn Sendo.”

“Đừng nói lại chuyện đó nữa!”

Shoko lại cúi đầu nên Yusuke phẩy tay, cố tình nói bằng giọng như đã chán nghe chuyện đó rồi.

“Điều quan trọng cần bàn luận bây giờ là con bé đó sẽ tìm ra chỗ chúng ta ở bằng cách nào.” Takuma lẩm bẩm như muốn hỏi ý kiến mọi người.

Có vẻ không ai nghĩ ngay ra được câu trả lời. Một bầu không khí nặng nề bao trùm.

“Không chừng là... Ở căn phòng đó.”

Ánh mắt ba người đồng loạt dồn về phía Yusuke.

Anh nói tiếp. “Dữ liệu thông tin về chúng ta ấy. Và nếu con bé đó dựa vào mặt của chúng ta để tìm kiếm thì...”

“Thì nó sẽ dễ dàng tìm được.” Junya tiếp lời. “Vấn đề là có bao nhiêu

thông tin được lưu lại. Yusuke mới chuyển nhà nên chắc Sendo vẫn chưa cập nhật. Nhưng dù sao việc tìm ra chỉ là vấn đề thời gian.”

“Nếu như dữ liệu đúng là ở căn phòng đó thì có lẽ cảnh sát sẽ đến chỗ chúng ta trước con bé.”

Shoko nêu lên một vấn đề khác. Đúng là có khả năng đó. Junya và Takuma sa sầm mặt, khẽ gật đầu.

Nhưng Yusuke nói. “Tính đến thời điểm hiện tại thì cảnh sát đã vào căn phòng đó khá lâu. Nếu trong phòng còn lưu dữ liệu thì họ đã tìm thấy và liên lạc với ai đó trong số chúng ta rồi. Việc họ chưa liên lạc với ai chứng tỏ rằng ít nhất thì hiện tại dữ liệu không còn lưu lại trong căn phòng đó.”

“Suy nghĩ lạc quan đấy.” Junya nói.

“Nhưng khả năng đó khá cao. Có lẽ con bé đã mang dữ liệu ra ngoài. Hoặc giả nó đã đem đốt.”

“Đành cầu cho chuyện diễn ra như vậy.”

Junya vỗ đùi, đứng dậy. “Tạm thời chúng ta đã rõ sự tình. Khả năng con nhện độc chạy thoát ra ngoài một lúc nào đó sẽ xuất hiện trước chúng ta là rất cao. Vấn đề là khi đó chúng ta nên làm gì.”

Takuma đáp lại ngay lập tức. “Chuyện đó đâu cần nghĩ. Chẳng phải chỉ có một cách duy nhất thôi sao. Đối phương biết hết tất cả về chúng ta đó.”

“Takuma...”

Yusuke không nghĩ ra lời nào để đáp lại, chỉ biết nhìn chăm chăm khuôn mặt nghiêng của nhà cựu vô địch cử tạ.

“Ngoài ra còn một điếu quan trọng nữa.” Takuma nói tiếp. “Nếu như

con nhện độc đó bị cảnh sát bắt được thì chúng ta cũng tiêu đời. Đúng không? Chúng ta không được sợ nó đến mà phải cầu cho nó đến chỗ ta bình an vô sự.”

Lễ canh linh cữu của cảnh sát tuần tra Yoshimura diễn ra tại ngôi chùa gần nhà cha mẹ anh ở Kofu. Shito thất cạ vạt đen mua tại cửa hàng ở ga Kofu, đến tham dự buổi lễ. Cảnh sát trưởng và những người đồng nghiệp khác sẽ tham dự tang lễ diễn ra vào ngày mai nhưng Shito cảm thấy không thể đợi nổi đến lúc đó. Anh muốn tới xin lỗi sớm nhất có thể. Anh muốn tạ lỗi và thề sẽ bắt được kẻ đã giết cậu ấy.

Những người tiếp khách là những thanh niên tầm trên hai mươi tuổi. Không chỉ vậy, những người xếp hàng trước và sau Shito cũng đều thuộc lứa tuổi này. Theo như Shito nghe được thì có vẻ họ là bạn thời cấp ba và đại học của Yoshimura. Một lần nữa nhận thức rõ tuổi trẻ của Yoshimura, Shito càng thấy đau lòng trước mất mát lớn lao này.

Khi thấp nhang, Shito nhìn thấy cha mẹ của Yoshimura. Hai người vẫn còn khá trẻ, mới độ hơn năm mươi. Cảnh hai người có lẽ là em gái Yoshimura. Cô bé áp má khăn tay lên khóe mắt, người bất động như búp bê.

Sau khi thấp nhang, khách được mời sang phòng có chuẩn bị sẵn sushi và nước uống. Những người có lẽ là bạn bè và người quen của

Yoshimura ng ỡ xuống ghế, l ặng l ẽ nói chuyện gì đó. Shito nghe thấy một thanh niên trẻ thì th ầm. “Làm cảnh sát đúng là nguy hiểm quá.” Một thanh niên khác trả lời. “Hy sinh vì nhiệm vụ đi nữa thì chết vẫn là chết.”

Shito chỉ uống một ngụm bia rồi rời khỏi đó.

Đang đợi tàu điện ở nhà ga thì Shito cảm giác ai đó đến gần mình. Quay qua nhìn, anh thấy Yamashina mỉm cười đứng đó.

“Đội trưởng... Không phải mai anh mới đến sao?”

“Tôi đâu có giống các sếp lớn. Ban ngày đâu có thời gian bỏ đội đi làm việc khác.”

Nói rồi, Yamashina chìa hộp kẹo cao su đang cầm bên tay phải về phía Shito. Yamashina gần đây đang bỏ thuốc lá. Shito thì vốn không hút thuốc.

“Không cần, cảm ơn anh.” Shito kh ẽ v ẩy tay từ chối. Xong, anh thở dài. “Người chết còn trẻ tuổi thì đêm đưa tiễn và lễ tang sẽ càng thêm đau buồn.”

“Cậu cũng còn trẻ mà nói năng như ông cụ.”

“Cha mẹ cậu ấy t ầm bao nhiêu tuổi vậy nhỉ? Chắc chỉ hơn năm mươi, gần sáu mươi gì đó. Dẫu sao, họ cũng mới được thành th ời khi con trai vừa bắt đầu đi làm.”

“Cậu không cần quá đau buồn. Đối với cha mẹ thì nỗi đau mất con vẫn không đổi cho dù đó là đứa con mới sinh hay đứa con đã ở tuổi trung niên.”

“Chắc họ hối hận vì đã để cậu ấy làm cảnh sát lắm.”

“Shito!” Yamashina đưa mắt nhìn xa, kh ẽ nói. “Đừng nghĩ ngợi nữa!”

“Khó quá!” Shito nhún vai gượng cười.

“Nghe nói ông ta là bác sĩ?”

“Sao cơ a?”

“Sendo ấy.”

“À... đúng vậy. Nghe nói gia đình ông ta nhiều đời làm nông nhưng cha ông ta đã trở thành bác sĩ. Chịu ảnh hưởng của cha mình, Sendo cũng theo ngành Y.”

Hôm nay, Shito đã đi đến thành phố Matsumoto quê của Sendo. Tại địa chỉ ghi trong hộ tịch trước đó thì đã có người khác sinh sống nhưng trong số những người sống gần đó có vài người vẫn nhớ chuyện nhà Sendo. Theo lời họ kể thì khoảng hai mươi năm trước ở đó có một bệnh viện. Sau đó, hai vợ chồng viện trưởng lần lượt qua đời. Rốt cuộc bệnh viện cũng bị đập bỏ.

“Vì sao Sendo không ở lại đi đầu hành bệnh viện?”

“Không ai rõ chuyện đó nhưng theo những người sống ở khu lân cận thì ông ta đã bỏ nhà đi từ mấy năm trước khi bệnh viện ngưng hoạt động và không quay lại nữa. Nghe đâu là đã bỏ ra nước ngoài.”

“Nước ngoài? Nước nào?”

“Chuyện đó thì không ai biết.” Shito lắc đầu.

Tàu điện cũng vừa tới. Hai người lên tàu. May mắn là tàu vắng người nên cả hai có chỗ ngồi kế nhau.

“Chuyện này thì đi đầu tra sẽ biết ngay thôi. Nhân đây, những đi đầu tra viên đi nghe ngóng tin tức ở khu vực nghỉ dưỡng đó đã nghe được từ công ty vệ sinh bể nước một chuyện khả nghi.”

“Là chuyện gì?”

“Nghe nói nhân viên công ty đó cứ ba tháng một lần sẽ đến nhà khách

hàng để kiểm tra bể nước, và khi đến đó vào mùa hè này thì họ đã nhìn thấy một bóng người kỳ lạ.”

“Bóng người kỳ lạ? Là sao?” Shito nhăn mặt trước từ ngữ nghe có vẻ mông lung.

“Đại khái là một người thân hình to lớn. Người đó đã ẩn mình ngay lập tức nên nhân viên này không thấy rõ nhưng anh ta đoán người đó chắc cũng phải cao tầm một mét chín. Giới tính thì không rõ là nam hay nữ.”

“Người như vậy thì chắc là nam rồi?” Shito nghĩ theo lối thông thường.

“Tạm thời thì không có ai khác nhìn thấy người cao lớn đó. Tôi đoán người cao lớn này chính là người bị giam trong gian nhà kia.”

“Ra là vậy. Nếu là người có thân hình như thế thì đúng là việc bóp cổ chết cảnh sát cũng không khó gì.”

Shito nắm lấy vật cất ở túi áo trong của áo vest đang mặc. Đó là một chiếc hộp có ghi chữ *Quà Đáp Lễ* mà anh đã nhận tại đêm canh linh cữu.

“Vẫn chưa tìm thấy manh mối nào tại phòng tập gym đó sao?”

“Tạm thời thì chưa có thông tin nào đáng giá. Trong đó có máy tính và đầu máy video nhưng các công cụ lưu trữ như băng đĩa đều bị đập vỡ hết. Đối phương rất cẩn trọng.”

“Rốt cuộc Sendo xây gian nhà đó vì mục đích gì?”

“Không biết nữa. Theo thông tin đi đầu tra được đến hiện tại thì Sendo đã mua biệt thự đó cách đây hai năm. Theo lời chủ cũ thì đằng sau ngôi biệt thự có gian nhà riêng dùng làm nhà kho. Sendo đã cải tạo nó thành gian nhà như bây giờ. Các máy luyện cơ cũng được mang vào đó cách đây hai năm.”

“Nguồn gốc tiền bạc của ông ta cũng là một dấu hỏi. Những máy đó, loại nào cũng rất đắt đỏ.”

“Vẫn đang điều tra. Hiện đang cho người đi đến từng ngân hàng. Căn biệt thự đã bị đốt cháy nên không tìm được sổ ngân hàng nào của ông ta cả.” Yamashina nói, trông có vẻ cau có.

“Phải rồi, cũng không tìm được vật gì đáng giá từ dấu vết còn sót lại sau đám cháy đúng không?”

“Không chỉ vậy, có những vật trông có vẻ như khung tranh bị vứt bừa bãi. Mà khung nào cũng không có dấu vết là có lòng tranh. Có người cho rằng có lẽ tranh đã bị trộm trước đó.”

“Nghĩa là hung thủ giết Sendo là kẻ trộm? Sau đó để xóa bỏ chứng cứ, hắn đã phóng hỏa?”

“Đúng là cũng có khả năng đó nhưng...” Yamashina dùng ngón tay di di hai khóe mắt. “Vụ án này không đơn giản như thế đâu.”

Khi họ trở về văn phòng của đội điều tra thì thấy cả phòng đang lao xao. Tổ trưởng Tổ điều tra số một Kato vẫy tay khi vừa thấy Yamashina. Shito cũng đi theo.

“Vừa đúng lúc tôi tính gọi anh. Nghe nói một ngôi biệt thự gần đó đã bị ai đó đột nhập.”

“Ở đâu cơ?” Giọng Yamashina đánh lại.

“Chỗ cách hiện trường đám cháy khoảng năm trăm mét. Nghe nói thủ phạm đã đập kính cửa sổ để vào trong. Hiện tại ta đang cho người liên lạc với chủ nhà.”

“Tôi sẽ đến đó liền.”

Yamashina quay gót đi, Shito cũng tính đi theo. Nhưng tổ trưởng đã

gọi hai người lại. “A! Đợi chút đã! Đã có báo cáo mới từ giám định pháp y. Hai anh xem qua trước rồi hãy đi. Là kết quả đi điều tra về mẫu tóc rớt tại nơi cảnh sát Yoshimura bị giết.”

Yamashina nhìn qua hồ sơ được đưa ra. Mắt ông mở to kinh ngạc.

“Là nữ?”

“Đúng.” Tổ trưởng nói bằng giọng điềm tĩnh. “Các mẫu tóc thu được chia làm ba loại. Hai loại của nam, một loại của nữ. Một trong số đó là của Yoshimura, một trong hai loại còn lại là của Sendo. Vì vậy người bị nhốt trong gian nhà kỳ lạ đó là một phụ nữ.”

“Phụ nữ cao một mét chín?”

Shito vừa nói vừa hình dung ra vóc dáng của người đó trong không gian trước mặt mình.

Khi đang gặm đến cái hamburger thứ ba tại bãi đậu xe của McDonald's thì cô nghe thấy tin tức phát ra từ radio trong chiếc xe gần đó. Đó là bản tin lúc chín giờ.

“Ngày hôm qua đã xảy ra vụ việc một cảnh sát bị sát hại tại hiện trường đám cháy ở Yamanakako. Đêm qua, lễ canh linh cửu cảnh sát Yoshimura đã diễn ra tại chùa XX thành phố Kofu, đã có rất đông người đến chia buồn. Mặt khác, hành tung thủ phạm vẫn chưa được tìm ra. Hiện tại cảnh sát đang tiếp tục đi điều tra vùng lân cận, và tìm kiếm nhân chứng. Tiếp theo là vụ tham ô sân golf mới được làm sáng tỏ...”

Cô gái hiểu hơn tám mươi phần trăm từ ngữ của phát thanh viên. Tiếng Nhật của cô khá tốt. Nhưng chỉ với bản tin này thì không phán đoán được là cảnh sát đã truy tìm đến đâu rồi.

Từ mà cô không hiểu là từ “lễ canh linh cửu”. Theo ngữ cảnh thì có thể suy đoán được là nó đồng nghĩa với “tang lễ”. Dù gì cô cũng không quan tâm về điều đó. Nên cô cũng không suy nghĩ nhiều.

Sau khi giết cảnh sát và thoát ra khỏi “tù”, cô gái ẩn nấp trong một ngôi biệt thự không người cách đó không xa. Mục tiêu cô nhắm đến là

quần áo. Sau khi bỏ trốn cô chỉ khoác bộ đồ thể thao ngoài bộ đồ nịt. Có cũng tự biết cứ mặc bộ đồ này đi vòng vòng mãi thì sẽ rất nguy hiểm.

Ngôi biệt thự này là dạng nhà gỗ. Bãi đậu xe không có xe. Trong nhà cũng không có bóng người. Cô gái vòng ra sau nhà, đập vỡ kính cửa sổ, đột nhập vào.

Đồ đạc trong nhà được dọn dẹp sạch sẽ. Tại phòng khách rộng có kê bàn và ghế bằng gỗ. Bộ rửa chén ở bếp bóng loáng. Chén bát đều được cất trong kệ.

Cô không kiểm tra tủ lạnh và kho cất thực phẩm. Cô không thấy đói. Hơn nữa cô có đem theo tiền mà Sendo đã để trong gian nhà đó nên khi nào đói bụng thì cô có thể mua bao nhiêu đồ ăn tùy thích.

Cô gái lên phòng ngủ ở tầng hai. Cô mở tung các ngăn tủ. Đồ để trong đó toàn là đồ dùng sinh hoạt hằng ngày, không có quần áo mà cô muốn tìm.

Xuống cầu thang, cô thử vào tầng hầm. Ở đó có nhà kho. Chiếc xe đạp để trong góc đã thu hút cô. Cô lại gần, kiểm tra kỹ. Đó là một chiếc xe đạp leo núi. Bộ số đổi tốc độ có ba nấc đằng trước, bảy nấc đằng sau. Nhưng bề ngang bánh xe không lớn lắm. Có lẽ chủ xe dùng xe này chạy chung cho mọi địa hình chứ không phân biệt đường trường hay đường gồ ghề.

Cô nâng thử. Trọng lượng xe tầm mười hai, mười ba ký. Cô dang chân ngồi thử. Vị trí yên xe có hơi thấp một chút nhưng kích cỡ khung thì vừa khít. Cô xuống xe, nhanh tay chỉnh độ cao của yên.

Khi cô bơm bánh xe thì thấy một cái túi để ở góc phòng. Trong đó có đựng một chiếc áo hoodie ba màu có mũ. Ngoài ra còn có một chiếc quần thể thao bó màu xanh đậm và găng tay chạy xe, mắt kính thể thao, mũ màu

đỏ nằm lộn xộn trong đó.

Cô gái cởi bộ đồ tập gym ra, mặc chiếc quần thể thao, khoác áo hoodie ra ngoài bộ đồ nịt đang mặc. Có lẽ chủ nhân của những đồ này là một người đàn ông cao. Đồ nào cũng nhỏ hơn một chút nhưng vẫn mặc được. Cô đeo thêm kính thể thao, đội mũ vào.

Trên tường có treo một chiếc ba-lô thể thao cỡ nhỏ. Cô lục bên trong thì thấy có bản đồ của khu vực này. Bản đồ có ghi rõ đoạn đường dành cho leo núi, đoạn đường dành cho đi xe đạp. Cô gái lấy bản đồ ra, cho vào túi áo khoác và nhét bộ đồ tập gym mà cô cởi ra h ã nãy vào ba-lô. Sau đó cô đeo ba-lô lên vai. Trang bị xong xuôi, cô vác xe đạp, leo lên cầu thang.

Sau khi ghi nhớ đại khái đường đi trên bản đồ, cô rời khỏi ngôi biệt thự. Bên ngoài trời vẫn còn sáng. Cô gái chậm rãi đạp xe.

Đoạn đường mà cô gái đã chọn là đường thông từ đèo Mikuni qua đèo Myojin ra thị trấn Oyama của tỉnh Shizuoka. Tuy nhiên, cô gái không đọc được hầu hết chữ Hán nên các tên địa danh của đèo và thị trấn đều không lọt vào mắt cô. Lý do cô chọn tuyến đường này là vì chỉ cần đi đến đó thì sẽ có đường quốc lộ. Và trên con đường này có mũi tên ghi chữ “hướng Tokyo”. Tokyo là một trong số ít tên địa danh mà cô gái đọc được. Và trong địa chỉ nhà của bốn kẻ đột nhập cũng có ghi chữ “Tokyo”.

Ngay sau khi ra khỏi vùng Yamanakako thì gặp toàn đường dốc lên, nhưng mặc cho bề mặt đoạn đường có dốc cỡ nào, cơ đùi cô gái vẫn co duỗi liên tục. Một lát sau, trên đường đi xuất hiện vài thanh niên chạy xe đạp phía trước nhưng cô vượt qua họ một cách dễ dàng.

“Trời ơi! Siêu quá!”

Sau khi vượt qua hai người một lượt thì cô nghe thấy tiếng một thanh niên vừa thở hển hển vừa nói vậy.

Qua khỏi đèo Mikuni thì đoạn đường sau đó hầu như là dốc xuống. Đường được trải nhựa đẹp. Chiếc xe đạp leo núi thả dốc nhanh như thể nó đã trở thành một bộ phận của cơ thể cô. Cô thấy núi Phú Sĩ phía bên tay phải.

Cô gái chạy đến được đường quốc lộ thì mặt trời cũng sắp lặn. Đây là con đường có ghi số 246. Lượng xe di chuyển khá nhiều nên khó chạy xe đạp. Dầu vậy cô gái vẫn chạy dọc theo lề đường. Đám thanh niên ngồi trong xe hơi chạy qua cô cất tiếng chọc ghẹo.

Trước lúc mặt trời lặn, cô gái đã ra được đến thị trấn khá thoáng đãng. Có cả nhà ga nhỏ. Kế bên nhà ga có một cửa hàng tiện lợi nên cô đã đến đó mua một ít đồ ăn đơn giản. Từ khi đến Nhật, đây là lần đầu tiên cô đi mua đồ một mình. Nhân viên là một phụ nữ tuổi trung niên, ngẩng lên nhìn cô gái bằng một vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Đêm đó, cô nấp vào một nhà kho chứa gỗ gần đó ngủ. Hiện là tháng Chín nhưng buổi tối vẫn hơi lạnh. Cô gái mặc thêm bộ đồ tập gym lên người.

Sáng nay, cô lại xuất phát. Đoạn đường từ đây trở đi không có trong bản đồ mà cô lấy được từ biệt thự. Dầu vậy cô vẫn nhắm thẳng đường có số 246 chạy về hướng Đông mà không hề đắn đo.

Nhưng sau khi xuất phát một hồi, cô bị lạc đường. Tại điểm giao ở thị trấn Matsuda, lẽ ra nên chạy tiếp theo đường 246 thì cô lại chạy vào tuyến đường 255 hướng về Odawara.

Điều giúp cô nhận ra sai lầm của mình là vị trí mặt trời. Cô đang chạy về hướng Đông thì đúng ra mặt trời buổi sáng phải nằm thẳng trước mặt, nhưng nó cứ nằm về phía bên trái. Hơn nữa phía bên trái lại là đường bờ biển kéo dài.

Biển trên đường đê 135. Nếu như cô gái có đem theo bản đồ và có thể đọc được nhiều chữ Hán thì chắc cô sẽ biết cô đang ở điểm nối với bán đảo Izu, đi thêm một đoạn nữa sẽ đến địa điểm du lịch nổi tiếng là Atami.

Cô mua hai bánh hotdog tại cửa tiệm dọc đường. Ăn xong cô đi tới nhà vệ sinh. Một người đàn ông có vẻ là tài xế xe tải đi ngang qua, ngẩng lên nhìn cô rồi giật mình.

Đứng bên lề đường, cô kiểm tra lại vị trí mặt trời. Cô suy nghĩ có nên đi tiếp về hướng Nam hay không. Cô gái hầu như không biết gì về địa lý Nhật Bản. Cô chỉ biết là đi về hướng Đông thì sẽ đến được nơi có “Tokyo”.

“Lên đường thôi!”

Đằng sau có giọng của một người đàn ông. Là một người tuổi trung niên, đầu quấn khăn. Ông ta đang bước lên xe tải.

“Đầu tiên là Atsugi, tiếp đến là Tokyo. Thuận lợi thì không chừng sẽ đến nơi sớm.”

Xe tải nổ máy, chạy qua cô gái, tiến ra đường xe chạy. Xe chạy về hướng ngược lại với đường mà cô gái đã chạy lúc này.

Nhìn chiếc xe tải qua cặp kính thể thao, cô gái đeo bao tay, leo lên xe đạp. Cô dồn hết lực vào bàn đạp. Tài xế xe tải nhỏ đi đằng sau giật mình bóp còi trước chiếc xe đạp đột ngột lao ra đường.

Cứ thế, cô gái chạy theo sát chiếc xe tải đằng trước gần một tiếng. Tốc độ trung bình là tầm ba mươi đến bốn mươi cây số một giờ. Cũng có đoạn cô bị bỏ xa nhưng nhờ những lúc dừng đèn đỏ mà cô đã đuổi kịp liền sau đó.

Cô không đi theo tiếp được nữa không phải vì không đủ thể lực mà vì

chiếc xe tải đã chạy vào đường thu phí. Đó là con đường vòng Seisho. Cô gái lại bị lạc ở vùng này. Sau một lúc chạy lòng vòng, cô thấy một chiếc xe hơi chạy về phía Đông theo đường biển. Đó là tuyến đường quốc lộ số 1. Số 1 trong tên đường toát ra cái vẻ đó là con đường dẫn đến thủ đô.

Sau đó, cô gái lại lạc đường một lần nữa. Chiếc xe mà cô chạy theo có ý chạy dọc đường bờ biển nên nó đi từ tuyến đường số 1 vào tuyến đường 134. Nó chạy qua Enoshima và Kamakura, đến bán đảo Miura.

Cô quay lại vì cảm giác mình đang chạy sai đường.

Cô tìm biển có ghi “Tokyo” và chạy theo đó. Thỉnh thoảng cô thử chạy vào các ngã rẽ nhưng làm thế chỉ thêm rối vì cô không biết mình đang đứng ở đâu.

Rốt cuộc, cô đã quay lại khi đến sông Sagami. Và tại đây cuối cùng cô đã tìm thấy một biển chỉ đường. Trên biển ghi chạy về hướng Bắc từ góc này thì sẽ đến được tuyến đường 246. Tuyến 246 chính là đường dẫn đến Tokyo.

Cứ thế chạy về hướng Bắc theo tuyến đường 129, cô đến một thị trấn khá lớn. Cô không biết hôm nay mình đã chạy bao nhiêu cây số. Cô cũng chẳng bận tâm gì về chuyện đó.

Đến giờ, cô đã ăn ba bữa bằng hamburger của McDonald's. Vấn đề bây giờ là cô sẽ đi tiếp như thế nào. Cô phải đi đến Tokyo cho bằng được. Sau đó cô phải tìm ra chỗ ở của bốn người kia.

Cô gái lấy bản đồ đem từ căn biệt thự ra xem. Nhưng khu vực này không có trong bản đồ. Chẳng có một gợi ý nào cho cô biết đường đến Tokyo.

Ngồi trên xe đạp cô cứ nhìn mãi tấm bản đồ không đầy đủ thông tin.

“Muốn đi đâu vậy cô em?”

Nghe giọng nói trước mặt, cô ngẩng đầu lên thì thấy một cậu trai trẻ tuổi tóc nâu ló mặt ra khỏi cửa sổ một chiếc xe màu đỏ dạng dẫn động bốn bánh. Cậu vừa cười vừa bắt chuyện.

Cô gái xuống xe tiến lại gần. Cậu trai tròn mắt nhìn về phía người ng ỡ ghế phụ.

“Trời! Cô nàng bự quá.”

Cậu nói nhỏ nhưng cô có thể nghe được.

“Y như tao nghĩ, chắc con nhỏ là người nước ngoài r ỡ.” Cậu bạn ng ỡ ghế phụ trả lời. Cậu này để tóc ngắn, vuốt tóc dựng đứng. Hai cậu này trông tầm dưới hai mươi, nhưng cô gái cũng không giỏi đoán tuổi tác của người Nhật.

Cô gái gỡ kính thể thao ra, để cho họ biết cô không phải người Nhật. Cậu trai tóc nâu ng ỡ ghế tài xế hơi thu mình lại như có chút ngán ngẫm nhưng cậu bạn ng ỡ ghế kế bên nói.

“Con bé nhìn ngon đó.”

Mắt cậu ta sáng rỡ. R ỡ cậu trai tóc dựng này rủ rỉ gì đó với cậu ng ỡ ghế tài xế. Cặp mắt cậu ta nhìn chăm chăm vào ngực cô gái. Cậu ng ỡ ghế tài xế cũng cười hí hí r ỡ nói. “Cô em biết tiếng Nhật không?”

Cô gái khẽ gật đầu. Hai cậu trai như mở cò trong bụng.

“Cô em muốn đi đâu?” Cậu tóc nâu hỏi lại lần nữa.

Cô gái rút tờ giấy trong túi áo khoác ra. Đó là tờ giấy in thông tin của bốn người kia. Cô chỉ vào chỗ ghi địa chỉ của Anjo Takuma, đưa cho cậu trai xem. Cậu ta nhìn r ỡ hỏi. “Tới hai địa chỉ lận. Em muốn đi chỗ nào? Nhà hay câu lạc bộ thể thao?”

Cô gái không trả lời được. Vì cô không biết kẻ mà cô đang tìm sẽ ở chỗ nào. Thấy cô im lặng, cậu ng ỡ ghế phụ thì th ầm vào tai bạn mình.

“Nó có hiểu đâu.”

“Chắc thế. Nè, em muốn đi chỗ nào? Không lẽ muốn đi cả hai?”

Cô gái quyết định g ật đầu. Đúng là đi cả hai chỗ sẽ chắc chắn nhất.

“OK! Vậy để anh chở em đi. Xe đạp em ch ất đằng sau xe cũng được đó.”

Cậu ng ỡ ghế tài xế vui vẻ nói. Đây là lời đề nghị nằm ngoài dự tính của cô gái. Cô nghĩ cùng lắm thì họ sẽ chỉ đường cho mình thôi.

Hai cậu trai xem chừng đã nhận ra cô muốn lên xe. Họ xuống xe, nhanh nhẹn ch ất xe đạp của cô gái vào chỗ để đ ờ đằng sau. Cậu trai tóc nâu cao t ầm một mét tám. Cậu bạn tóc dựng ngược thấp hơn chừng mười centimet.

“Tao muốn ngủ với kiểu con gái này thử một l ần.”

Khi đang ở khoang ch ất đ ờ, cậu trai nhỏ con hơn nói và cô gái đã nghe thấy. Cậu ta bước xuống khỏi khoang để đ ờ, mở cửa xe chỗ ghế phụ.

“Please!”

Cậu nói để mời cô gái lên xe. Cô gái cởi ba-lô, bỏ vào thùng rác gần đó rồi lên xe. Hai cậu trai hơi hoảng h ần nhưng không nói gì về đi ều đó.

“Em từ đâu đến?”

Chạy được một đoạn, cậu trai tóc nâu hỏi. Cô gái vẫn nhìn về trước, chỉ tay ra đằng sau.

Cậu trai tóc dựng ng ỡ ghế đằng sau bật cười. “Em ấy nói đến từ đằng đó kìa.”

“Đằng đó là đằng nào? Giờ em đang sống ở Nhật hả?”

Cô gái gật đầu.

“Đúng như anh nghĩ. Nếu không thì làm sao em hiểu tiếng Nhật chứ. Trước đó em ở đâu? Mỹ hả?”

Tuy không phải vậy nhưng cô gái cũng lại gật đầu.

“Mà em cao quá nhỉ. Anh không nhỏ con mà thua em hẳn luôn. Đáng em chuẩn không cần chỉnh!”

Cậu tóc nâu vừa nhìn lên nhìn xuống người cô gái vừa nói. Vì cô mặc áo khoác thể thao nên hai cậu trai không nhận ra cơ bắp của cô như thế nào.

“Mà nè! Em ấy không chịu nói gì nhỉ. Tao muốn nghe tiếng em ấy.”

Cậu tóc dựng chồm người lên phía trước. Cô gái hơi quay đầu ra sau, nói một câu tiếng Anh mang nghĩa “Để tôi yên.”

Cậu trai tóc dựng ngơ ngác. Cậu quay qua chỗ ghế tài xế. “Em ấy nói gì vậy?”

“Tao cũng đâu có hiểu.” Cậu tóc nâu nhăn mặt.

Cậu tóc dựng quay qua nhìn cô gái một lần nữa.

“Giọng khàn nghe hay quá!” Cậu ta nói rồi cười gượng gạo.

Trước mặt cô gái có hộp lưu bản đồ. Trong đó có bản đồ đường đi. Cô gái thử lật qua lật lại. Nhưng cô hoàn toàn không hiểu cần phải mở trang nào.

“Trang trước đó! Ừ, đúng rồi.”

Cậu trai tóc dựng từ ghế sau vươn tay tới, chỉ ngón tay lên bản đồ. “Bây giờ mình đang chạy đường này. Chỗ em muốn tới tên là quận Setagaya. Mình chạy tuyến đường 246, đến Yokohama mình đi tiếp bằng đường cao tốc Tomei là được.”

Ngón tay cậu trai di chuyển trên bản đồ. Rồi đầu ngón tay cậu nhấn

vào bản đồ. “Nhà thì ở chỗ này, câu lạc bộ thể hình thì chắc là ở chỗ này.”

Chạy một hồi, xe quẹo trái. Cậu tóc dựng thẫn thì gì đó vào tai cậu tóc nâu. Cậu tóc nâu trả lời là biết rồi.

“Hình như đường hơi tắc nên mình đi đường khác nhé.” Cậu tóc dựng nói với cô gái như phân trần.

Đúng là so với con đường họ chạy này giờ thì lượng xe đi lại ít hơn rất nhiều. Rất hiếm khi thấy xe khác chạy qua, đèn đường cũng ít, những căn nhà xung quanh không phải là nhà dân hay cửa hàng buôn bán mà toàn là những căn trông như nhà kho. Cậu tóc nâu bẻ bánh lái, chạy vào con đường nhỏ hơn nữa. Lát sau, một khoảng đất trống hiện ra trước mặt. Vài chiếc xe tải đậu đó nhưng không có một bóng người.

Chiếc xe dừng lại.

Cô gái từ từ quay mặt sang phía ghế tài xế. Chỗ này rõ ràng không phải là vị trí đang nhắm đến. Cô gái chỉ tay vào bánh lái, ý nói mau chạy tiếp đi.

“Không cần sợ, tụi anh sẽ đưa em đến câu lạc bộ đó mà.”

Cậu tóc nâu nói vậy rồi tắt máy. Không gian chìm vào tĩnh mịch. Chỉ còn tiếng máy kêu nhỏ nhỏ trong nắp ca-pô và tiếng xe khác chạy từ đâu đó xa xa.

Mắt cậu trai ánh lên vẻ mời gọi.

“Trước đó, mình thông thả chút nào. Dù gì em cũng đâu vội đúng không?”

Cậu trai đặt tay lên vai cô gái, từ từ sấn tới. Đến tận lúc này cô gái vẫn chưa hiểu ý cậu ta đang nói gì. Cô chỉ nhìn vào mặt cậu. Cậu tóc nâu thấy cô không phản kháng gì thì nghĩ cô đồng ý nên nói với cậu tóc dựng

đăng sau.

“Nè, ra ngoài chút đi mà!”

“Lẹ lên đó!”

“Biết rồi!”

Đợi cậu tóc dựng ra ngoài, cậu tóc nâu sấn tới gần hơn rồi kèm môi lại gần môi cô gái, thọc tay phải vào dưới áo khoác của cô.

Lúc này, bản năng tự vệ của cô gái trỗi dậy.

Ngay trước lúc chạm môi, cô gái cắn một phát thật mạnh vào môi đối phương. Cậu tóc nâu như bị điện giật, người bắn ra sau.

Cậu ta vừa rên rỉ, vừa bung miệng. Máu tuôn ra giữa các ngón tay.

“Mày làm gì thế con khốn!”

Cậu trai vươn tay trái tóm lấy cánh tay phải của cô gái nhưng chốt mở to mắt vì kinh ngạc. Xem chừng cậu đã nhận ra sự tồn tại của khối cơ bắp nằm dưới lớp áo khoác.

Cô gái nắm lấy cổ tay cậu trai, vặn ngược. Thân hình cậu khá cao lớn nhưng cánh tay thì yếu xiu, khớp cùi chỏ kêu răng rắc. Cậu trai nhăn mặt, hét lên.

Cô gái vươn tay phải ra, nắm lấy cổ cậu trai. Cậu cố gỡ tay cô ra nhưng so với đối phương thì cậu ta quá yếu. Cô gái nhấn ngón cái mạnh hơn vào cổ cậu, mắt cậu ta trợn trắng.

Lúc đó, cửa mở ra.

“Nè, sao vậy?”

Cậu tóc dựng lên tiếng gần như cùng lúc với thời điểm cô gái thả tay ra. Thi thể cậu trai tóc nâu đổ xuống khỏi ghế tài xế.

Trong một, hai giây đầu, cậu tóc dựng có vẻ như vẫn chưa hiểu

chuyện gì xảy ra. Sau đó mặt cậu bàng hoàng kinh hãi. Cậu bỏ chạy.

Cô gái xuống xe từ ghế phụ, cởi mũ ra. Tóc cô gái xoăn mỏng, dài qua vai một chút. Cô cởi áo khoác, nhét khẩu súng cất trong túi áo vào vùng ngực dưới áo nịt. Xung quanh tối đen nhưng cô có thể biết được hướng cậu trai chạy qua tiếng chân. Cô chạy theo hướng đó.

Một lúc sau, cô chạy đến trước một hàng rào kim loại, cao chừng hai mét. Đằng sau hàng rào là một cánh đồng. Phía trước chỉ có một con đường nhỏ. Cô dừng chân, nhìn xung quanh. Những tấm pallet dùng trong nhà máy chất đầy quanh đó. Cậu trai chắc chắn đang trốn quanh quần đâu đây.

Đằng sau một chõng pallet phát ra tiếng động. Cô gái quay ngoắt ra sau. Nhưng chỉ là một con mèo hoang.

Khi vừa thở phì một tiếng thì cô thấy cậu trai leo qua rào sắt. Cậu ta chạy trên con đường dọc theo hàng rào. Cô gái nhìn thấy và bắt đầu hành động.

Hai người chạy hai bên dãy hàng rào, nhưng đó là một cuộc đua không cân sức. Cậu trai đứt hơi, chân không cử động nổi nữa. Cô gái chạy vượt lên một cách dễ dàng. Cô nhìn về phía trước, thấy ở phía đối diện hàng rào có một chõng bánh xe cũ.

Cô tạm dừng, rồi lại tăng tốc. Cô sải chân rộng, chạy nghiêng người hướng về hàng rào. Ngay trước lúc đâm sầm vào hàng rào, cô gái vung tay, uốn người. Cơ thể ngấm đen to lớn của cô bay bổng lên, lưng hướng xuống dưới, vọt qua rào. Khoảnh khắc tiếp theo, người cô đã rơi xuống đồng bánh xe.

Cậu trai tóc dựng đang chạy liêu xiêu điếng người không rõ chuyện gì vừa xảy ra trước mắt. Nhưng khi thấy cô gái từ từ đứng dậy thì cậu vội vã

quay gót. Nhưng chân này đá chân kia, cậu ngã nhào xuống. Cô gái dùng tay trái nắm lấy cổ áo cậu trai, kéo dậy.

“Thả... thả tôi ra!”

Cậu trai kháng cự. Nhưng sức cậu cũng như cậu bạn lúc nãy, chẳng bõ bèn gì. Cô gái dùng tay còn lại rút súng ở ngực ra. Cô dùng ngón trỏ gỡ khóa an toàn màu đen chèn sau cò súng, gié miệng súng vào lưng cậu trai.

“Cô tính làm gì?”

Tiếng la của cậu trai như thể hiệu lệnh với cô gái. Cô dấn sức vào ngón tay. Súng chưa nổ nên cậu trai kháng cự được một chút, nhưng cô gái đã không ngần ngại kéo cò.

Cùng với tiếng súng, cơ thể cậu trai giật mạnh. Cùng nhịp đó, cô gái thả tay, người cậu trai rơi xuống mặt đất như một con búp bê. Cậu rên rỉ vài tiếng, cựa quậy tay chân một lúc nhưng không còn đủ sinh lực để đứng lên.

Cô gái cất súng, leo qua hàng rào. Xung quanh vẫn không một bóng người. Cô quay lại con đường cũ.

Về tới chỗ xe, cô nâng cánh tay cậu trai tóc nâu đang nằm lên để nhìn đồng hồ. Chiếc đồng hồ lặn chỉ chín giờ năm mươi phút tối.

Cô không nhìn thi thể thêm lần nào nữa mà vòng qua ghế phụ. Cô mặc áo khoác, đội mũ sụp sâu xuống, lấy bản đồ chỉ đường từ hộp bản đồ, xé trang bản nãy cậu trai mở ra, nhét vào túi.

Cô lấy xe đạp từ khoang chứa đồ trên xe xuống, đeo găng tay, đạp pê-đan, tiến vào bóng đêm.

Chín giờ tối, việc đi đầu tra hiện trường ngôi biệt thự bị tình nghi là có người đột nhập kết thúc. Người đột nhập đã để lại dấu vân tay bắt đầu từ mép cửa sổ đằng sau, cho đến kệ phòng khách, tủ phòng ngủ. Kết quả đi đầu tra khẩn cấp cho thấy, dấu vân tay này trùng khớp với dấu vân tay của người bí ẩn trong phòng tập gym.

Nói cách khác, hung thủ giết cảnh sát Yoshimura cũng chính là người đã đột nhập vào đây.

Sau khi liên lạc với chủ nhà, được biết nhà không có gì đáng để mất trộm. Thứ đáng giá nhất chỉ là chiếc xe đạp. Theo chủ nhà thì con trai ông mê xe đạp leo núi nên dưới tầng hầm có cất một chiếc còn khá mới. Sau khi kiểm tra, cảnh sát thấy chiếc xe đã biến mất.

Bản đồ trải rộng trên bàn phòng khách của ngôi biệt thự, trình tự thám thính khu vực lân cận được bố trí theo chỉ thị của Yamashina. Nếu thủ phạm chạy trốn bằng xe đạp thì khả năng cao sẽ có người nhìn thấy. Tổng hợp thông tin thu thập được thì thủ phạm là nữ cao tầm một mét tám đến một mét chín. Vì vậy sẽ rất dễ nhận dạng.

Lúc này trời đã tối, theo thường lệ thì đội đi đầu tra sẽ bắt đầu hành

động vào sáng sớm hôm sau, nhưng tình hình hiện tại không cho phép họ đợi thêm nữa. Mai là Chủ nhật nên những du khách đi cắm trại hay ở lại nhà dân thường sẽ xuất phát vào sáng sớm.

Đội đi điều tra phân ra thành các nhóm gồm hai người. Shito ở lại ngôi biệt thự với đội của Yamashina, tiễn các đồng đội khác lên đường làm nhiệm vụ. Ánh sáng đèn pin các thành viên đội đi điều tra cầm trong tay đung đưa như ánh sáng đom đóm.

Lý do Shito và Yamashina ở lại là vì chủ ngôi biệt thự vẫn chưa đến nên phải tiếp tục tìm kiếm xem còn món đồ nào khác bị mất không.

“Rốt cuộc thủ phạm chạy xe đạp đi đâu chứ?”

Sau khi những thành viên trong đội thám thính đã đi khuất, Shito vẫn nhìn ra ngoài cửa sổ, khe khẽ nói.

“Không biết.” Yamashina ngồi ghé bên cạnh, duỗi tay chân. “Cô ta chắc sẽ không quanh quẩn khu vực này mãi đâu. Có lẽ đã đi đến khu vực có nhà ga như Fuji Yoshida, Gotenba. Từ hôm qua đến giờ không có thông báo mất cắp xe hơi nào tại vùng này, và cũng không có manh mối gì từ các tiệm thuê xe nên chắc cô ta đã bỏ trốn bằng tàu điện.”

“Cô ta chỉ đơn thuần là đang bỏ trốn hay đang nhắm tới một mục tiêu nào đó?”

“Nghĩa là sao?”

“Liên quan đến vụ Sendo bị giết.” Shito quay lại, tựa người vào khung cửa sổ. “Tạm gọi thủ phạm đã giết Yoshimura là X. X chắc hẳn đã nhìn thấy cảnh Sendo bị giết.”

“Chắc vậy rồi.” Yamashina gật đầu. “Theo như đội đi điều tra hiện trường cho biết thì người ở trong gian nhà đó có thể thấy toàn cảnh của

ngôi biệt thự. Lý do là vì họ đã tìm thấy một số bộ phận của máy quay camera nhỏ. Có lẽ thủ phạm không chỉ nhìn thấy cảnh Sendo bị giết mà còn nhìn thấy khuôn mặt của người đã ra tay.”

“Đúng vậy. Vì vậy có khả năng thủ phạm X đang truy tìm tung tích của hung thủ đã giết chết Sendo.”

“Vì mục đích gì?”

“Đương nhiên là để trả thù. Vì vậy cô ta mới cướp súng của Yoshimura.”

Yamashina “a” lên một tiếng trước ý kiến của Shito. Đôi lông mày rậm cau lại, ông nhăn nhó.

“Có khả năng.” Yamashina trả lời ngắn gọn.

“Nhưng cần cho chuyện không phải vậy. Nếu có thể thì cần cho cô ta ở yên một nơi vắng vẻ nào đó, đợi đến khi chúng ta bắt được.”

“Thủ phạm có đem theo tiền không?” Một cảnh sát tên Kanai hỏi. Người này trạc tuổi Shito.

“Chắc hẳn phải có chút ít.” Shito nói thêm để củng cố suy luận của mình. “Nếu cô ta không có đồng nào thì chắc hẳn đầu tiên sẽ nghĩ đến đồ ăn. Tuy nhiên thủ phạm sau khi đột nhập vào ngôi biệt thự này không hề đụng đến kho thực phẩm và tủ lạnh. Trong kho thực phẩm có để một số loại đồ hộp nhưng không có dấu vết đã bị đụng vào. Vì vậy chắc là cô ta có mang theo tiền đủ để mua đồ ăn khi đói bụng.”

“Ra là vậy. Thế thủ phạm đột nhập vào đây để làm gì nhỉ? Để trộm xe đạp?”

“Không, chắc hẳn cô ta không biết ở đây có xe đạp cho đến khi đột nhập vào. Nhưng chắc chắn cô ta cần gì đó nên đã vào đây. Vì có dấu vết

mở tung các ngăn tủ quần áo trong phòng ngủ.”

“Cậu đã nghĩ ra thứ cô ta cần là gì chưa?” Yamashina hỏi.

Shito mào đầu là anh không chắc, rồi nói thêm. “Không chừng là để trộm quần áo.”

Yamashina và Kanai cùng ò lên. “Quần áo mặc sao?”

“Thủ phạm đã bị giam giữ trong gian nhà kỳ lạ đó nên khả năng cao quần áo cô ta mặc không được bình thường. Nên tôi nghĩ cô ta đã đột nhập vào đây để trộm quần áo sao cho nhìn không bị nổi.”

“Khả năng này rất cao.” Yamashina gật đầu. “Nếu như đó là mục tiêu của cô ta thì đồng nghĩa với việc cô ta vẫn chưa đạt được. Theo chủ nhà cho biết thì ở đây không để quần áo.”

“Tức là thủ phạm vẫn đang di chuyển với bộ dạng nổi bật. Nếu vậy thì có thể nhân viên nhà ga ở Fuji Yoshida và Gotenba sẽ nhớ.”

Mắt Kanai sáng lên nhưng Shito chưa thể đồng ý ngay với suy đoán đó.

“Tạm thời đợi chủ nhà đến rồi xác nhận lại lần nữa. Xem có đúng là nhà này không để quần áo gì không.”

Chủ nhà đến nơi lúc hơn mười giờ tối. Người này tên Yamamoto, là thành viên trong ban giám đốc của một công ty, hơn năm mươi tuổi. Ông ta đến cùng cậu con trai đang là sinh viên.

“May mà nhà không có gì. Nhà này tôi mới mua hồi năm ngoái, giờ mới đang tính sửa nội thất và đồ gia dụng.”

Yamamoto nói như để khẳng định cho việc nhà không có đồ nào đáng giá.

Shito cùng cậu con trai xuống tầng hầm. Sau khi xác nhận chiếc xe

đạp không còn nữa, cậu tắc lười.

“Xui quá đi! Mới mua mà đã mất.”

“Còn đồ gì khác bị mất nữa không?”

“Để xem nào...” Cậu con trai nhìn quanh phòng. Phòng để đầy dụng cụ làm mộc, dụng cụ cắm trại. “Ba-lô leo núi đâu mất rồi!” cậu bất chợt lên tiếng.

“Hả? Cậu mới nói mất gì cơ?”

“Là ba-lô leo núi. Em đã treo ở đây. Hè vừa rồi, em đang chạy xe thì bị mắc mưa chiều, ướt hết nên đã treo nó lại. Thiệt tình!”

Miệng vẫn há hốc, cậu ngơ ngác nhìn xung quanh thêm lần nữa.

“Trời! Mất sạch luôn!”

“Mất sạch?”

“Mất sạch đồ bị ướt khi đó. Cả mũ và kính.”

“Đợi chút!”

Shito lấy sổ tay ra.

Áo khoác thể thao nền trắng sọc đỏ và xanh, quần thể thao màu xanh đậm, mũ lười trai màu đỏ, găng tay chạy xe màu trắng, kính mát thể thao.

Đó là những món đồ đã mất cùng với chiếc xe đạp. Dựa vào đây có thể đoán ra được trang phục khi đào tẩu của thủ phạm. Nhóm Shito lập tức truyền đạt thông tin này cho các nhóm đi đi đầu tra.

Vào thời điểm còn mấy phút nữa là đến nửa đêm thì hai cảnh sát hình sự đã đem về cho nhóm Shito lúc bấy giờ đang đợi ở trụ sở đội đi đầu tra manh mối quan trọng.

Tầm khoảng bốn giờ chiều ngày hôm qua, có người đã nhìn thấy người giống với mô tả về thủ phạm ở vùng đèo Mikuni. Nhân chứng là

những thành viên câu lạc bộ quần vợt của một trường đại học. Hôm qua sau giờ luyện tập, bốn người gồm cả nam và nữ đang chạy xe đạp thì thấy có người chạy từ đằng sau vượt qua họ rất nhanh. Địa điểm lúc đó là dốc lên kéo dài. Những người mỗi ngày đều chơi thể thao như họ còn muốn kiệt sức vậy mà người đó trông chẳng có vẻ gì mệt mỏi, đạp xe liên tục với tốc độ nhanh.

Sau khi tổng hợp lại lời kể của bốn nhân chứng cảnh sát xác nhận trang phục của người trong lời kể hoàn toàn giống với trang phục của thủ phạm.

“Hơn nữa, đi đầu cả bốn nhân chứng nói giống nhau là người đó có dáng rất cao, chắc chắn phải hơn một mét tám.”

Một viên cảnh sát cắt tóc đầu đinh có vẻ hưng phấn với thu hoạch, anh kể lại các thông tin một cách sôi nổi.

“Vậy là không sai vào đâu được nhỉ?”

Yamashina nói như kêu gọi sự đồng tình của tổ trưởng Tổ đi đầu tra số một Kato. Kato cũng gật đầu hai, ba lần.

“Thủ phạm vượt qua đèo Mikuni để đi đâu nhỉ?”

“Bình thường người ta sẽ đi từ đèo Myojin ra thị trấn Oyama. Từ đây có thể sử dụng tàu điện từ nhà ga Suruga Oyama. Còn có cả đường ra hồ Tanzawa nhưng ra đến đó rồi thì đi tiếp đến đâu cũng sẽ rất xa.”

Yamashina vừa nhìn bản đồ dán trên bảng đen vừa nói.

“Dù gì đi nữa thì thủ phạm đã ra khỏi địa phận tỉnh Yamanashi rồi.” Kato cong môi, gãi đầu tỏ vẻ đi đầu này chẳng hay chút nào. “Các anh đã liên lạc với cảnh sát tỉnh Shizuoka rồi đúng không?”

“Hiện đã nhờ người đi đầu tra nhà ga Suruga Oyama và các nhà ga

tuyến trên, tuyến dưới đó. Nếu như thủ phạm lên tàu điện thì chắc hẳn đã bỏ lại xe đạp.”

“Ngoài ra cũng cần phải hỏi thêm nhân viên nhà ga. Nhưng giả sử họ có nhớ đã gặp thủ phạm thì cũng không biết được cô ta sẽ đi đâu.”

“Xin lỗi!” Shito giơ tay lên. “Liệu có khả năng thủ phạm không đi tàu điện mà tiếp tục đi xe đạp không?”

Suy đoán này nằm ngoài dự tính nên Kato hơi ngỡ ngác một chút. Sau đó ông cười âm lên. “Ý cậu là thủ phạm bỏ trốn bằng xe đạp?”

“Tôi nghĩ đi đâu này hoàn toàn có thể. Thủ phạm này có thể lực rất tốt. Vì vậy cũng có khả năng tự đạp xe sẽ tiện hơn dùng các phương tiện công cộng.”

Có vẻ nhận ra ý kiến của Shito cũng hợp lý nên Kato ngưng cười, và nhìn Yamashina.

“Anh nghĩ sao?”

“Không thể phủ nhận khả năng này.” Yamashina trả lời. “Bên ngoài thủ phạm khá nổi bật nhưng nếu chạy xe đạp thì bộ dạng đó trông cũng tự nhiên. Vì vậy cũng có khả năng cô ta không dùng các phương tiện công cộng để tránh ánh mắt người khác.”

“Được rồi.” Kato vỗ bàn, đứng dậy. “Ta phải phác họa chân dung thủ phạm rồi gửi hình đó đến Shizuoka và Kanagawa ngay!”

“Tôi hiểu rồi.”

Yamashina lớn tiếng trả lời. Những cảnh sát có mặt đó có vẻ bị kích động bởi giọng của ông. Mặt mày ai nấy đều hiện lên nét căng thẳng.

Nhưng Shito có suy nghĩ khác. Nếu như thủ phạm thật sự bỏ trốn bằng xe đạp và cô ta có thể lực đáng kinh ngạc thì giờ này chắc hẳn đã đến

một nơi nằm ngoài tầm kiểm soát của đội anh.

Cô gái xuống xe đạp trước tòa nhà.

Đó là một tòa nhà có kiến trúc phẳng, nằm trong khu dân cư. Bao quanh bằng hàng rào thép. Phía trong là hàng cây xanh. Lối ra vào có gắn cửa kính trông giống như thiết kế của các khách sạn cao cấp. Cổng ra vào được đóng kín. Phía trong cũng tắt điện tối thui.

Cô gái đứng trước cổng, nhìn quanh ngôi nhà. Một cửa sổ ở tầng hai sáng đèn. Anjo Takuma chắc chắn có đó.

Trước đó một lúc, cô gái đã gọi điện đến nhà riêng của Takuma. Mục đích để hỏi anh ta có nhà không. Đây là lần đầu cô dùng điện thoại công cộng nhưng cũng chẳng khó khăn gì mấy.

Cô cũng đã nói được câu tiếng Nhật. “Cho hỏi ch ồng chị có nhà không?”

Người nhắc máy là vợ của Anjo Takuma. Chị trả lời ch ồng mình vẫn đang làm việc và chưa về nhà. Sau đó chị hỏi tên người đã gọi đến nhưng cô không trả lời gì mà cúp máy.

Cô gái có bản đồ. Trên đường cũng có nhiều biển chỉ dẫn lớn nên cô đã đến được câu lạc bộ thể thao khá dễ dàng. Ngoài ra tại vùng này cũng

không có tòa nhà nào chiếm diện tích lớn như tòa nhà này.

Cô gái lại leo lên xe đạp, chạy vòng ra sau tòa nhà. Đằng sau là bãi đậu xe. Chỉ có một chiếc xe hơi Volvo đang đậu tại đó.

Cô gái cởi áo khoác, quấn mũ và kính vào đó rồi để cạnh xe đạp. Khẩu súng vẫn được nhét dưới áo nịt.

Xung quanh bãi đậu xe cũng có hàng rào. Hàng rào này cao khoảng hơn hai mét. Nhưng cô nhảy qua, đột nhập vào bên trong không chút khó khăn.

Sau tòa nhà có một cánh cửa. Cô thử quay tay nắm cửa nhưng cửa đã khóa. Đó là cánh cửa bằng sắt nên dù rất khỏe cô cũng không thể nào đập vỡ nó được.

Chiếc xe Volvo màu trắng đậu ngay cạnh tường của tòa nhà. Cô lại gần, nhìn vào trong xe. Cô muốn kiểm tra xem đồ trong xe có phải của Takuma hay không. Nếu phải thì cô sẽ đợi ở đây. Nhưng nhìn thôi thì không thể đoán chắc được.

Dẫu vậy cô vẫn nhìn chăm chăm vào trong xe.

“Ai đó?”

Đột nhiên sau lưng cô vọng lên tiếng gọi.

Cô gái từ từ quay đầu lại. Một người đàn ông thấp đang đứng đó. Tay ông ta cầm đèn pin, đầu đội mũ như mũ cảnh sát.

Người đàn ông nhìn cô gái, chớp mắt liên tục như không tin vào mắt mình. Sau đó ông ta rọi đèn vào người cô và tiến đến gần.

“Con gái à?”

Mặt ông ta bán tín bán nghi, mắt nhìn chăm chăm vào ngực cô. “Cô vào từ đâu? Đang làm gì đó?”

Cô gái đưa tay lên ngực, rút súng ra. Người đàn ông nhìn thấy, cứng đờ người.

“Đừng! Đừng bắn!”

Cô gái bước một bước lớn lại gần người đàn ông. Cô nắm cổ áo ông ta như túm lấy một con mèo hoang. Người đàn ông khẽ rên lên.

Cô ra dấu cho ông ta đi về phía trước. Người đàn ông chân nam đá chân chiêu lảo đảo bước đi. Khi tới trước cánh cửa sau, cô gái buông tay rồi hít cảm yêu cầu ông ta mở cửa.

“Tôi mở liền! Đợi tôi một chút!”

Người đàn ông lấy xâu chìa khóa treo ở ngay hông ra, tay run rẩy tìm kiếm chìa khóa. Ông ta tìm ra chìa khóa ngay nhưng tra mãi không vào lỗ. Cô gái giật lấy chìa khóa, gỡ nó riêng ra.

Rồi cô xòe tay, yêu cầu người đàn ông giao đèn pin cho mình. Người đàn ông đưa đèn pin cho cô gái, tay run cầm cập. Cô gái cầm lấy rồi tắt đèn pin. Cô giơ cao cái đèn lên rồi phang mạnh xuống. Đầu đèn pin đập vào phía đầu bên phải của người đàn ông. Ông ta chỉ kịp phát ra một tiếng kêu nghe như bị nghẹn thở rồi nằm gục tại chỗ.

Cô gái quăng đèn pin ở đó, mở cửa, bước vào bên trong tòa nhà.

Anjo Takuma nằm sấp trên ghế máy tập thể hình hiệu Nautilus. Anh vừa mới tập cuốn tạ đùi sau, tức là tập uốn cong khớp gối. Phòng tập có đặt khoảng mấy chục máy loại này. Vào ngày nghỉ, phòng tập gần như kín người. Số hội viên của hồ bơi, phòng chơi bóng quần ở tầng một và của phòng tập thể hình ở tầng này thường vượt quá số người cho phép một chút. Do ảnh hưởng của trào lưu chăm lo sức khỏe nên số hội viên tăng nhiều và Takuma đã quyết định không nhận thêm hội viên nữa. Hội viên đồng ý trả hội phí cao cũng là vì làm vậy sẽ khiến họ cảm thấy mình ở địa vị của những người được ưu tiên. Nếu khi muốn làm gì mà phải ghi danh chờ đến lượt thì những vị khách có tiền sẽ bỏ đi chỗ khác.

Nếu như không thể tăng thêm số lượng hội viên thì phải tạo thêm giá trị gia tăng để hội viên sẵn sàng chi thêm tiền. Giá trị gia tăng mà Takuma đang nghĩ đến là việc củng cố thêm phòng chăm sóc sức khỏe. Anh ở lại văn phòng làm việc đến đêm suốt mấy ngày nay cũng là để thực hiện kế hoạch này.

Ông Ashida Zenichi giám đốc câu lạc bộ này là cha cô Emiko vợ Takuma. Vào thời giữ chức vô địch môn cử tạ, Takuma đã quen biết cha

con ông Ashida qua sự giới thiệu của thầy giáo cũ. Ashida quý mến Takuma và đối xử ưu ái với anh. Takuma cũng nể phục nhân cách của Ashida. Và hơn hết, anh bị thu hút bởi Emiko. Emiko không quá xinh đẹp nhưng cô khéo ăn nói và tinh tế. Mặt khác, cô là một phụ nữ có lập trường rất vững. Takuma đã coi cô là đối tượng kết hôn duy nhất của mình.

Và mong muốn đó đã được toại nguyện, cứ như một giấc mơ. Emiko cũng yêu anh. Hai người đã kết hôn vào mùa thu hai năm trước khi Takuma giải nghệ. Cùng lúc đó, Takuma đã đầu quân làm việc cho Ashida.

Đáp lại kỳ vọng của cha vợ, Takuma đã học hỏi, tiếp thu nhiều điểu và áp dụng chúng vào công việc.

Vị trí thành viên trong ban giám đốc anh có được không chỉ vì anh là con rể của giám đốc mà còn vì những cống hiến anh đã bỏ ra xứng đáng với cương vị ấy.

Takuma cũng linh cảm được rằng một lúc nào đó Ashida sẽ giao lại công ty cho anh. Chỉ cần mọi việc diễn ra suôn sẻ như hiện tại thì điểu đó sẽ thành hiện thực.

Mọi việc đều đang thuận buồm xuôi gió. Emiko và anh cũng đã có một con trai. Cuộc sống của anh hiện không có việc gì bất an.

Chỉ trừ một việc.

Takuma dừng chân, nhắm mắt lại. Ngọn lửa đêm đó hiện lên trong điểu anh. Và cả cái chết của Sendo.

“Tại sao đến tận bây giờ mà...” Anh khổ tâm nghĩ. Đối với anh mọi việc đã là của quá khứ. Vậy thì tại sao anh còn phải khổ sở vì nó.

Takuma nằm ngửa người, vung hai tay lên. Hiện tại hai cánh tay này đã yếu đi nhiều nhưng trước đây chúng đã từng tiến gần đến kỷ lục thế

giới. Chỉ có đi đầu bí mật về cơ bắp đó tuyệt đối không được để ai biết. Không, nói đúng hơn là tuyệt đối không thể để người cha vợ mà anh kính trọng và người vợ mà anh yêu thương biết. Nếu họ biết được bí mật này thì với tính cách nghiêm nghị, chắc chắn họ sẽ xem thường anh.

Để che giấu đi đầu đó, anh sẵn sàng làm bất cứ mọi việc. Nằm nhìn ánh đèn trên trần nhà, Takuma tự nhủ với bản thân như vậy.

Ngay sau đó, ánh đèn đột nhiên tắt.

Takuma giật mình, bật dậy. Không có thông tin nào về việc cúp điện.

Takuma đứng dậy khi mắt vẫn còn chưa quen với bóng tối. Anh thận trọng di chuyển từng bước, len người giữa các máy móc. Anh bắt đầu lơ mơ thấy được xung quanh nhờ ánh sáng le lói chiếu vào từ cửa sổ.

Đến khu vực máy tập đi bộ trong phòng thì anh thở phào. Từ đây thì có nhắm mắt anh cũng đi đến cửa ra vào được.

Nghĩ vậy, anh đặt chân tiến một bước. Khi đó đột nhiên có một tiếng động nhẹ vang lên. Takuma đứng lại.

“Ai đó?”

Trực giác mách bảo anh có ai đó đang ẩn nấp. Takuma mở to mắt, nhìn quanh các máy luyện cơ xếp hàng như các khối đá đen. Anh cảm giác kẻ nào đó đang ẩn nấp sau một trong những chiếc máy này.

Nếu vậy, người mà anh nghĩ đến chỉ có một.

Là đứa con gái có biệt danh *nhện Tarantula*.

Takuma đờ người. Cô ta đã đến sớm hơn so với dự đoán của anh. Nhưng nói cách khác thì anh cũng đang đợi cô ta đến. Việc cô ta không rơi vào tay cảnh sát mà đến được đây là đi đầu đáng mừng. Thêm vào đó, Takuma càng mừng hơn khi người cô ta tìm đến đầu tiên là anh. Vì như

vậy sẽ không có thêm người nào phải hy sinh.

Bóng người di chuyển.

Takuma chuẩn bị tư thế sẵn sàng. Cô ta đã xuất hiện, không thể nào nhầm được.

Takuma nghĩ có nên bật đèn hay không. Nếu di chuyển nhanh thì anh có thể đến được lối vào trong vòng vài giây. Nhưng anh không rõ việc bật đèn có lợi cho mình hay không. Anh nắm rõ căn phòng này, cho dù tối một chút thì cũng có thể di chuyển. Thêm vào đó bóng tối cũng sẽ bảo vệ anh khỏi súng của kẻ địch.

Cứ để như vậy đi, Takuma quyết định. Anh lập tức nấp vào sau chiếc máy bên cạnh. Anh nín thở, lắng tai nghe. Không khí chuyển động nhẹ. Anh nghe được tiếng vải, tiếng hơi thở nhỏ nhỏ.

Anh bắt đầu di chuyển trong tư thế hạ thấp người. Mắt anh đã quen với bóng tối. Anh nhìn thấy được từng chi tiết bộ phận của máy tập.

Đột nhiên, anh nghe một tiếng động thật lớn. Tiếng động từ phía bên phải. Takuma di chuyển về hướng đó trong tư thế bò trên sàn nhà. Anh từ từ nhìn về phía đó từ sau máy. Đó là khu vực tập cơ sử dụng tạ đòn theo cách truyền thống.

Ở đó có một quả tạ nằm bên cạnh chiếc ghế dùng để tập đẩy ngực. Tiếng động phát ra từ đây. Vậy thì đối phương đang ở đâu?

Khi Takuma vừa nghĩ vậy thì anh cảm nhận có gì đó phía trên đầu. Ngẩng mặt lên, anh thấy một khối đen đang bám trên sợi dây thừng treo ở trần nhà dùng cho việc luyện tập. Bóng đen đó dang rộng tay chân rơi xuống. Hai tay nó bóp cổ Takuma. Takuma cố hết sức vùng dậy. Anh nắm lấy hai cổ tay của kẻ địch, cố gắng gỡ chúng ra khỏi cổ. Ý nghĩ thoáng hiện lên trong đầu anh lúc đó là cơ bắp của kẻ này quá tuyệt vời. Chỉ cần cổ tay

đối phương thôi anh cũng biết. Như chứng minh cho đi đầu đó, kẻ địch bóp cổ Takuma một cách không thương tiếc bằng một sức lực phi phàm. Nếu anh là người bình thường thì có lẽ lúc này đã bất tỉnh. Nhưng sau khi cố hết sức thì cuối cùng anh cũng đã gỡ được tay kẻ địch ra khỏi cổ. Nhưng ngay lúc tính phản công thì tai bên phải anh đau nhói. Anh đã bị kẻ địch cắn. Quá đau, anh buông tay ra. Cùng lúc đó, thân người kẻ địch cũng rời khỏi lưng anh.

Takuma quay người lại thì thấy kẻ đứng đó là một cô gái cao hơn cả anh. Nước da căng bóng của cô ta hơi phản chiếu ánh sáng. Cô ta đưa tay vào ngực, lấy ra một vật gì đó màu đen. Hành động theo phản xạ, Takuma lách người sang ngang. Ngay sau đó, nòng súng lóe sáng, tiếng súng nổ vang lên.

Cô ta đuổi theo Takuma, vào tư thế bắn lần nữa. Takuma núp vào đằng sau chiếc máy bên cạnh. Lần này cô ta không bắn. Xung quanh tối và xem ra cô ta cũng không phải là người thạo bắn súng. Vì vậy có lẽ cô ta chỉ dùng đến súng khi ở cự ly đủ gần để có thể chắc chắn bắn trúng đối phương. Số lượng đạn hẳn cũng có hạn.

Takuma di chuyển nhẹ nhàng không gây tiếng động. Sờ vào tai phải, anh có cảm giác ướt ướt. Có lẽ máu chảy khá nhiều. Cơn đau ập đến như sóng. Anh cố gắng không nghĩ về cơn đau, nhìn xung quanh. Anh tìm vật có thể dùng làm vũ khí. Thanh đòn dùng làm tạ để ở trên ghế. Anh cầm nó bằng tay phải, nấp mình sau cột nhà.

Anh biết cô gái đang đến gần. Có vẻ cô ta mang giày thể thao nhưng anh vẫn có thể nghe được tiếng chân giẫm lên thảm.

Cô gái xuất hiện từ phía bên phải. Takuma xông ra từ sau cột nhà, nện thanh đòn đang cầm trên tay xuống. Thanh đòn đập trúng khẩu súng.

Takuma nhắm tiếp vào mặt đối phương. Tuy nhiên cánh tay anh đã bị cô gái nắm lấy. Không những vậy, cô ta còn tính đoạt lấy thanh kiếm từ anh. Takuma nhìn vào mặt cô gái, anh như không tin vào mắt mình.

Trong bóng tối, anh không nhìn rõ mặt cô gái, nhưng anh nhận ra cô ta còn trẻ, có gương mặt sắc nét, cầm thon. Và chắc chắn không phải là người Nhật thuần.

Sau một hồi giằng co, thanh kiếm rời khỏi tay cả hai, rơi xuống sàn. Takuma đẩy cô gái ra, lao đến chỗ khẩu súng. Tuy nhiên khi anh quay lại, súng sẵn sàng trong tay thì không thấy cô gái đâu nữa.

Giờ thì vị thế hai người đã đổi ngược.

Takuma cầm súng, vừa thận trọng nhìn bốn phía vừa di chuyển. Cô gái chắc chắn đang tìm thời cơ để chuyển đổi tình thế. Nhưng Takuma đã hạ quyết tâm bắn chết cô ta trước khi chuyện đó xảy ra. Việc xử lý xác chết thì anh sẽ từ từ suy nghĩ sau. Anh muốn cả đời sau này mình không còn can hệ tới những chuyện này nữa.

Takuma nghĩ nên bật đèn vì hiện giờ anh không cảm nhận được hành tung của kẻ địch trong bóng tối. Một khi còn cầm súng trong tay thì đèn sáng sẽ có lợi cho anh.

Takuma đề phòng xung quanh và lui đến cửa ra vào. Trên tường có gắn công tắc đèn.

Anh đặt ngón tay trên công tắc, mắt vẫn nhìn vào bên trong phòng, tay trái chạm lên công tắc đèn. Đèn sáng thì đối phương cũng sẽ không ở yên. Khi đó chắc chắn cô ta sẽ hành động. Vì vậy trước đó anh phải bắn cho bằng được.

Takuma hít thở lấy lại bình tĩnh, đặt ngón tay lên công tắc.

Ngay lúc đó, anh cảm giác sau lưng mình có người.

Anh không có đủ thời gian quay lại nhìn. Lúc chợt nhận ra có người đằng sau cũng là lúc Takuma nhận một phát đập ngay sau đầu. Anh mất hết sức lực và không suy nghĩ được gì trong phút chốc.

Khi tỉnh lại thì anh đã nằm trên sàn nhà. Xung quanh vẫn tối mịt. Đầu anh nặng trĩu, không góc dậy nổi. Dầu vậy, anh vẫn biết có bóng người đang nhìn xuống mình. Là cô ta, cô gái nhện Tarantula. Nhìn từ dưới lên, trông cô ta càng thêm khổng lồ.

Takuma lẩm bẩm, “Xong đời rồi!”

Khẩu súng trong tay anh khi nãy đã lóe sáng trong tay cô gái.

Hơn một giờ, Chủ nhật, ngày mười ba tháng Chín, Shito cùng Yamashina và các đồng nghiệp khác có mặt trong phòng họp ở Phòng cảnh sát Seijo.

“Không còn nghi ngờ gì nữa!” Chánh thanh tra cảnh sát Konno thuộc Đội đi đầu tra số một Sở cảnh sát Tokyo nói sau khi xem báo cáo giám định pháp y. “Trường hợp nào cũng là đạn được bắn ra từ khẩu súng của cảnh sát Yoshimura.”

“Quả đúng như vậy sao.”

Yamashina khoanh tay, nét mặt rầu rĩ. Shito cũng cùng tâm trạng. Hai người đã cầu mong chuyện không phải vậy trước khi đến đây nhưng sự tình tở tệ nhất đã xảy ra.

“Như vậy, thủ phạm đã bắn ít nhất là ba phát. Tức là khẩu súng còn lại hai viên đạn.”

Thanh tra Kusaka thuộc Sở cảnh sát tỉnh Kanagawa cũng có mặt. Ông có mái tóc bạc phơ và khuôn mặt trông như một trí thức. Khẩu súng bị trộm mất là khẩu New Nambu, có năm viên đạn.

“Có thể nói là *chỉ còn* hai viên nhưng cũng có thể nói là *còn tới* hai viên. Việc quan trọng nhất bây giờ là không được để thủ phạm dùng đến

hai viên còn lại đó.”

Chánh thanh tra cảnh sát như nói thay lời cho tất cả mọi người ở đó. Thủ phạm vụ án lần này đã khiến các cảnh sát phải ôm một nỗi sợ hãi bất thường.

Xếp theo thứ tự được phát hiện, vụ án giết người ở câu lạc bộ thể dục thể thao được phát hiện ra đầu tiên.

Trước tiên, một người đi trên đường đã phát hiện nhân viên bảo vệ nằm gục ở bãi đậu xe. Tiếp sau đó, người ta tìm ra xác người bị bắn chết trong tòa nhà. Thời gian là tầm bảy giờ sáng nay.

Nhân viên bảo vệ vẫn còn sống nhưng bị trọng thương do nứt xương sọ và hiện vẫn đang hôn mê bất tỉnh. Hung khí được suy đoán là chiếc đèn pin thép nằm kế bên đó.

Thân thể thi thể bị bắn chết được xác minh là Anjo Takuma, thành viên ban giám đốc câu lạc bộ và cũng là con rể của giám đốc. Nạn nhân đã bị bắn một phát trúng tim và đó được cho là vết thương trí mạng. Trong phòng có dấu vết giằng co và có vết máu ở một vài chỗ. Anjo có vết thương giống như vết cắn ở tai phải. Vì vậy cảnh sát suy đoán máu rơi xuống từ đó.

Không lâu sau khi vụ việc được phát giác, một đội đi điều tra được thành lập tại Sở cảnh sát Seijo. Những cảnh sát trực thuộc Phòng cảnh sát Tokyo do chánh thanh tra Konno dẫn đầu, đội cảnh sát gồm mười người mà thanh tra cảnh sát Kodera làm đội trưởng, và mười lăm người thuộc đội cảnh sát cơ động đã đến đây.

Lúc đầu, khi phát hiện ra nạn nhân bị bắn chết, cảnh sát đã nghĩ vụ việc có liên quan đến nhóm bạo động nhưng chánh thanh tra cảnh sát nhớ đến vụ cảnh sát bị giết ở Yamanashi nên đã liên lạc với Sở cảnh sát tại đó

và nhờ gửi tài liệu liên quan đến khẩu súng của cảnh sát Yoshimura. Tất cả súng của nhân viên cảnh sát đều lưu lại thông tin về đạn và vỏ đạn bắn thử. Sau khi nhận được liên lạc, Shito và Kanai đem theo tài liệu lên Tokyo. Lúc này vẫn chưa khẳng định được thủ phạm vụ giết Yoshimura và thủ phạm vụ án lần này là một, nhưng việc hiện trường vụ án mới là phòng tập thể hình đã khiến họ lưu tâm. Vì nó có cùng điểm chung với phòng tập kỳ lạ kia.

Tuy nhiên, ngay trước lúc Shito xuất phát, họ lại nhận thêm một thông tin mới. Lần này là từ cảnh sát tỉnh Kanagawa. Người ta tìm thấy thi thể bị bắn chết tại kho vật liệu thành phố Zama nên đã yêu cầu giám định đầu đạn.

Vụ án này cũng có hai người bị hại. Và cả hai cùng bị giết. Một người bị bóp cổ chết bên chiếc xe Land Cruiser được cho là xe hai nạn nhân lái. Và một người nữa bị bắn chết tại khu vực chất bánh xe phế thải cách đó chừng hai trăm mét.

Hai vụ việc này không thể nào xảy ra một cách ngẫu nhiên. Vì vậy cả Yamashina và Shito cùng đến hiện trường vụ án.

Kết quả giám định đã rơi vào trường hợp xấu nhất đúng như lời chánh thanh tra Kono. Thủ phạm đã giết cảnh sát Yoshimura đích thị là kẻ gây ra vụ án lần này.

Ba đội đặc nhiệm được lập ra tại ba nơi khác nhau nhưng trên thực tế sẽ cùng hành động. Yamasuhina giải thích tóm tắt vụ án hỏa hoạn vào ngày mừng mười cho các cảnh sát thuộc Sở cảnh sát tỉnh Kanagawa và Sở cảnh sát Tokyo.

“Khó mà tin nổi vụ việc này do con người làm ra.” Chánh thanh tra Konno rầu rĩ nói. “Thủ phạm trong một đêm đã giết chết ba người đàn ông, đánh trọng thương một người còn lại. Trong số đó có cả Anjo Takuma là

người mà đàn ông bình thường cũng khó lòng địch nổi. Vậy mà thủ phạm lại ra tay chớp nhoáng... Hơn nữa lại là nữ.”

“Thủ phạm không thể là một người... một phụ nữ bình thường được. Vì đó là một kẻ bỏ trốn bằng xe đạp.” Yamashina nói.

“Mục tiêu mà thủ phạm nhắm đến là gì? Có lẽ nào cô ta là kẻ giết người điên cuồng?” Trưởng đội hình sự Phòng cảnh sát Seijo băng qua nói.

“Không, chắc chắn không phải vậy!” Chánh thanh tra Konno phủ nhận ngay. “Nếu kẻ đó chỉ đơn thuần muốn nổ súng thì cả bốn người đầu đã lãnh đạn. Vì vậy chắc hẳn thủ phạm phải có một động cơ nào đó. Giống như lời những người thuộc đội anh Yamashina vừa nói, khả năng vụ việc này có liên quan đến vụ án Sendo bị giết rất cao.”

“Khoan bàn đến vụ án tại câu lạc bộ thể hình, vụ án tại địa phận của tôi chắc là vụ giết người ngoài dự tính của thủ phạm.” Thanh tra Meshita thuộc Sở cảnh sát tỉnh Kanagawa phát biểu. “Theo kết quả đi điều tra về nạn nhân, tối hôm qua lúc hơn tám giờ, nạn nhân đã lái xe đi lòng vòng quanh ga Atsuki. Người bạn của hai nạn nhân là nhân chứng. Theo lời người bạn này thì hiện trường hai người bị giết là nơi họ thường hay đến khi tán gái. Mục đích của hai người đó không cần nói cũng biết.”

Nghĩa là hai nạn nhân bị giết đã tán tỉnh trúng cô gái không lờ. Shito cũng có cùng suy nghĩ như trên.

Ngay lúc đó một cảnh sát nói đùa. “Tán tỉnh trúng quái vật nên phải đánh đổi tính mạng.”

Nhưng không ai cười.

“Xem ra khó nắm bắt được thân thế thủ phạm. Thủ phạm là một cô gái như thế nào nhỉ?” Konno nghiêng đầu thắc mắc.

“Hiện tại đang cho đi đầu tra chi tiết về Sendo. Tôi nghĩ với hướng này thì chắc sẽ biết được thân thế của cô ta.” Giọng Yamashina đầy quả quyết.

Sau khi kết thúc cuộc họp bàn về phương hướng đi đầu tra tiếp theo, Yamashina và Kanai đi về phòng cảnh sát thành phố Zama. Shito thì đồng hành cùng hai cảnh sát đi lấy lời khai của vợ Anjo. Một người là cảnh sát Tashiro thuộc Phòng cảnh sát Seijo, một người nữa là trợ lý thanh tra Negishi đến từ tổng bộ. Tashiro là một người đàn ông trung niên có khuôn mặt thô kệch và toát ra khí chất của một quân nhân ưu tú. Trái lại, Negishi lại có dáng vẻ mảnh khảnh trông như một doanh nhân trẻ. Nghe nói đây không phải lần đầu hai người hợp tác với nhau.

Theo lời hai cảnh sát này, lẽ ra nên đến hỏi chuyện vợ Anjo sớm hơn, nhưng sau khi biết tin chồng chết, cô ấy đã ngất đi vì quá sốc. Vì vậy họ đã chờ thêm.

Nhà Anjo nằm trong khu dân cư được quy hoạch chỉnh chu trông như bàn cờ. Tashiro nói đây là khu dành riêng cho giới người giàu mới nổi với giọng có vẻ khó chịu.

Anjo Emiko có nhà. Có vẻ cô đã khóc rất nhiều. Mắt cô vẫn đỏ tấy. Bên trong nhà hình như có rất đông người. Emiko mời cảnh sát vào phòng khách.

“Tôi không nghĩ ra được đi đầu gì.” Emiko ngẩng thẳng lưng, khẳng định.

Đó là lúc Negishi hỏi về động cơ vụ án. Ánh mắt cô nhìn ba cảnh sát như thể không ngờ họ lại hỏi những câu như thế. Trông cô chẳng có vẻ gì

là một người vợ đã ngất đi vì quá sốc. Shito nghĩ không ngờ tiểu thư nhà giàu cũng có người như cô. Điều này là một phát hiện mới với anh.

“Vậy cô có thấy chồng mình có gì thay đổi gần đây không?” Negishi hỏi tiếp.

“Gần đây anh ấy bận rộn nên về nhà trễ. Vì vậy trông có vẻ mệt mỏi. Nhưng không có thay đổi gì đặc biệt.”

“Liên quan đến vụ việc này, không biết hôm qua cô có nói cho ai việc chồng mình ở lại văn phòng câu lạc bộ đến khuya không?”

“Không, không có chuyện...” Emiko đang phủ nhận thì đột nhiên kêu “À” một tiếng. “Đêm hôm qua có một cuộc điện thoại. Có lẽ tầm hơn mười hai giờ một chút. Người gọi đến hỏi chồng tôi có nhà không và tôi đã trả lời là anh ấy còn đang bận làm việc nên chưa về. Khi tôi hỏi tên thì người đó đột nhiên cúp máy... Tại sao tôi lại không nhớ ra sớm hơn chứ!”

Emiko đặt tay lên má, lắc đầu như thể cô đã mắc một lỗi gì đó rất nghiêm trọng.

Ba cảnh sát nhìn nhau gật đầu. Điều này đã giải thích được lý do thủ phạm không đến nhà Anjo mà lại đến câu lạc bộ thể hình.

“Người đó nói giọng như thế nào?” Tashiro hỏi.

“Là một phụ nữ. Giọng hơi khàn... Và phát âm của cô ta nghe có vẻ hơi lạ. Cảm giác giống như cách nói chuyện của người nước ngoài.”

“Người nước ngoài?” Shito bất chợt lên tiếng. Không phải vì anh thấy bất ngờ mà vì anh cũng đã linh cảm được điều đó. Phụ nữ Nhật mà cao một mét tám, mét chín thì rất hiếm.

“Chỉ có một cuộc điện thoại đó thôi sao?” Negishi hỏi.

Emiko nhẹ nhàng gật đầu. “Nhưng ngay sau đó chồng tôi đã gọi về

Anh nói sẽ tập cơ một chút rồi mới về nên bảo tôi ngủ trước.

“Khi đó cô có nói cho anh ấy biết về cuộc điện thoại trước đó không?”

“Vâng, tôi có nói.”

“Anh ấy nói gì?”

“Anh ấy có vẻ hơi ngạc nhiên vì không biết ai lại gọi điện đến vào giờ đó.”

“Sau đó, đến sáng mà chồng cô vẫn chưa về, cô có thấy kỳ lạ không?”

“Tôi cũng thấy hơi lạ nhưng anh ấy cũng có lúc ở lại văn phòng. Tôi không ngờ chuyện lại thành ra như vậy...”

Emiko nheo mắt, bặm môi. Khóe mắt cô đỏ lên. Nhưng cô thật cứng cỏi khi cố không để người khác thấy mình khóc.

Sau đó, Negishi và hai cảnh sát kia hỏi về quan hệ bạn bè xã giao của Anjo. Theo như lời Emiko thì chồng cô là người không có thiếu sót gì trong cả công việc lẫn cuộc sống riêng.

Shito vừa theo dõi cuộc trò chuyện vừa nhìn ngắm các cúp và huy chương xếp trên kệ. Vừa nãy ở Phòng cảnh sát Seijo, anh mới nghe được thông tin Anjo Takuma là vận động viên cử tạ nổi tiếng.

“Anh có đi đâu gì cần hỏi không?”

Sau khi hỏi xong một lượt, Negishi nhìn qua Shito.

Shito trả lời rằng anh có hai đi đầu cần hỏi rồi ngẩng lên.

“Cô có biết người mang tên Sendo không? Sendo Korenori. Cô có từng nghe từ chồng cô về người này không?”

“Sendo...” Emiko nhắc lại rồi lắc đầu nói không biết.

“Câu hỏi tiếp theo là, từ ngày chín đến ngày mười tháng này, ch ồng cô có đi đâu không?”

“Ngày chín với ngày mười tức là thứ Tư và thứ Năm.” Emiko trông như đang tra lại lịch trong đ ầu. “Vâng, anh ấy có ra ngoài. Đi đánh golf với khách hàng ở Izu.”

“Cô có biết địa chỉ liên lạc của người đó không?”

“Biết nhưng... đ ợi tôi một chút.”

Emiko đi khỏi phòng khách với vẻ nghi ngại. Sau khi chắc chắn cửa đã đóng, Tashiro k ề sát Shito nói.

“Anh cho là có khả năng Anjo liên quan đến vụ giết Sendo ư?”

“Không chắc nhưng cũng có khả năng này.”

“Cũng có thể lắm. Tức là vụ việc lần này chính là báo thù vụ Sendo bị giết.”

Negishi dường như hiểu suy nghĩ của Shito.

Emiko trở lại, cô cho cảnh sát biết tên và địa chỉ liên lạc của vị giám đốc doanh nghiệp mà Anjo Takuma đã đi đánh golf chung.

“Không hiểu sao anh lại hỏi đến nhưng mong anh đừng gây phiền hà cho vị này.” Cô chau mày dặn dò.

“Chúng tôi hiểu mà, thưa có.” Shito vừa trả lời vừa ghi chú lại.

Emiko không biết rằng Shito đang định đi ều tra xem Anjo có chứng cứ ngoại phạm vào ngày chín và ngày mười không. Có lẽ cô ấy biết về vụ án ở Yamanakako qua tin tức nhưng không nghĩ việc đó có liên quan đến cái chết của ch ồng mình. Nếu cô ấy biết được Shito đang nghĩ gì thì chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Sau khi rời khỏi nhà Anjo, Shito cùng với nhóm Negishi về Phòng

cảnh sát Seijo, chào chánh thanh tra Konno và trưởng phòng cảnh sát rồi về lại Yamanashi.

Yusuke biết được vụ việc qua điện thoại từ Junya. Lúc đó là tầm hơn năm giờ chiều. Yusuke ở suốt trong phòng làm việc từ sáng nên đã không xem TV.

Giọng Junya run rẩy. Anh vốn là người đi êm tĩnh hơn so với Yusuke, càng ở trận đấu lớn thì càng thể hiện tốt phong độ nhưng lần này đến anh cũng đứng ngẩn không yên.

Yusuke cầm chặt ống nghe, toàn thân tê cứng như bị bóng đè. Đầu óc anh trở nên trống rỗng, không suy nghĩ được gì.

“Anh liên lạc với Shoko chưa?”

Cuối cùng anh chỉ nói được câu đó. Cổ họng anh khô khốc, nói không ra tiếng.

“Lúc này tôi có gọi điện nhưng cô ấy không có nhà nên tôi chỉ để lại lời nhắn hãy gọi lại qua hộp thư thoại.”

“Không có nhà nghĩa là đang... làm việc?”

Một dự cảm không hay lóe lên trong đầu Yusuke.

“Chắc vậy rồi. Hôm nay là Chủ nhật nên chắc cô ấy sẽ xuất hiện trên

chương trình tin tức thể thao lúc sáu giờ rưỡi.”

“À... ừ nhỉ...”

“Giờ anh đến nhà tôi được không? Mình bàn kế hoạch tác chiến một chút.”

“Được.” Yusuke nhìn đồng hồ rồi nói. “Vậy để xem xong bản tin lúc sáu giờ rưỡi rồi tôi sẽ đến chỗ anh.”

Junya hiểu ý Yusuke. Anh đáp. “Ừ. Vậy sẽ yên tâm hơn.”

Yusuke cúp điện thoại, ra khỏi phòng làm việc. Sayoko đang chuẩn bị bữa tối tại bếp. Anh nói với cô là lát nữa sẽ đến nhà Junya.

“Đạo này anh hay đến chỗ anh ấy quá nhỉ.”

Sayoko nói, giọng không chút nghi ngờ. Chắc hẳn Sayoko không tưởng tượng nổi chuyện đang xảy ra với chồng mình.

Cần tờ báo chiều, Yusuke xem lịch phát sóng các chương trình TV nhưng không may là không có chương trình tin tức. Yusuke định hỏi Sayoko xem cô có biết gì về vụ Takuma bị giết không nhưng anh đã ngưng lại ngay trước lúc mở lời. Sayoko không biết gì về quan hệ của Takuma và Yusuke. Rủi anh lỡ lời nói ra đi đâu gì làm Sayoko lo lắng thì không hay.

Yusuke đứng bên cạnh cửa kính, nhìn xuống đường qua ban công. Trời vẫn chưa tối lắm. Trên đường có một vài chiếc xe đang đậu đợi đèn đỏ. Đường rộng nên cũng có nhiều xe đậu. Bên đó là những phụ nữ trông như những bà nội trợ, tay cầm túi mua đồ đi qua.

Anh thử tưởng tượng ra một bóng người màu đen trong quang cảnh thường ngày đó. Là bóng người khổng lồ đến giết mình. Nhưng anh không thể nào chấp nhận được hiện thực đó. Thực sự, một người bạn của anh đã bị giết.

Theo lời Junya kể thì bảo vệ của câu lạc bộ thể thao cũng đã bị trọng thương. Có vẻ như nhện Tarantula sẵn sàng làm mọi thứ để đạt được mục đích. Nhưng anh phải ngăn không để Sayoko bị liên lụy.

“Em nên hạn chế ra ngoài nhé!” Bất giác, Yusuke thốt lên.

“Sao vậy?” Đang xếp chén đĩa ở phòng ăn, Sayoko dừng tay lại hỏi.

“À không... chỉ vì... anh lo cho sức khỏe của em thôi. Người ta cũng hay nói ba tháng đầu mang thai là thời gian nguy hiểm nhất đó thôi.”

“Không sao đâu! Em cẩn thận mà. Vả lại cũng cần vận động một chút nữa.”

Có vẻ Sayoko vui mừng vì chồng lo lắng cho mình. Cô ngâm nga hát rồi đi vào bếp. Yusuke nhìn theo lưng Sayoko rồi nghĩ lại, cho dù cô có ở nhà miết đi nữa thì vẫn có thể gặp nguy hiểm. Á hung thủ này không phải là kẻ giết người âm thầm. Á có thể xông vào nhà bất cứ giờ nào.

Yusuke bật TV lúc sáu giờ rưỡi khi đang ăn tối. Anh mở kênh phát chương trình tin tức thể thao. Vừa đúng lúc chương trình bắt đầu, màn hình tập trung vào nam phát thanh viên chính, sau đó máy quay lùi lại, Sakura Shoko hiện lên màn hình trong vai trò trợ lý chương trình.

Yusuke thở phào hơi thở chừa trong lồng ngực này giờ. Coi bộ Shoko vẫn bình yên.

“Hôm nay cũng có rất nhiều sự kiện thể thao diễn ra tại khắp các nơi nhưng trước tiên chúng tôi phải gửi đến quý vị một tin tức đáng buồn. Tôi qua đã xảy ra vụ việc vận động viên Anjo Takuma – người từng giữ ngôi vô địch môn cử tạ Nhật Bản bị bắn chết.”

Nam phát thanh viên tóm tắt lại vụ việc nêu trên. Yusuke ngưng tay cầm đĩa, nhìn như dán mắt vào TV. Bản tin gần như giống hệt với những

gì Junya kể. Nhưng câu nói tiếp theo của phát thanh viên đã làm anh rùng mình.

“Tại thành phố Zama tỉnh Kanagawa cũng có hai thanh niên bị sát hại. Theo kết quả điều tra của cảnh sát thì hung thủ là cùng một người với vụ việc trên. Hung thủ lần này là một kẻ quá tàn nhẫn.”

Yusuke thắc mắc hai thanh niên đó là ai. Họ có liên quan gì đến cô gái? Cô gái đang truy sát bọn anh là người như thế nào? Qua vụ việc này, anh càng nhận thức rõ sự tởn tại của cô ta.

“Lần đầu tiên thấy chương trình này phát tin tức kiểu này. Chắc do nạn nhân là vận động viên thể thao.”

Yusuke hầu như ăn không nổi. Ngược lại, Sayoko vừa gắp liên tục vừa nói chuyện.

“Chắc vậy.”

“Sakura Shoko trông cũng không có chút sức sống nào nhỉ.”

Nghe vợ nói vậy, Yusuke giật mình nhìn lại màn hình TV.

Shoko thường xuyên xuất hiện trên TV từ cách đây khoảng một năm. Từ thời còn là vận động viên thể dục dụng cụ, cô đã được nhiều người hâm mộ vì có gương mặt đẹp. Năm ngoái, sau khi được chọn làm phóng viên cho chương trình thể thao hiện tại thì cô lại càng nổi tiếng hơn. Hiện nay, ngoài những chương trình liên quan đến thể thao, thỉnh thoảng cô cũng xuất hiện trên các chương trình khác.

Shoko trên màn ảnh quả đúng như Sayoko nói, mặt mày xanh xao như người mất hồn.

Yusuke đến nhà Junya ngay lúc Junya đang chất hành lý vào va-li và túi xách thể thao.

“Anh tính đi du lịch hả?”

Yusuke vừa lách người qua đồng quần áo bừa bộn vừa hỏi.

“Tạm thời tôi sẽ ở tại ký túc xá. Lúc này, tôi đã điện thoại cho huấn luyện viên nói là muốn cùng ăn cùng ngủ với các vận động viên. Thế là ông ấy đã đồng ý.”

Nói rồi, Junya nhét đóng đồ lót ngồn ngộn vào ba-lô.

“Còn phòng trống hả?”

“Có phòng ba người nhưng mới có hai người ở. Tôi sẽ lên đó nương nhờ. Chắc các vận động viên sẽ thấy phiền toái nhưng tôi phải làm vậy để bảo toàn tính mạng.”

Junya hiện đang ký hợp đồng với công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Anh trực thuộc ban lao động bộ phận nghiệp vụ nhưng trên thực tế thì anh được mời vào công ty với vai trò làm người hướng dẫn cho đội điền kinh. Mỗi tuần anh chỉ cần đến ban lao động một lần và chỉ vào buổi sáng.

Ngay gần ký túc xá của đội điền kinh ở Hachioji có sân chạy nên có thể tập luyện bất cứ lúc nào. Junya đến đó vào mỗi buổi sáng bằng xe riêng.

“Nghĩa là anh đang... chạy trốn sao?” Yusuke hỏi.

Junya không trả lời ngay mà tiếp tục nhét hành lý. Sau khi nhét xong một mớ, anh vỗ ba-lô. “Ừ.” Junya nhìn Yusuke rồi nói tiếp. “Tôi trốn.”

“Nó cũng sẽ đuổi theo thôi.”

“Chắc vậy. Nhưng có thể kéo dài được thời gian. Cầu cho cảnh sát

tóm được con nhện Tarantula trước lúc đó.”

“Anh quên lời Takuma nói rồi sao? Nó mà bị bắt thì bọn mình cũng tiêu đời.”

“Vậy theo anh tôi phải làm sao? Làm như lời Takuma, đợi nó đến rồi hạ nó hả? Takuma nói vậy nhưng anh ta đã ra sao?”

Junya lắc đầu mấy lần như muốn nói không với Yusuke. Anh rút người lại về phía sau. “Tôi chịu thua. Đối phương là quái vật đã giết nổi Takuma. Tôi không nghĩ mình đọ lại được nó đâu. Và lại, khác với Takuma, ngay từ đầu tôi đã không có ý định đấu với nó.”

“Ý anh là đã chuẩn bị tinh thần nếu mọi chuyện bị bại lộ?” Yusuke nói.

Junya gật đầu. “Cũng có chuẩn bị ít nhiều. Nhưng chưa chắc mọi chuyện sẽ chấm dứt. Chắc gì con quái vật đó có được những tài liệu liên quan đến chúng ta. Giả dụ nó có đi nữa thì tạm thời mình cứ chối cho qua. Cảnh sát cũng đâu vội tin lời quỷ sát nhân như nó. Và lại...”

Junya ngưng một lúc, cười nhạt rồi nói tiếp. “Rủi không còn cách nào khác thì tự thú thôi. Tôi khác với Takuma, không mất mát gì nhiều. Cho dù không sống được bằng đi ềnh kinh nữa thì thời buổi bây giờ vẫn còn khối việc để làm. Yusuke, anh cũng vậy thôi. Thời nay tù nhân cũng có thể viết sách bán được mà. Khéo lại còn bán chạy không chừng.”

Câu nói cuối cùng của Junya làm Yusuke thấy khó chịu nhưng anh không phản bác lại.

“Vụ giết Sendo thì tính sao?” Yusuke hỏi thêm một câu khó nữa.

Junya vẫn ng ỡ khoanh chân, ưỡn người về phía Yusuke, khẽ nói. “Về chuyện đó, tôi muốn xác nhận lại một đi ều.”

“Xác nhận gì?”

“Chuyện giết Senclo, tui mình đâu có can dự. Người giết là Shoko.”

Yusuke trở mặt.

Junya nhìn mặt nói tiếp. “Không phải là lúc nói những lời hoa mỹ đâu. Việc Shoko giết Sendo hoàn toàn nằm ngoài dự tính của chúng ta. Chỉ cần nhấn mạnh điểm này thì hai đứa mình sẽ thoát thân.”

“Không cứu Shoko sao?”

“Cứu bằng cách nào đây? Là tội giết người đó.”

Khi Junya đang nói thì có tiếng chuông cửa. Một khoảng lặng bỗng bao trùm lấy hai người.

“Là Shoko.”

Junya đứng lên, đi về phía cửa ra vào. Giữa chừng anh quay người lại, ngẩng đầu xuống đặt ngón trỏ lên môi ý nói. “Với cô ấy thì như vậy nhé!”

Người đến đúng là Shoko. Cô mặc quần ca-rô, đeo kính mát như mọi khi. Bỏ kính ra trông cô còn hoảng sợ hơn lúc Yusuke nhìn trên màn hình.

“Anh bỏ trốn hả?”

Nhìn thấy va-li và ba-lô, cô hỏi ngay.

“Thay đổi phạm vi phòng bị thôi. Yusuke mới chuyển nhà gần đây, Shoko thì di chuyển suốt vì công việc nên khó mà bị kẻ địch tìm ra. Nhưng tôi thì đã ở đây nhiều năm.”

“Tôi cũng đâu phải lúc nào cũng ra ngoài. Mà anh đổi chỗ rồi thì làm gì tiếp?”

“Vẫn chưa biết. Tạm thời kéo dài thời gian trước, sau đó mới nghĩ cách. Dĩ nhiên là vẫn đi theo hướng tìm cách trị con nhện Tarantula đó. Đúng không Yusuke?”

Junya quay sang Yusuke kêu gọi sự đồng ý, Yusuke đành khẽ gật đầu.

Sau khi sát hại Anjo Takuma, cô gái đã không rời khỏi hiện trường ngay. Cô cũng biết phải mau chóng trốn khỏi đó nhưng hơn hết, cô còn có việc muốn làm.

Đó là tắm. Câu lạc bộ thể thao có khác, phòng tắm có khắp nơi. Cô muốn gội sạch mồ hôi và những vết bẩn.

Sau khi cởi hết đồ, tắm xong, cô mặc lại bộ đồ nịt màu đen thẫm đầy mồ hôi và chiếc quần thể thao bó. Cô thích chiếc quần này. Cô cũng tạm thời mang lại tất và giày đi bộ.

Trên đường tới lối ra, mắt cô dừng lại ở quầy bán đồ dành cho dân thể thao chuyên nghiệp tại góc phòng. Ở đó có bày quần áo và giày tập thể thao mới tinh. Sau khi nhìn qua một lượt, cô lấy một đôi vớ để trên kệ trưng bày. Cô mang thử vào thì thấy đôi vớ trắng đó tôn màu da ngăm của mình lên. Cô gái mang giày lại rồi quăng đôi vớ cũ vào thùng rác gần đó.

Tiếp theo, cô chọn chiếc áo blouson trong số những chiếc áo gió treo ở móc. Trên lưng áo có in tên trường đại học Mỹ nổi tiếng về bóng rổ. Áo kích cỡ LL, mặc thử thì hơi chật một chút. Dầu vậy, cô vẫn mặc nó vào rồi đi về phía lối ra.

Cô gái leo lên xe, nhắm tiếp về hướng Đông mà đạp. Vì cô có cảm giác chỉ cần đi tiếp như vậy thì sẽ đến được vùng trung tâm Tokyo. Nhưng tiếp theo phải làm gì thì cô không nghĩ tới nhiều lắm. Cô bỏ chiếc mũ màu đỏ và chiếc áo khoác đã mặc trước đó vào thùng rác bên đường.

Chạy chưa đầy ba mươi phút thì cô gái tin chắc mình đã đến trung tâm Tokyo. Bởi nơi này không chỉ có rất nhiều tòa nhà cao tầng mà dù đã nửa đêm vẫn có nhiều người qua lại. Có khu vực còn đông đúc một cách bất thường. Cô nghĩ đêm nay ở đây chắc đang có lễ hội hóa trang hoặc gì đó đại loại như vậy. Những người đang đi lại ở đây hầu hết là trẻ em tầm học sinh cấp hai. Nhưng người Nhật nhìn trẻ hơn tuổi nên có lẽ thực ra chúng là học sinh cấp ba.

Cô gái thấy những đứa trẻ này chỉ đi qua đi lại mà không hướng đến một cái đích cụ thể nào. Có cả những đứa ng ỡ sà xuống l ề đường. Cô gái hoàn toàn không hiểu tại sao chúng lại không về nhà. Vì nhìn bề ngoài chẳng thấy chúng giống người vô gia cư chút nào. Đứa nào cũng mặc quần áo mới và sang. Hơn hết, nhìn chúng có vẻ rất vui với việc đang làm.

Một lát sau, có thanh niên lái xe tới, mở lời rủ rê một cô bé. Cậu ta hỏi cô bé có muốn lên xe không. Cô gái chứng kiến cảnh cô bé nhìn chưa đến mười lăm tuổi bước lên xe không chút do dự. Cô nhớ đến hai gã đi xe dẫn động bốn bánh đã rủ cô và tưởng tượng gã thanh niên rủ cô bé lúc này rồi cũng sẽ làm chuyện tương tự như hai gã kia ở đâu đó.

Khi cô gái đẩy xe đạp bước đi, vài người ở đó nhìn cô. Không đến mức người ta tập trung mọi sự chú ý vào cô mà họ chỉ hơi hiếu kỳ về thân hình cao lớn hơn người của cô, sau đó lại quay về với chuyện của mình. Ít nhất thì, có vẻ hầu như không ai hứng thú với việc cô không phải người Nhật.

Đi khỏi đó một đoạn, bầu không khí khác hẳn. Nơi này có những tòa nhà được trang trí kỳ lạ nối tiếp nhau. Có một cặp nam nữ bất chợt xuất hiện, rồi đi vào một trong những tòa nhà này. Đi thêm một chút nữa, cô gái thấy những thiếu nữ trẻ đứng thờ thần chỗ này chỗ kia. Họ mặc đồ rất hở hang. Nhìn kỹ thì thấy không chỉ toàn người châu Á mà còn có người da trắng, da màu lẫn trong đó. Thấy cô gái ngồi yên trên xe đạp, chạy ngang qua đó, họ nhìn cô với ánh mắt như thể cô là kẻ địch.

Sau khi đi lòng vòng một lúc, cô đến trước một tòa nhà lớn trông giống như nhà ga. Mắt cô dừng lại ở chữ *SHIBUYA*, nhưng cô chưa từng nghe nói đến địa danh này trước đó.

Có lối vào tàu điện ngầm nên cô dừng xe đạp bên ngoài, đi vào trong theo lối đó. Có lẽ thời gian này tàu điện ngầm vẫn chưa chạy nên không thấy ai qua lại. Nhưng không phải là hoàn toàn không có một bóng người. Ở góc này góc kia, có những người đàn ông trái giấy báo nằm co ro. Quần áo của họ rất bẩn thỉu. Trông như thể bản thân họ là đồng phế thải bị ai đó bỏ đi. Cô gái tin chắc đây mới là những kẻ vô gia cư chính hiệu. Vậy thì đám người trẻ tuổi khi nãy là những người như thế nào? Cô gái không hiểu nổi mối liên quan giữa hai loại người này.

Cô gái lại gần tường, ngồi bệt xuống để dựa vào tường. Ngay kế bên, có một người đàn ông bộ dạng hơi nhếch nhác đang nằm nghiêng. Trên lưng ông ta đắp một tờ báo được trải hết cỡ. Người đàn ông cảm nhận có ai đó đến. Ông quay đầu lại nhìn cô gái. Mặt người đàn ông cũng bẩn thỉu như quần áo của ông ấy.

Khi ánh mắt hai người chạm nhau, người đàn ông có vẻ hoảng hốt. Ông ta bật dậy, rụt rè rời khỏi nơi đó. Hành lý của ông ta chỉ có hai túi giấy trông đã tơi tả.

Người đàn ông bỏ quên một bó giấy báo. Cô gái với tay lấy về, trải rộng một tờ đắp lên lưng như cách người đàn ông đã làm. Thế là cô cảm thấy ấm áp như đang đắp chăn. Cô cũng dùng một tờ nữa quấn phần chân bị hở ra.

Chỉ một lát sau, cơn bu ùn ngủ đã ập đến.

Tỉnh giấc vì tiếng ồn, cô gái thấy xung quanh đã đông người. Cô ra ngoài đường. Đường cũng đầy người qua lại, hoàn toàn khác với hôm qua. Ánh sáng mặt trời chói chang. Cô gái đeo kính thể thao vào.

Cô không thấy xe đạp đâu. Không biết do bị trộm hay bị cảnh sát đem đi nhưng dù là thế nào cô cũng không thấy tiếc lắm vì cũng sắp đến lúc cô phải bỏ nó để tránh tai mắt của cảnh sát.

Cô gái lấy tờ giấy trong túi ra. Trong số bốn cái tên, cô đã xé bỏ cái tên Anjo Takuma.

NIWA JUNYA, Koenjikita, quận Suginami.

Cô gái dự định tiếp theo sẽ đi đến chỗ của người này. Niwa Junya. Nhưng cô hoàn toàn không biết cách đi đến địa chỉ ghi đằng sau. Cô cũng không biết địa chỉ này đọc như thế nào.

Đầu tiên, cô nghĩ đến việc gọi taxi vì như vậy thì chỉ cần đưa tài xế xem địa chỉ là được. Nhưng dù làm vậy, cô cũng cần biết trước nơi mình đang đứng hiện tại là đâu, ở hướng nào và cách khoảng bao xa so với chỗ đối phương. Và lại, ra tay thì buổi tối vẫn tốt hơn.

Khi đang đi vòng quanh nhà ga, cô thấy có hiệu sách. Ngay lối vào có

xếp những thứ trông giống như tập bản đồ. Cô gái bước vào trong, hòa vào những người Nhật đang nhìn lên kệ sách.

Cô định tìm bản đồ chi tiết của Nhật Bản và của Tokyo nhưng đập ngay vào mắt cô là cuốn sách có chữ *CANADA* màu đỏ cam. Cô gái với tay lấy cuốn sách, lật thử vài trang. Đó không phải bản đồ mà có vẻ là sách giới thiệu về đất nước tên Canada. Dẫu vậy, trong sách cũng in bản đồ của những địa danh chính, có cả hình chụp cảnh vật.

Cô gái tìm trang về *bang Québec*, tức *PROVINCE QUÉBEC*. Cô tìm thấy ngay lập tức nhưng trang này chỉ đăng giới thiệu về những thành phố cổ và thành phố Montréal ở Québec. Cô gái muốn tìm địa danh mang tên *Gaspé*. Nơi đó không có trong sách này. Nhưng có hình sông Saint Lawrence. Dòng sông Saint Laurent trong hình trong suốt, xanh mát và êm ả. Nó hoàn toàn khác xa dòng sông tối, lớn như biển mà cô biết.

Cô gái để lại cuốn sách về vị trí cũ và lại bắt đầu tìm kiếm bản đồ Tokyo. Xem ra có rất nhiều sách loại đó.

“Cô đang tìm bản đồ Tokyo phải không?”

Đột nhiên có ai đó bắt chuyện. Cô gái quay lại, thấy một thiếu nữ nhỏ nhắn đang mỉm cười. Có vẻ là nhân viên của tiệm sách. Thấy cô im lặng, cô nhân viên nhỏ nhắn tỏ ra hơi lo ngại.

“Xin lỗi, cô có biết tiếng...”

Cô gật đầu ra ý hiểu. Cô nhân viên thở phào nhẹ nhõm.

“Cô đang tìm bản đồ Tokyo phải không?”

Lần này cô nhân viên hỏi chậm rãi. Cô gái gật đầu một lần nữa rồi đưa cô nhân viên xem tờ giấy có ghi địa chỉ của ba người cô đang tìm.

“Cô muốn đi đến nơi này đúng không?”

Gật đầu.

“Vậy thì...” Cô nhân viên nhìn về phía kệ sách rồi nói tiếp. “Tôi nghĩ cuốn này phù hợp.”

Thế rồi cô ấy rút ra một cuốn sách mỏng. Cô gái cầm lấy cuốn sách, lật xem các trang và hiểu lý do vì sao cô nhân viên lại tiến cử cuốn sách này. Trong sách, tên của những khu vực chính được viết cả bằng chữ cái tiếng Anh.

Cô gái gật đầu, lấy tiền trong túi áo khoác ra. Cô lấy ra ba tờ tiền giấy và vài đồng xu.

“Dạ... cuốn này giá một ngàn năm trăm yên.”

Cô nhân viên lấy đủ số tiền cần thiết rồi cầm cuốn sách đi về phía quầy thu ngân, bỏ vào trong bao, đem hóa đơn lại và nói: “Cảm ơn quý khách.”

Cô gái khẽ cười đáp lại nụ cười của cô nhân viên bán hàng.

Ra khỏi nhà sách, cô gái vào một quán cà phê gần đó. Cô vừa ăn mì Ý, bánh mì kẹp vừa xem bản đồ Tokyo trong bản đồ càng nhìn càng thấy méo mó phức tạp, đường sắt trông cứ như mớ dây xoắn lại nhau.

Đầu tiên, cô xác định vị trí của *SHIBUYA*. Sau đó cô dành nhiều thời gian tìm chữ *Suginami* dựa theo hình chữ. Rồi cô tìm ra chữ *Koenji* trong khu vực đó.

Dựa theo khoảng cách trên bản đồ, cô gái áng chừng từ đây đến nơi đó khoảng tám kilomet. Cô gái đánh giá cự ly này có thể chạy bộ được.

Tiếp theo cô quyết định tra địa chỉ của hai người còn lại.

HIURA YUSUKE, khu Minami, Kichijoji, thành phố Musashino.

SAKURA SHOKO, Kitashinagawa, quận Shinagawa.

Chữ *Musashino* hơi khó với cô. Cô nhìn nhiều lần mà vẫn không thể nắm bắt được hình dạng của nó. Có gái chạm ngón tay vào bên dưới kính mát, thỉnh thoảng ấn vào hai bên khóe mắt.

Dẫu vậy, khoảng sau gần một tiếng, cô đã định vị được cả hai nơi, Hiura ở cùng hướng với Niwa, nhưng xa hơn một chút. Sakura thì ở cách đây khoảng sáu kilomet về hướng Nam.

Sau khi ra khỏi quán, cô gái suy nghĩ chừng vài giây, sau đó đi về hướng Nam. Rốt cuộc, cô quyết định chọn nơi gần hơn.

Cô đến Shinagawa tầm hơn mười hai giờ trưa. Sau đó cô đã khá vất vả trong việc tìm kiếm địa chỉ của Sakura. Sakura sống tại khu nhà kiểu như nhà trọ mà ở Nhật gọi là chung cư cao cấp nhưng khu vực này có tới mấy tòa “chung cư cao cấp” như vậy. Cuối cùng cô đã tìm ra tòa nhà trong địa chỉ. Đó là một tòa nhà sáu tầng có lát gạch màu nâu nhạt.

Cô gái vào trong bộ điện thoại gần đó, nhấn số căn hộ của Sakura, để xác định xem Sakura có ở nhà hay không. Sau khi chuông đổ năm tiếng, cô nghe có tiếng trả lời.

“Vâng, tôi là Sakura. Hiện tại tôi không có nhà. Phần bạn để lại tên và nội dung cần liên lạc sau khi nghe tiếng *bíp*.”

Sau đó, tiếng *bíp* vang lên. Cô gái gác điện thoại. Tiếng nói khi này là tiếng thu âm nhưng giọng nói đúng là của người phụ nữ đã đột nhập đêm đó, không thể nhầm được.

Xem ra Sakura vắng nhà.

Ra khỏi bộ điện thoại, cô gái đi vào bên trong tòa nhà từ lối vào chính diện. Ở đó có một không gian trông như sảnh nhỏ. Để vào sâu hơn nữa thì phải đi qua một cửa kính, nhưng xem ra cửa ấy có lắp đặt hệ thống an ninh. Bên cạnh có lắp một bàn số trông như bàn phím điện thoại, phía chéo bên trên có gắn camera giám sát.

Cô gái đứng đó một lát thì từ đằng sau có một cô gái trẻ đi tới, bấm nút trên bàn số. Thế là cánh cửa kính lặng lẽ mở ra, cô gái kia đi vào bên trong.

Góc trong sảnh có thang máy nên cô gái thử bước vào. Nhưng đó là thang máy để đi xuống bãi đậu xe dưới tầng hầm.

Xuống bãi đậu xe, cô gái nhìn xung quanh. Có rất nhiều xe đậu ở đây nhưng cô không biết chiếc nào là của Sakura. Mà không, nếu như Sakura ra ngoài bằng xe thì chiếc xe đó sẽ không có ở đây lúc này.

Cô gái thử kéo tay cầm ở cửa xe lần lượt từ chiếc xe gần cô nhất. Chiếc nào cũng được khóa cẩn thận nhưng đến chiếc thứ mười mấy – một chiếc xe sedan của Nhật – thì cửa xe mở ra một cách dễ dàng. Cô gái không ngần ngại bước vào trong. Thêm một điểm có lợi nữa là từ đây cô có thể nhìn thẳng ra thang máy.

Nếu như Sakura ra ngoài bằng xe thì khi về chắc chắn sẽ đi qua chỗ này. Mà nếu không thì khi sử dụng xe cô ta cũng sẽ phải xuống đây. Cô gái hoàn toàn không nghĩ đến khả năng Sakura không có xe hơi. Trong suy nghĩ của cô, những người giàu ở Nhật ai cũng sẽ có ít nhất một chiếc xe hơi.

Cô ở suốt trong xe vài tiếng sau đó. Trong lúc đó, cô không hề rời mắt khỏi thang máy. Theo quan sát của cô thì đã có tám người sử dụng thang máy đi lên. Số người đi xuống chỉ có phân nửa, là bốn người. Không

có Sakura.

Nhìn đói được nhưng không nhìn nổi nhu cầu sinh lý, cô gái tạm bước ra khỏi xe. Nhưng cô không hề nghĩ tới chuyện rời khỏi bãi đậu xe. Cô ngã thụp xuống chỗ trống giữa xe và tường, giải quyết nhu cầu. Vì cô mặc bộ đồ nịt bên trong nên cần phải cởi ra hết, thành ra giờ cô gần như trần truồng. Cô định nếu Sakura đột nhiên xuất hiện thì sẽ cứ thế xông ra.

May mắn cho cô là không có ai xuất hiện. Cô trở lại xe. Vài tiếng nữa trôi qua. Mấy chiếc xe ra vào. Mỗi lần như vậy lại có người sử dụng thang máy nhưng đối tượng cô nhắm đến không thấy xuất hiện.

Đồng hồ trong xe chỉ mười giờ hơn. Có hai người đi ngang qua trước mắt cô. Người đàn ông nhận ra sự hiện diện của cô, mặt anh ta thoáng nét sợ hãi.

Shoko đưa mắt nhìn đồng hồ lúc trả tiền taxi. Kim đồng hồ chỉ mười giờ kém.

Cô bước xuống xe, đi vào chung cư từ lối cửa chính.

Về phòng, đặt túi xách xuống, cô ngả mình lên giường. Cô xem hộp thư thoại của điện thoại nhưng không có tin nhắn gì.

Đây là lần thứ hai trong hôm nay cô trở về nhà. Lần thứ nhất là sau khi ghi hình chương trình tin tức thể thao xong, cô được người của đài truyền hình đưa về. Mọi hôm cô thường chạy chiếc xe GTO màu đỏ đậu ở bãi gửi xe dưới tầng hầm đi đến đài truyền hình nhưng hôm nay do có công việc ở một đài truyền hình khác nữa nên cô đã không lái xe.

Sau đó, khi về đến nhà cô đã nghe tin nhắn của Niwa Junya để lại trong hộp thư thoại. Anh nói có chuyện cần bàn liên quan đến Anjo Takuma. Thế là Shoko lập tức thay bộ đồ giản dị, đi tàu điện đến nhà Junya. Lý do cô không tự lái xe là vì không muốn đậu chiếc xe thể thao nổi bật của mình ở bãi đậu xe trên đường, gây chú ý tới những kẻ thích phá phách.

Trong phòng Junya, Hiura Yusuke đã có mặt. So với Junya thì Yusuke

là kiểu người ít nói và không để lộ cảm xúc ra ngoài nhưng trước cái chết của Takuma, anh cũng không thể che giấu nổi sự dao động.

Junya đang chuẩn bị bỏ trốn. Anh ta miệng thì nói sẽ chiến đấu đến cùng nhưng Shoko không thể nào tin được. Bởi khi cô hỏi thử anh ta định chiến đấu như thế nào thì chỉ nhận được những câu trả lời rất mập mờ.

Khi Junya đi chỗ khác, cô hỏi Yusuke tính thế nào.

“Chưa biết nữa.” Sau khi nói vậy, anh suy nghĩ một lát rồi bổ sung thêm. “Nhưng anh không muốn phải giết ai cả.”

Câu trả lời đúng theo tính cách của Yusuke, Shoko nghĩ. Takuma đã muốn giết nhện Tarantula. Junya thì có vẻ đã quyết sẽ bỏ trốn. Hai người này có cách giải quyết hoàn toàn trái ngược nhau nhưng mỗi người đều thể hiện rõ phương châm của mình. Nhưng Yusuke thì lại khác họ. Có lẽ anh không chỉ nghĩ cho bản thân mà còn nghĩ cho nhiều người: vợ, cha mẹ ở quê,... Dĩ nhiên là anh cũng suy nghĩ cho cả Junya và Shoko. Đó là lòng tốt nhưng cũng là điểm yếu của anh. Shoko hình dung nếu như anh không có điểm yếu đó thì có lẽ tương lai của cô và anh đã khác xa hiện tại. Và người làm vợ anh không phải cô nàng Sayoko kênh kiệu kia mà hẳn phải là cô.

Nhưng cô nghĩ cũng chính nhờ vậy mà con đường mới đã mở ra cho cô. Trở thành người nổi tiếng trên truyền hình rồi đi khắp đó đây hợp với tính cách cô hơn là trở thành một bà nội trợ bình thường. Cô định từ giờ sẽ phát triển sự nghiệp hơn nữa. Cô sẽ leo cao, đến nơi mà người bình thường không thể nào với tới được.

Vì vậy Shoko nghĩ phải tìm cách thoát khỏi tình cảnh này. Cô không muốn để cuộc đời đang tiến triển thuận lợi đổ vỡ vì những chuyện chẳng ra gì như thế này.

“Nhện Tarantula ư...”

Nằm trên giường, Shoko lẩm bẩm. Nhớ lại cảnh tượng hơn mười năm trước, cô nghĩ có lẽ bé gái ngày đó đã trở thành người như vậy. Cô bé đã lần lượt thực hiện các động tác phức tạp trên máy thể dục dụng cụ với sự nhanh nhẹn như động vật hoang dã và sự chính xác như máy. Vì vậy, Shoko đã đưa ra kết luận có lẽ Sendo đang bắt đầu đào tạo một tuyển thủ thể dục dụng cụ mới. Nhưng, khi đó Sendo đã nói với Shoko thế này.

“Tâm này chỉ là luyện tập đơn giản thôi.”

Điều đó có nghĩa là ông ấy đang nhắm đến một mục tiêu gì đó cao hơn nữa.

Đứa con gái có sức mạnh như vậy sắp tìm đến, muốn đoạt sinh mạng cô.

Shoko ngẩng dậy, đi vào bếp uống một ly nước. Ngụm nước nguội có vị sắt, vị của đô thị.

Cô không thèm ăn nhưng buộc phải ăn gì đó. Vì mai lại có buổi ghi hình từ sáng sớm. Nhưng cô cũng không muốn tự nấu nên sẽ ra ngoài ăn như mọi khi. Gần đây cô vẫn thường như vậy nhưng vì không có thời gian đi mua cả thực phẩm chế biến sẵn nên đành chịu. Và cô thấy vui với cuộc sống bộn bề công việc như thế này.

Shoko cầm lại túi xách mới đặt xuống khi này, lấy chìa khóa để trên bàn và thay giày. Là đôi giày gót thấp tiện cho việc lái xe. Cô thường đi ăn ở nhà hàng quen và đến đó bằng xe hơi. Vì nhà hàng đó có bãi đậu xe rộng hiếm có.

Shoko ra khỏi phòng, xuống tầng một, sau đó nhấn nút thang máy. Vậy là có thể đi xuống bãi đậu xe tầng hầm.

Cửa thang máy mở ra, bên trong có một đôi nam nữ. Shoko tránh chạm mắt với họ, nhìn sang ngang. Khi hai người đi ra, cô nghe lỏm được

một phần câu chuyện của họ.

“Cô ta lạ thật nhỉ! Ban ngày cũng thấy cô ta đúng không?”

“Ừ. Chắc cô ta không ở trong xe suốt mấy tiếng vậy đâu nhỉ. Hay là cảnh sát chìm?”

“Làm gì có.” Người con gái cười.

Là chuyện gì vậy nhỉ. Shoko thoáng nghĩ.

Nhưng không nghĩ ngợi thêm về chuyện đó, cô bước vào thang máy. Nhấn nút P. Cửa thang máy đóng lại ngay lập tức, thang máy đi xuống.

Vài giây sau, thang máy xuống tới tầng hầm, cửa mở ra. Shoko chuẩn bị bước ra ngoài.

Khi đó, cô thấy lạnh sống lưng. Đột nhiên, cô khựng lại.

Câu chuyện của đôi nam nữ mà cô mới nghe vừa rồi đột nhiên dội lại trong đầu cô.

Không lẽ là...

Dĩ nhiên, cũng có thể do cô nghĩ quá lên. Nhưng chỉ cần nghĩ đi đâu đó có khả năng xảy ra thì cô không thể bước ra ngoài nổi.

Cô không ra khỏi thang máy mà nhấn nút lên lại tầng một.

Vài phút sau, cô trở lại phòng mình. Cô không muốn ăn gì nữa. Cởi quần áo, mặc nguyên đồ lót, cô nhào lên giường.

Thật ra có một chuyện Shoko thấy lạ. Đó là về tin nhắn trong hộp thư thoại. Trước tin nhắn của Junya còn có một tin nhắn nữa, nhưng không có lời nhắn. Đột nhiên cô nhớ lại chuyện này.

Sáng hôm sau, cô không đi xuống nhà xe một mình mà đứng ở sảnh đợi người khác tới. Không lâu sau có một người đàn ông trung niên tới, cô vào thang máy sau ông ấy.

Đến nhà xe, cô bước nhanh về phía xe mình. Chiếc GTO màu đỏ vẫn đậu ở chỗ quen thuộc. Cô nhìn xung quanh rồi tra chìa khóa.

Khi mở cửa, chuẩn bị ngó vào xe thì cô nghe tiếng nói từ đằng sau.

“Nhìn này! Kinh khủng quá!”

“Ôi, thật là!”

Shoko quay lại nhìn thì thấy một người đàn ông mặc áo vest và người quản lý tòa nhà đang đứng cạnh tường, nhìn xuống một cái gì đó.

“Chắc là chó ròi.” Người đàn ông mặc áo vest nói.

“Nhưng tôi chưa từng thấy con chó nào xuống đây cả.”

“Vậy là tác phẩm của con người?”

Người đàn ông trông có vẻ là người sống ở đây cười ái ngại. “Ý anh là ai đó đã tiêu tiện ở đây?”

“Chuyện đó cũng không thể...”

Người quản lý bối rối, hơi trề môi, nghiêng đầu. “Là gì đi nữa thì tôi cũng sẽ dọn sạch.”

“Làm phiền anh!”

Người đàn ông lại gần chiếc Gloria bên cạnh, tra chìa khóa. Nhưng ông ấy nhìn xuống cửa xe, lẩm bẫm một mình. “Ôi! Lại quên khóa xe nữa.”

Người đàn ông không dùng đến chìa khóa, mở cửa xe, bước vào trong. Sau khi nhìn cảnh đó, Shoko cũng bước vào xe mình.

Cô nhớ lại câu chuyện của đôi nam nữ hôm qua. Nào là cảnh sát chìm...

Shoko không khởi động xe, cứ thế nhìn lơ đãng vào không khí.

Lúc choàng tỉnh lại, cô thấy mình đang khẽ run.

Thông tin mới liên quan đến Sendo Korenori đến vào hôm tiếp theo sau khi Shito lên Tokyo. Ngày mười bốn tháng Chín.

Sáng hôm ấy, trụ sở đội đi điều tra nhận được một cuộc điện thoại. Người gọi đến tự xưng là Murayama. Cảnh sát trực điện thoại hỏi thân thế. Sau một hồi lúng túng thì người này trả lời mình là ủy viên JOC.

Người đàn ông nói có chuyện muốn khai báo về nạn nhân Sendo Korenori đã bị giết hôm trước.

JOC là viết tắt của Ủy ban Olympic Nhật Bản.

Thanh tra Yamashina nghe điện và hỏi chuyện. Nhưng Murayama bảo đây là chuyện khó nói qua điện thoại nên đề nghị Yamashina đến Tokyo.

“Anh có thể cho tôi biết trước sơ lược về nội dung muốn nói được không?” Yamashina yêu cầu bằng giọng khó chịu.

Murayama trả lời đại khái như sau.

Phía ông ta đang đi điều tra về một vụ việc nọ. Vụ việc đó có liên quan đến y học thể thao. Cái tên Sendo Korenori đã xuất hiện trong kết quả đi điều tra.

Chi tiết hơn thì ông ta muốn gặp nói trực tiếp.

Vì vậy, giống như hôm qua, Shito và Kanai lại lên đường. Hai người đi đến Otsuki bằng tuyến Fujikyuko, sau đó đổi sang tuyến Chuohonsen. Nơi hẹn gặp là Shinjuku.

“Rốt cuộc chuyện là sao mà lại có liên quan đến người của JOC nhỉ?” Ngồi trên ghế cạnh cửa sổ trên chuyến tàu cao tốc Azusa, Kanai hỏi.

Shito lắc đầu. “Không biết nữa. Nhưng chắc hẳn Sendo cũng có dính líu. Ông ta là bác sĩ và trong gian nhà kỳ lạ đó chứa rất nhiều thiết bị tập luyện. Vì vậy việc ông ta có liên quan đến giới y học thể thao cũng hợp lý.”

“Lại thêm chuyện của Anjo Takuma nữa nhỉ.”

“Đúng vậy. Đúng vậy.” Shito gật đầu liên tục. “Anjo là cựu tuyển thủ Olympic. Chỉ riêng chuyện này thôi thì cũng đã liên quan đến JOC.”

Theo cô Emiko vợ của Anjo Takuma, vào hôm trước và sau ngày Sendo bị giết từ ngày chín tháng Chín đến ngày mười tháng Chín – Anjo đã đi đánh golf với khách hàng. Về chuyện này, khi họ liên lạc hỏi thì vị khách hàng giữ chức danh giám đốc đó đã phủ nhận thẳng thừng. Dựa trên điếu này, đội điều tra cho rằng chắc chắn Anjo có liên quan đến vụ sát hại Sendo. Một vài thành viên trong đội còn hấp tấp khẳng định Anjo chính là thủ phạm giết Sendo. Vấn đề là giữa Anjo và Sendo có liên hệ gì. Để đi điều tra mối quan hệ con người và quá khứ của Anjo, một số thành viên trong đội đã được cử đến Phòng cảnh sát Seijo.

“Nói mới nhớ, hung thủ giết Anjo tàn nhẫn quá.” Kanai thở dài. “Không biết phải nói là liêu lĩnh hay man rợ nữa. Tóm lại đó là kẻ hoàn toàn không ngại việc giết người và cũng chẳng sợ bị bắt.”

Sau khi phối hợp với cảnh sát Kanagawa, họ đã gần như truy vết được nữ hung thủ giết Anjo. Đầu tiên, cô ta đi đến thành phố Atsugi bằng

xe đạp, và khi đang ở bãi đậu xe của tiệm hamburger thì bị hai thanh niên đi trên chiếc Land Cruiser rử rê. Cô ta lên xe nhưng đã bỏ chiếc ba-lô có đựng đồ thể thao vào thùng rác gần đó. Chủ chiếc xe đạp đã xác nhận chiếc ba-lô này chính là vật bị trộm cùng với chiếc xe.

Sau khi cô ta lên xe, có lẽ hai thanh niên này đã âm mưu đưa cô ta đến kho chứa vật tư ở Matsubara thuộc thành phố Zama. Tại đó, cô ta đã giết hai kẻ định cưỡng bức mình, một người là bóp cổ chết, một người là bắn chết bằng súng cướp được từ cảnh sát Yoshimura. Đạn xuyên thủng cơ thể người bị bắn và được phát hiện tại vị trí cách đó tầm ba mươi mét.

Nữ thủ phạm chỉ xé trang về Setagaya từ tập bản đồ trong xe, rồi lại chạy xe đạp tiếp. Sau đó, cô ta đã đến chỗ của Anjo Takuma.

“Người bảo vệ bị đánh đã tỉnh lại chưa?”

Shito nhớ đến người đàn ông đáng thương bị tấn công tại bãi đậu xe của câu lạc bộ thể thao. Và người bảo vệ cũng là nhân chứng duy nhất đã tận mắt nhìn thấy hung thủ.

“Ông ấy bị nặng lắm. Nứt xương sọ cơ mà.”

Kanai chỉ tay vào đầu, nhăn mặt.

“Đúng là tàn nhẫn quá! Rốt cuộc cô ta khỏe đến mức nào cơ chứ!”

“Chắc chắn cô ta không phải là một người phụ nữ bình thường, à không phải nói là một con người bình thường.”

Mặc dù hung thủ là người có cơ thể cao lớn nổi bật nhưng đến thời điểm hiện tại cảnh sát vẫn chưa thu thập được thông tin nào đáng chú ý. Có lẽ ở Tokyo này, những kẻ hơi khác lạ cũng chẳng bị ai chú ý đến.

Người có thân hình to lớn như cô ta rốt cuộc đang trốn ở đâu. Vừa nhìn ngắm khung cảnh đang dần dần tiến về Tokyo qua cửa sổ, Shito vừa

lâm bầm.

Quán cà phê ở tầng một khách sạn Century Hyatt là địa điểm gặp mặt. Shito và Kanai hầu như không gặp khó khăn trong việc tìm đường, đến nơi gần đúng giờ hẹn.

Đứng ngay lối vào, Shito nhìn quanh một lượt. Mắt anh dừng lại tại chiếc bàn có để một túi giấy màu trắng. Đó là dấu hiệu nhận biết. Ở đó có hai người đàn ông mặc com-lê ngẩng đầu nhìn. Khi Shito và Kanai đến gần thì đối phương cũng có vẻ đã nhận ra, liền đứng lên chào. Một người nhỏ con, mặt nhỏ và một người cao, gầy.

“Hai vị là cảnh sát đúng không?”

Người đàn ông nhỏ con khẽ hỏi. Nhìn từ đằng xa thì Shito nghĩ người này trẻ tuổi mình nhưng khi lại gần thì thấy khuôn mặt ông ta có rất nhiều nếp nhăn.

“Đúng vậy. Anh là Murayama?”

“Vâng, tôi là Murayama.”

Nói rồi, ông ta đưa danh thiếp ra. Trên đó có ghi *Murayama Hirokazu*, Ủy viên Tiểu ban khoa học, Ủy ban Olympic Nhật Bản. Shito cũng tự giới thiệu và đưa danh thiếp ra.

Người đàn ông dáng cao cũng là ủy viên Tiểu ban Khoa học JOC giống như Murayama, tên là Mitsumoto. Người này tầm hơn ba mươi lăm tuổi.

“Chuyện liên quan đến Sendo rốt cuộc là chuyện gì?”

Sau khi chào hỏi và gọi cà phê xong, Shito vào ngay vấn đề chính.

“Đầu tiên, mời anh xem cái này.”

Murayama cũng có vẻ không muốn lãng phí thời gian. Ông ta lấy trong túi giấy ra một cuốn sổ, mở ra trước Shito và Kanai. Trong đó có dán một bài báo.

“Xin phép anh!”

Shito nhận lấy cuốn sổ, đọc nội dung bài báo. Đó là bài viết vào ngày mừng năm tháng trước, nội dung thông báo về việc một cựu vận động viên trượt tuyết đã tự sát bằng điện tại nhà. Bài báo viết rằng vận động viên này không thể làm việc được do bị bệnh từ hai, ba năm trước. Đau khổ vì điều đó nên anh đã tự sát. Đó là một vận động viên nổi tiếng tên Ogasawara Akira nhưng Shito chưa từng nghe nói đến cái tên này.

“Người này có vấn đề gì?” Shito hỏi.

“Thật ra có chuyện vẫn chưa được công bố...” Murayama rướn người về phía trước, vẻ mặt nghiêm nghị, liếm môi hai lần. “Cậu ấy có để lại di chúc.”

“Di chúc...”

“Hai ngày sau khi cậu ấy mất, bức di chúc được gửi đến văn phòng của JOC. Có lẽ cậu ấy đã gửi nó ngay trước khi chết.”

“Trong đó viết gì?”

Shito hỏi dầm dề vẫn chưa biết vụ việc này có liên quan gì đến vụ án của Sendo.

“Cậu ấy thú nhận đã dùng doping khi còn là vận động viên. Vì vậy cậu ấy muốn chúng tôi xóa bỏ hết những kỷ lục liên quan đến mình.”

“Ra là vậy.”

Shito gật đầu. Anh hiểu ý nghĩa của từ *doping*. Nghĩa là vận động viên sử dụng thuốc bất chính để nâng cao thành tích thi đấu. Nổi tiếng nhất là vụ việc vận động viên Ben Johnson bị tước bỏ huy chương vàng tại Olympic Seoul, nhưng ngoài vụ này còn có rất nhiều vụ khác tương tự. Hiện tại vẫn còn nhiều vận động viên vi phạm.

Cà phê của bốn người được mang tới, câu chuyện tạm thời gián đoạn.

“Người tên Ogasawara đó là vận động viên lĩnh vực nào của môn trượt tuyết vậy?”

Sau khi người phục vụ đi khỏi, Kanai hỏi.

“Là thi đấu cự ly.” Murayama trả lời. “Đặc biệt cậu ấy là vận động viên có thể mạnh ở cự ly mười lăm kilomet. Cậu ấy đã mấy lần đoạt giải vô địch tại cuộc thi tuyển chọn quyền đại diện Nhật Bản và cũng đã từng thi đấu ở sân đấu Olympic. Tiếc là không thể đọ lại các tuyển thủ mạnh trên thế giới.”

Dù đã sử dụng doping mà vẫn vậy sao? Shito thầm nghĩ.

“Bài báo có viết là cậu ấy bị bệnh phải không?” Shito hỏi.

“Đúng vậy, bài báo đó không viết chi tiết lắm nhưng trong di chúc có ghi cậu ấy đã phải chịu đựng các triệu chứng đau đầu, chóng mặt, mất ngủ, thấy ảo giác. Và hình như cậu ấy cũng thường xuyên bị chứng tay chân tê liệt, không cử động được. Chúng tôi nghĩ chứng xơ cứng động mạch đã tiến triển khá sâu ở cậu ấy.”

“Xơ cứng động mạch?”

Shito thấy bất ngờ vì anh nghĩ chứng bệnh đó chỉ bộc phát ở những người khá cao tuổi. Thấy thế, Mitsumoto ngời im lặng nãy giờ lên tiếng.

“Thuốc làm tăng cơ bắp đã được xác nhận là sẽ gây ảnh hưởng đến

việc trao đổi cholesterol, thúc đẩy quá trình xơ cứng động mạch.”

Murayama nói bằng giọng có chút căng thẳng. “Và cũng có khả năng nó sẽ gây ung thư gan.”

“Vậy là bệnh của vận động viên Ogasawara cũng là do ảnh hưởng xấu của doping gây ra?”

“Có khả năng là vậy.”

Murayama gạt đầu rồi uống một ngụm cà phê. Shito cũng cầm tách cà phê lên.

“Sau khi nhận được di chúc, chúng tôi đã họp bàn về cách thức xử lý với cương vị là JOC.”

Murayama nói tiếp. “Kết quả của cuộc họp là, đầu tiên phải đi điều tra sự thực đằng sau những thú nhận của cậu ấy. Nhưng Ogasawara không hề viết về việc cậu ấy đã có được doping ở đâu và bằng cách nào. Vì vậy, chúng tôi đã bắt đầu bằng việc kiểm tra các hoạt động và thành tích thời cậu ấy còn là vận động viên.”

“Giống y như công việc của chúng tôi.” Kanai nói đùa.

“Chúng tôi cũng như cảnh sát của giới thể thao vậy.” Mitsumoto trả lời bằng vẻ mặt nghiêm nghị. “Sử dụng doping cũng đồng nghĩa với phạm tội.”

“Chà... ra là vậy.”

Kanai có vẻ như bị áp đảo, anh cúi mặt xuống sờ tay.

“Và các anh đã tìm ra đi đâu gì?”

Cảm giác câu chuyện cuối cùng cũng tiến lại gần vấn đề chính, Shito hỏi Murayama.

“Chúng tôi đã suy ra được ở một mức độ nhất định. Ogasawara đã

tham gia vào các đại hội thể thao chính từ thời còn ở trong câu lạc bộ trượt tuyết tại trường Đại học thể thao, nhưng cậu ấy để lại thành tích nổi bật là sau khi tốt nghiệp và trở thành nghiên cứu sinh. Sự tiến bộ thần tốc đó quá thật khiến người ta phải mở to mắt thán phục. Và chúng tôi nghĩ cậu ấy đã bắt đầu dùng doping vào thời kỳ này. Tính ngược lại là tám tám năm trước.”

“Thời kỳ đó cậu ấy đã có hành động gì đáng lưu ý ư?”

“Phải.” Murayama gật đầu. “Lúc đó, cậu ấy đã tận dụng thời gian tự do của nghiên cứu sinh, tự bỏ tiền túi đi Canada ba tháng. Nghe nói cậu ấy lấy lý do đi để thu thập thông tin bên đó và muốn tham gia nhiều cuộc thi đấu ở nước ngoài nhằm rèn luyện tinh thần.”

“Cậu ấy đi một mình?”

“Đúng vậy. Bên cạnh cậu ấy không có người nào gọi là huấn luyện viên cả.”

Giống như đi tu luyện đây mà, Shito nghĩ.

“Có điểm gì đáng ngờ ở chuyện này sao?”

“Đúng vậy. Đầu tiên là việc đi Canada không hợp lý. Nếu là thu thập thông tin thì thường người ta sẽ đi châu Âu. Số trận thi đấu của cậu ấy ở bên đó cũng không nhiều. Dẫu vậy, năm tiếp theo cậu ấy cũng lại đi Canada.”

“Còn gì khác nữa không?”

“Tại Canada, cậu ấy hầu như không để lại thông tin nào. Không ai rõ cậu ấy đã làm gì, ở đâu. Những người cùng phòng nghiên cứu với cậu ấy lúc bấy giờ cũng nói rằng không hề nghe cậu ấy kể gì về chuyện ở Canada.”

“Đúng là rất đáng ngờ.”

“Sau đó, chúng tôi đã xin phép gia đình cậu ấy tới đi đầu tra phòng ở. Mục đích là để kiểm tra xem còn sót lại vật gì giúp làm rõ chuyện đó không. Nhưng kỳ lạ là hầu như không còn gì cả. Theo lời những người hàng xóm, trước lúc tự sát, cậu ấy đã đốt cái gì đó ở trước căn hộ. Có lẽ cậu ấy đã thiêu hủy tất cả những thứ có thể trở thành chứng cứ. Nhưng chúng tôi đã tìm được một thứ duy nhất có thể coi là manh mối. Đó là cái này.”

Murayama đưa ra một phong thư màu trắng có độ lớn cỡ giấy B5. Phía trên bên phải có dán một mẫu giấy nhỏ. Ở đó có đóng dấu hình con tem. Phần người nhận có ghi tên Ogasawara Akira bằng chữ Hán. Sau đó khi nhìn đến chỗ người gửi thì Shito tròn mắt ngạc nhiên. Vì tên người gửi là K. Sendo. Địa chỉ là Montréal, bang Québec, Canada.

“Khi gọi điện đến địa chỉ này thì chúng tôi được cho hay là hai năm trước quả thật đã có người đàn ông Nhật sống ở đây. Tên đầy đủ của ông ấy là Sendo Korenori.”

“Thì ra là vậy.”

Shito rướn người ra phía trước. Cuối cùng câu chuyện đã có liên kết.

“Việc xác nhận danh tính người đó nhanh hơn chúng tôi tưởng. Vì Sendo là nhân vật nổi tiếng với một phần thế giới.”

“Một phần thế giới?”

“Nói cách khác là trong những người được gọi là bác sĩ thể thao. Sendo cũng là người làm nghề này, nhưng không làm ở Nhật mà ở nước ngoài. Và ông ấy làm theo cách ký hợp đồng riêng với vận động viên và đội tuyển. Kỹ thuật và kiến thức của Sendo được đánh giá cao. Nghe nói không lúc nào ông ấy không có việc.”

“Sendo đã gửi thư cho Ogasawara... Thứ bên trong phong bì là gì?”

“Đáng tiếc, dù chúng tôi đã cố gắng nhưng vẫn không tìm ra nổi. Có lẽ nó đã bị đốt mất. Nhưng chúng tôi nghĩ ông Sendo có liên quan đến vụ việc doping của Ogasawara.”

Xét theo diễn biến câu chuyện, Shito nghĩ suy luận đó là hợp lý.

“Và... sau đó thì sao?”

“Theo thông tin từ một vài người trong giới thể thao, chúng tôi biết ông Sendo đã về nước và sống trong biệt thự gần Yamanakako. Chúng tôi quyết định sẽ đến hỏi chuyện trực tiếp ông ấy. Nhưng khi đó thì...”

“Đương sự đã bị giết đúng không?”

“Đúng vậy.” Murayama chau mày, thở dài, lắc đầu. “Đúng là chuyện không ngờ. Biết vậy, chúng tôi đã đi gặp ông ấy sớm hơn, nhưng do chúng tôi có nhiều thứ phải chuẩn bị.”

Nhìn gương mặt nuối tiếc của Murayama, Shito tự hỏi sao mọi chuyện lại xảy ra trùng khớp như vậy. Vào lúc JOC đang đi điều tra thì Sendo bị giết. Chẳng lẽ tất cả chỉ là trùng hợp ngẫu nhiên?

“Những ai biết việc JOC sẽ đến nói chuyện với ông Sendo?”

“Là những ủy viên trong Ủy ban và có lẽ tin tức cũng đã đến tai những người có mối quan hệ sâu trong giới thể thao.”

“Những người có mối quan hệ trong giới thể thao...”

Nếu vậy thì Anjo Takuma cũng nằm trong số đó, Shito nghĩ. Nghĩ đến đây, anh cảm giác cuối cùng mình cũng đã nắm được manh mối dẫn đến chân tướng sự việc ẩn trong bóng tối.

“Thật ra, khi biết được sự việc ở Yamanakako thì cũng có người đưa ra ý kiến rằng nên báo ngay với cảnh sát. Nhưng chúng tôi không chắc việc

chúng tôi đang đi đầu tra có liên quan đến vụ án nên ý kiến cho rằng nên tránh gây nhiễu loạn công tác đi đầu tra đã thắng thế. Vì vậy tạm thời chúng tôi đã giữ im lặng.”

Ngữ điệu nói của Murayama thay đổi so với trước đó, không được mạch lạc nữa. Xem ra họ muốn né tránh những việc gây phiền phức.

“Vậy vì lý do gì mà hôm nay các anh lại nói ra chuyện này?” Shito hỏi, có vẻ hơi mỉa mai.

Murayama hít một hơi rồi nói. “Vì hay tin vụ việc của cậu Anjo.”

Đây là câu trả lời nằm trong dự đoán của Shito.

“Nghe nói Anjo cũng là cựu vận động viên nổi tiếng, bộ môn nâng tạ đúng không?”

“Đúng vậy. Là vận động viên rất mạnh.” Trả lời xong, Murayama cúi mặt xuống, trông có vẻ do dự. Nhưng, ông ta ngẩng mặt lên ngay. “Chuyện này mong các anh giữ bí mật. Vận động viên Anjo cũng bị tình nghi là có sử dụng doping.”

“Sao?”

“Chúng tôi nghi ngờ như vậy là do nhận được tin báo từ đối thủ của Anjo. Người này cho biết, cơ bắp của vận động viên Anjo tăng rất dị thường, và đã từng trông thấy cậu ấy uống thuốc gì đó trước khi thi đấu. Nhưng không có bằng chứng gì. Anjo đã tham gia kiểm tra mấy lần nhưng không lần nào bị phát hiện có các loại chất gây hưng phấn và các chất có liên quan đến steroid trong kết quả xét nghiệm.”

“Nghĩa là vận động viên Anjo trong sạch?”

“Bề ngoài thì là như vậy. Nói cách khác, chỉ có thể đưa ra kết luận như vậy. Nhưng cậu ấy vẫn nằm trong danh sách tình nghi của chúng tôi.

Bản thân cậu ấy có lẽ không biết đi đâu đó.”

“Có cả trường hợp dùng doping mà xét nghiệm không ra sao?” Kanai hỏi.

Mitsumoto trả lời. “Trường hợp sử dụng thuốc không có trong danh mục thuốc cấm thì không thể kiểm tra ra. Và cũng có cả những thuốc cấm thuộc loại khó xét nghiệm ra nữa. Sự thật là, kỹ thuật xét nghiệm không theo kịp với các loại thuốc được chế ra liên tục. Đặc biệt, kỹ thuật kiểm tra nước tiểu lúc bấy giờ còn rất nhiều hạn chế.”

“Giống như trò rượt đuổi nhau vậy.”

Murayama cười, trông có chút rầu rĩ bất lực.

“Giả sử Anjo đã dùng doping thời còn là vận động viên thì tức là cậu ấy có liên quan đến Ogasawara và Sendo đúng không?” Shito hỏi.

Murayama gật đầu mạnh. “Vì vậy chúng tôi đã quyết định nói ra hết toàn bộ mọi chuyện với cảnh sát.”

“Cảm ơn sự hợp tác của các anh.”

Shito cúi đầu lần nữa. Thâm tâm anh muốn họ báo tin này sớm hơn nhưng anh cũng hiểu rõ lý do Murayama và Mitsumoto không thể tự ý hành động. Tổ chức vốn là thứ như vậy.

“Những đi đầu vừa rồi là tất cả những thông tin mà chúng tôi nắm được. Mong rằng chúng sẽ có ích.”

“Sau khi báo cáo lại chuyện này với đội đi đầu tra, có lẽ chúng tôi sẽ rõ hơn phải đi đầu tra theo hướng nào.”

“Thật vậy sao?”

Murayama và Mitsumoto nhìn nhau, mặt hai người thoáng an tâm.

“Tôi hỏi hai ba câu nữa có được không?”

“Anh cứ hỏi.”

“Anh nói đã nghe tin ông Sendo về nước từ người trong giới thể thao. Vậy có thể cho chúng tôi biết người đó là ai không?”

“À, là việc đó ư?” Murayama lấy từ trong chiếc cặp để bên cạnh ra một cuốn sổ. “Là giáo sư Nakasai của Đại học Teito. Ông là người có uy tín trong ngành Vận động học và hiện cũng đang đảm trách vai trò cố vấn câu lạc bộ đi ền kinh của trường. Nghe nói hai người có quen biết nhau trước đó. Và họ đã gặp nhau vào tháng Bảy này.”

“Tháng Bảy? Để làm gì?”

“Tôi không rõ chi tiết cụ thể nhưng nghe nói là ông Sendo đã đến nhờ giáo sư trông nom một du học sinh người Canada. Nghe đâu ông ấy muốn gửi gắm vào câu lạc bộ đi ền kinh.”

Mắt Shito sáng lên. “Du học sinh đó là nam?”

“Không.” Murayama lắc đầu. “Nghe nói là nữ.”

Shito cố kiềm chế không thốt ra câu nói “Đúng như mình đã nghĩ!”

Cuối cùng cô gái cũng đi qua Shinjuku lúc hơn mười hai giờ trưa.

Đi bộ từ nhà ga về hướng Tây, cô chợt nhận ra các tòa nhà cao tầng hai bên đường đều được xây cao hơn một bậc. Nói cách khác, con đường cô đang đi thấp hơn mặt đất.

Phía bên trái, xuất hiện một tòa nhà cực lớn. Trông nó giống như một đền lũy. Cô từng nghe nói ở đây có tòa thị chính nhưng không nghĩ nó lớn như vậy.

Góc bên phải cũng có một tòa nhà cao tầng. Tòa nhà này là khách sạn, có ghi chữ *THE CENTURY HYATT*. Cô quẹo phải ngay chỗ đó.

Cô gái đi về hướng Koenjikota. Là địa danh nằm trong địa chỉ nhà của Niwa.

Từ tối hôm qua đến sáng hôm nay, cô đã đợi Sakura suốt ở bãi đậu xe nhưng mãi không thấy Sakura xuất hiện. Vì vậy, sáng sớm nay cô đã rời khỏi đó. Vì đợi mãi đó cũng không hẳn là cách hay.

Cô gái dựa theo bản đồ, đi về hướng Bắc. Nguyên ngày hôm qua cô chỉ ăn mỗi bữa sáng nên giờ đói bụng khủng khiếp. Cô mua đồ ăn tại cửa hàng tiện lợi trên đường. Tìm thấy một công viên nhỏ, cô vào trong đó ăn.

Cứ như vậy, cô gái đi về hướng Bắc dọc theo con đường Meiji và đã đến được Shinjuku trong buổi sáng.

Đó là một khu đầy ắp người. Những dòng người trôi qua như nước lũ. Rồi lại một lượng người đông như vậy từ nơi khác kéo đến đây.

Tại quảng trường trước nhà ga có những nhóm thanh niên nam nữ nhảy múa. Xung quanh đó, cũng có người đứng lại xem nhưng hầu hết người ta đều làm lơ, cứ thế đi luôn. Cô gái dừng chân, nhìn những thanh niên này nhảy. Cô nhìn kiểu gì cũng thấy họ chỉ đang cựa quậy tay chân chứ chẳng ăn nhập gì với nhạc. Cử động của cả nhóm đều chậm hơn nhạc một chút. Một số cô gái trẻ vỗ tay theo nhịp nhảy của họ nhưng tiếng vỗ tay cũng chệch nhịp.

Mất khoảng một tiếng sau, cô gái mới đến được phía Tây nhà ga Shinjuku. Vì không những bị lạc đường mà cô còn đi nhầm vào đường hầm. Cô cứ đi lòng vòng rồi đến những nơi không liên quan tận ba lần liền.

Cuối cùng khi ra khỏi cửa Tây, cô gái vào quán cà phê, ăn trưa. Nam nhân viên nhìn cô chăm chăm với ánh mắt tò mò lộ liễu.

Chẳng bao lâu sau khi quẹo phải ở góc đường có khách sạn Century Hyatt, cô gái đã đến được tuyến đường Ome. Đi bộ trên con đường tấp nập xe qua lại cô cảm thấy ngọt ngào khó thở. Cô đi về hướng Tây dọc theo tuyến đường Ome.

Khoảng một tiếng sau, cô đã đến được Koenji. Nhưng từ đó tìm đường đến nhà Niwa cũng là cả một quá trình gian khổ. Có quá nhiều những con đường nhỏ không tên. Cuối cùng, lúc cô tìm đến được thì cũng đã gần ba giờ chiều.

Như mọi lần, cô gọi từ bộ điện thoại công cộng gần đó. Điện thoại đơ

chuông nhiều lần nhưng không có ai bắt máy. Cô đoán chắc anh ta đã đi làm.

Khu chung cư này không được trang bị hệ thống an ninh như ở chỗ của Sakura. Cả bóng dáng người quản lý cũng không thấy đâu. Cô gái đường đường chính chính bước vào trong. Cô leo lên cầu thang. Theo số nhà thì phòng của Niwa ở tầng ba.

Cô tìm thấy ngay. Trên cửa phòng có dán số 302. Cô gái nghĩ xem có cách nào đột nhập vào trong không. Nhưng, đập vào mắt cô một tờ giấy nhỏ dán ngay cửa.

Trên đó có viết chữ. Cô gỡ nó ra, nhìn chăm chăm. Thông tin cô đọc được chỉ có như sau.

Tạm thời tôi ○○.○ có việc ○ thì hãy ○○○○.

〒 192 140×○○ 8○○3 thành phố 8○○

○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○○

TEL 0426 (61) ××××

Niwa

Cô hầu như không đọc được chữ Hán nhưng cô biết 〒 là ký hiệu bưu điện, *TEL* là số điện thoại. Nói cách khác, cô nghĩ có lẽ tờ giấy này ghi địa chỉ liên lạc của Niwa. Nghĩa là anh ta hiện tại không sống ở đây.

Ra khỏi tòa chung cư, cô gái đi tìm một nơi có thể thông thả xem bản đồ. Nhưng xung quanh không có công viên, đến một băng ghế cũng không có. Cô đi ra khúc đường có nhiều xe qua lại, ngẩng lên thanh chắn, đặt bản đồ lên đùi.

Cô giữ nguyên tư thế như vậy trong khoảng một tiếng. Nhưng cô vẫn

không tìm ra được chữ giống với địa chỉ ghi trên tờ giấy trong bản đồ. Cô nghĩ có lẽ chỗ này xa hơn phạm vi của tờ bản đồ cô đang xem. Nãy giờ cô chỉ xem phần trung tâm Tokyo.

Gấp bản đồ lại, cô gái đứng nhìn ra đường. Đường vẫn đông xe qua lại, từ xe tải, xe con đến các loại xe khác.

Lúc đầu cô không biết được xe nào là taxi. Sau đó, cô nhận ra taxi là xe có gắn cái gì đó trên nóc. Khi những xe đó đến gần thì cô giơ tay lên. Nhưng xe nào cũng đã có người ngồi phía sau.

Cuối cùng một xe taxi màu vàng dừng lại. Khi cô bước lên xe, người tài xế đeo kính quay lại, nhìn mặt.

“Ừa, không phải là người Nhật. Cô có biết tiếng Nhật không?”

Cô gái gật đầu, đưa người tài xế xem miếng giấy gỡ ra từ cửa phòng Niwa.

Ông ta cầm lấy rồi nói. “À! Là Hachioji đúng không? OK! OK!”

Giọng người tài xế vui vẻ. Thế là cô gái đã biết nơi mình muốn đến tên là Hachioji.

Người tài xế đưa tay trái ra, đẩy xuống một vật gì trông như tấm bảng tròn, màu đỏ. Ở máy bên dưới có gắn cụm đồng hồ điện tử, số hiện ra trên đó. Cô gái không rõ đó là số chỉ cự ly hay chỉ giá tiền.

Nhưng dù sao thì xe cũng đã bắt đầu chạy.

Gần bốn giờ chiều, ba cảnh sát bao gồm cả Shito đi qua cổng Đại học Teito. Ngoài Shito, Kanai còn có trợ lý thanh tra Negishi từ tổng bộ – người đã cùng đi đến nhà Anjo hôm trước.

Bước vào khuôn viên trường, họ thấy ngay phòng đào tạo. Khi họ đề nghị gặp giáo sư Nakasai, nữ nhân viên trong phòng gọi điện thoại để xác nhận.

“Trợ lý của giáo sư sẽ đến đón, các vị vui lòng đợi.”

Sau khi cúp máy, nữ nhân viên nói vậy. Shito và hai cảnh sát kia gật đầu.

Sau khi chia tay với nhóm người bên JOC, Shito liên lạc ngay với đội điều tra. Yamashina khá bất ngờ về những sự việc liên quan đến Anjo Takuma và Sendo xoay quanh vấn đề sử dụng doping. Ngay lập tức, đội điều tra đưa ra chỉ thị liên lạc với giáo sư Nakasai – người đã gặp Sendo mùa hè này. Dĩ nhiên, Shito và các cộng sự cũng đã tính làm như vậy.

Họ gọi điện theo số Murayama cung cấp, may mắn là Nakasai đã bắt máy. Khi họ đề nghị gặp ông để hỏi về vụ việc của Sendo thì ông trả lời:

“Vậy à. Tôi cũng nghĩ có lẽ hôm nào đó sẽ gặp các anh.”

Đương nhiên ông biết việc Sendo bị giết nên mới phản ứng như vậy.

Nakasai nói hôm nay có thời gian nên Shito đã đề nghị gặp lúc bốn giờ chiều. Anh hẹn giờ hơi trễ vì trước đó muốn đến chào hỏi trụ sở đi điều tra của Phòng cảnh sát Seijo. Nếu anh tự ý hành động ở Tokyo thì không hay cho lắm.

Đến Phòng cảnh sát Seijo, anh cung cấp thông tin nghe được từ Murayama của bên JOC. Nhưng có vẻ phía cảnh sát Seijo cũng đã từng đi điều tra vụ tình nghi Anjo Takuma sử dụng thuốc cấm.

“Anjo là vận động viên nổi tiếng nhưng không được lòng các vận động viên khác. Anh ta được chọn vào đội tuyển quốc gia nhưng hầu như không giao lưu với ai. Cả việc luyện tập anh ta cũng không muốn thực hiện chung. Nghe nói bên cạnh anh ta cũng không có huấn luyện viên và anh ta lúc nào cũng đơn thương độc mã.” Trợ lý thanh tra Negishi cho biết.

“Dẫu vậy, anh ta vẫn giành chiến thắng trong các trận đấu?”

“Đúng vậy. Cách phát triển cơ bắp của anh ta hoàn toàn khác với các vận động viên khác. Vì vậy, đương nhiên, sẽ dấy lên nghi vấn anh ta đã dùng doping. Tuy nhiên, cũng có khả năng đó chỉ là lời bôi nhọ vô căn cứ. Nhưng một khi đã nghe thông tin như vậy thì vẫn cần đi điều tra triệt để theo hướng này.”

Có vẻ Negishi và các thành viên trong nhóm anh cũng từng định nói chuyện trực tiếp với người của JOC.

Ngoài ra, họ còn nắm được thêm một số thông tin mới về vụ sát hại Anjo. Đầu tiên là có khả năng hung thủ đã thay đổi trang phục.

“Một cái áo gió màu đen và một đôi tất màu trắng đã biến mất khỏi quầy bán đồ thể thao ở tầng một. Tạm thời, chúng tôi cho rằng hung thủ đã lấy đi.”

“Nghĩa là hung thủ không còn mặc áo khoác màu nổi nữa đúng không?”

“Đúng vậy. Nhưng không có nghĩa là cô ta hoàn toàn không nổi bật nữa. Vì dù mặc trang phục nào thì cô ta vẫn là một phụ nữ cao trên dưới một mét chín. Thật ra thì từ chiều hôm qua đội đi điều tra đã lấy lời chứng từ các cửa hàng ăn uống dọc theo tuyến đường chính sau khi nghe nói thủ phạm đã chạy về thành phố bằng xe đạp. Qua đó chúng tôi thu thập được một thông tin đáng chú ý.”

“Là thông tin gì?”

“Vẫn chưa thể khẳng định được nhưng...” Negishi thận trọng nói. “Sáng hôm qua, tại quán cà phê bên cạnh ga Shibuya có một cô gái rất cao mặc áo gió màu đen và quần ngắn. Xem chừng cô ta đói lắm nên ăn hết sạch bánh mì kẹp và đĩa mì Ý trong chớp mắt. Theo lời của nhân viên phục vụ thì có vẻ cô ta không phải người Nhật.”

“Sao...”

Vợ Takuma đã khai rằng ngay trước lúc anh ta bị giết, một người phụ nữ có vẻ là người nước ngoài đã gọi điện đến nhà.

“Trông cô ta giống người nước nào?”

“Nghe nói cô ta da ngăm nhưng không giống như người da màu, đeo kính mát nên không nhìn rõ mặt.”

Thêm một đặc điểm về hung thủ: có đeo kính mát thể thao.

“Đạo này cũng không hiếm người nước ngoài nhưng người hội tụ từng ấy đặc điểm thì đúng là đáng chú ý. Hơn nữa...”

Negishi ngừng lời, như muốn làm bộ nghiêm trọng, anh ngưng một nhịp rồi nói tiếp. “Hình như cô ta còn mở bản đồ trên bàn.”

“Bản đồ?”

“Nhân viên phục vụ đã nói đó là bản đồ đường sá.”

“Nhưng bản đồ mà thủ phạm đã đem theo rõ ràng là bản đồ leo núi khu vực Yamanakako trộm được từ căn biệt thự kia.”

“Có lẽ cô ta đã mua tập bản đồ này ở đâu đó. Vì vậy chúng tôi đang đi điều tra ở các nhà sách khu vực ga Shibuya.”

Negishi gật đầu, trông có vẻ đầy tự tin.

Câu chuyện về người phụ nữ nước ngoài này có quá nhiều điểm đáng lưu tâm.

Nếu đó đúng là thủ phạm thì cô ta xem bản đồ vì mục đích gì. Khó mà nghĩ đến khả năng cô ta đang tìm đường tẩu thoát. Vậy thì sau khi giết Anjo cô ta vẫn còn muốn đến nơi khác nữa. Đó là đâu? Phải chăng là mục tiêu tiếp theo?

Trong lòng Shito thoáng một dự cảm không tốt.

Sau khi bàn bạc, họ thống nhất Negishi sẽ cùng đi đến Đại học Teito. Shito thấy như vậy cũng tốt vì anh sẽ đỡ tốn công báo cáo sau đó.

“Nhóm anh Shito cứ hỏi trước. Sau đó nếu còn thắc mắc gì khác thì tôi sẽ hỏi.”

Negishi nói vậy trong lúc ngồi ở khu vực chờ của phòng đào tạo. Nghĩa là vị thế giữa họ đã đổi ngược lại so với hôm qua khi đến nhà Anjo. Xét về địa phận quản lý thì Negishi nắm quyền chủ đạo cũng hợp lẽ nhưng có lẽ anh ta cố tình nhường lại vì nhóm Shito đã tốn công lên Tokyo.

“Các anh là cảnh sát đúng không?”

Cô gái mặc áo khoác trắng bắt chuyện với nhóm Shito. Shito trả lời đúng vậy.

“Xin lỗi đã để các anh đợi lâu. Mời các anh đi theo hướng này.”

Cô gái đưa tay hướng dẫn đường đi. Có vẻ cô ấy là trợ lý của Nakasai.

Phòng nghiên cứu của Nakasai nằm ở tầng hai cùng tòa nhà. Trong phòng có rất nhiều dụng cụ tập gym và nhiều loại máy đo lường. Nakasai tầm năm mươi tuổi. Ông có khuôn mặt chấy nắng, tương phản với mái tóc bạc.

Sau khi hai bên tự giới thiệu, họ cùng ngồi xuống bộ sofa đã cũ mèm.

“Em ra ngoài một chút giùm thầy nhé!”

Nakasai nói vậy với cô trợ lý khi cô đem cà phê đến. Cô gái trả lời “Vâng.” ngắn gọn rồi ra khỏi phòng.

“Việc đi điều tra có thuận lợi không?” Uống một ngụm cà phê xong, Nakasai hỏi.

“Khá gian nan. Cuối cùng chúng tôi mới biết một chút về ông Sendo.” Shito mau chóng đi thẳng vào vấn đề “Nghe nói giáo sư có quen biết với ông ấy?”

“Đúng vậy. Có lẽ các vị cũng đã nghe qua chuyện tôi đã gặp ông ấy vào tháng Bảy vừa rồi.”

“Nghe nói ông ấy muốn nhờ giáo sư bồi dưỡng một du học sinh?”

“Đó là một cô gái người Canada đã đến nhà ông ấy từ tháng Sáu. Ông ấy nhờ tôi nhận cô gái ấy. Nói cách khác là đưa cô ấy vào câu lạc bộ điền kinh.”

Nghĩa là cô gái cao to đó chỉ mới đến Nhật vào tháng Sáu năm nay. Chuyện này có hơi nằm ngoài suy đoán của Shito. Vì theo kết quả đi điều tra đến thời điểm hiện tại thì có vẻ cô ấy khá quen với phong thổ và ngôn ngữ

Nhật Bản.

“Giáo sư có nghe nói gì về quan hệ của cô gái đó và ông Sendo không?”

“Ông ấy giải thích với tôi rằng đó là con gái của người quen ở Canada nhưng chắc hẳn không chỉ là vậy. Có lẽ cô ấy là quả trứng vàng mà ông ấy đã khai quật được ở bên đó, Không những vậy, ông ấy gần như đã cải biến hoàn toàn cô ấy.”

“Cải biến?” Shito hỏi.

Nakasai chau mày, khẽ giơ tay phải lên. “Chuyện này để nói sau vì khá phức tạp.”

Dù thắc mắc đó là chuyện gì nhưng Shito quyết định tạm thời cứ nghe theo lời giáo sư.

“Vậy chúng ta sẽ bắt đầu câu chuyện từ đâu?”

“Để xem nào. Thôi thì tôi sẽ giải thích sơ lược về lý lịch của Sendo trước nhé.”

Nakasai hơi nhắc đầu gối, chỉnh lại tư thế ngồi.

“Tôi cũng không rõ chi tiết nhưng theo lời Sendo kể thì vốn dĩ ông ấy định tiếp quản bệnh viện của gia đình nên đã theo ngành Y. Nhưng sau đó ông ấy bắt đầu có hứng thú với cải biến thân thể hơn là trị liệu. Đặc biệt, ông ấy rất hứng thú với những loại thực nghiệm trên cơ thể người mà Đức Quốc xã từng tiến hành. Ông ấy đã đi châu Âu để phỏng vấn những người có liên quan và lấy được tài liệu ghi chép về những thực nghiệm đó.”

“Tại sao ông ấy lại hứng thú với những thực nghiệm đó?” Kanai hỏi.

“Đến giờ tôi vẫn không rõ. Nhưng nghe nói hồi còn nhỏ, ông ấy rất nhỏ con và ốm yếu. Vì vậy tôi nghĩ có khả năng mặc cảm thời thơ ấu đã

ảnh hưởng đến suy nghĩ của ông ấy.”

“Có lẽ là vậy thật.” Shito đồng ý. Vì động cơ phạm tội của nhiều tội phạm cũng bắt đầu từ những cảm giác thua thiệt rất nhỏ.

“Thật ra những điều tôi biết về ông ấy chỉ có vậy thôi.” Nakasai nhìn các cảnh sát và nói. “Sau đó, không ai biết ông ấy đã làm gì, ở đâu. Ông ấy cũng không kể cho ai. Có lời đồn là ông ấy đã ở Belmeken.”

“Belmeken?” Shito và Kanai đồng thanh lên tiếng.

“Là một vùng hẻo lánh ở Bulgaria. Tại đó có phòng nghiên cứu khoa học thể thao cộng tác giữa Bulgaria và Đông Đức cũ.”

“Ông Sendo đã làm gì ở đó?”

“Dĩ nhiên khả năng cao là làm việc liên quan đến nghiên cứu cải biến cơ thể vận động viên thể thao, bắt đầu từ việc sử dụng doping. Có thể nói ông ấy đã đạt được kiến thức phong phú và kỹ thuật cao ở đó. Sau đấy, ông ấy đã trở lại Tây Đức một lần nữa. Nhưng những điều này chỉ là suy đoán dựa trên lời đồn.”

“Phòng nghiên cứu đó giờ vẫn còn hoạt động chứ?” Kanai hỏi.

“Không, nghe nói nó đã bị đóng cửa do ảnh hưởng của dân chủ hóa.”

“Theo giáo sư, ông Sendo đã ở đó đến khi nào?” Shito hỏi.

Nakasai hơi nghiêng đầu qua một bên. “Ông ấy đã rời khỏi phòng nghiên cứu đó ít nhất là mười mấy năm trước. Sau đó, ông ấy đã đi qua nhiều nước và làm công việc bác sĩ thể thao. Cũng có lúc ông ấy đi theo vận động viên nước ngoài về Nhật. Tôi quen ông ấy cũng từ dạo đó. Sau đấy, ông ấy đã sống ở Canada, chính xác là sống ở Montréal.”

Shito gật đầu. Địa chỉ ghi trên phong thư mà Sendo đã gửi cho Ogasawara Akira cũng đề địa danh đó.

“Ông ấy đã làm gì ở Canada?”

“Vấn đề ở chỗ đó.” Nakasai nín thở một nhịp rồi uống thêm một ngụm cà phê hòa tan. “Theo thông tin chúng tôi biết thì tại bang Québec của Canada cũng có một trung tâm nghiên cứu giống như ở Belmeken. Nhưng không phải là trung tâm nhà nước mà là trung tâm tư nhân. Trung tâm này cũng đã bị phá bỏ cách đây hai năm trước và nghe đâu Sendo đã làm việc ở đó. Nhưng đây cũng chỉ là tin đồn, giả dụ có là thật thì cũng không biết ông ấy đã nghiên cứu gì. Tuy nhiên, khi xảy ra vụ việc Ogasawara Akira tự sát thì tôi chắc chắn ông ấy đã nhúng tay vào doping.”

Shito thấy nội dung câu chuyện rất hợp lý.

“Sau khi trung tâm nghiên cứu ở Canada bị đập bỏ hai năm trước, ông ấy đã làm gì sau đó?”

“Nghe nói đã đi đi lại lại giữa Canada và Nhật Bản. Mục đích thì tôi không biết rõ nhưng có lẽ liên quan đến cô gái ông ấy dẫn đến lần trước.”

“Nghĩa là?”

“Có lẽ ông ấy đã muốn công bố quả trứng vàng mà mình tìm được bên đó tại Nhật. Có lời đồn rằng ông ấy tiếp nhận các máy móc đã được sử dụng tại trung tâm nghiên cứu nọ. Có lẽ hai năm qua là thời gian ông ấy chuẩn bị để đón cô gái đó đến Nhật.”

“Ra là vậy...”

Shito thấy các tình tiết ăn khớp với nhau. Sendo đã dành hai năm để xây dựng phòng luyện tập đẳng sau ngôi biệt thự nọ.

“Cô gái đó là vận động viên điền kinh?” Negishi lần đầu lên tiếng.

Nakasai từ từ gật đầu. “Sendo tự hào rằng cho dù là chạy, nhảy, hay ném thì cô ấy đều có thể phát huy sức mạnh hơn người. Sendo nói muốn

đưa cô ấy từ Nhật Bản ra thế giới. Vì vậy muốn nhờ tôi trông nom cô ấy ở câu lạc bộ điền kinh này. Vì cô ấy đã là người trưởng thành nên sẽ dính líu đến các vấn đề giấy phép lao động này nọ.”

“Giáo sư đã trả lời như thế nào?” Shito hỏi.

“Dĩ nhiên là tôi đã từ chối thẳng.” Nakasai quả quyết nói. “Lúc đó vẫn chưa xảy ra vụ việc của cậu Ogasawara nhưng cá nhân tôi thấy hoài nghi về ông ấy. Có lẽ cô gái ấy cũng là vận động viên được cải biến cơ thể bằng hormone sinh trưởng hay steroid gì đó. Vì vậy, khi tên ông ấy được nhắc đến sau vụ tự sát của Ogasawara, tôi thấy nhẹ nhõm vì đã không nhận cô gái đó vào đội.”

Nakasai nói bằng giọng mừng rỡ với lựa chọn đúng đắn của mình.

“Có ai biết rõ về phòng nghiên cứu ở Canada không?”

Shito hỏi, nhưng Nakasai nhăn mặt.

“Tôi nghĩ ở Nhật không ai biết về trung tâm nghiên cứu đó. Không, có lẽ đại đa số vận động viên và huấn luyện viên ở Canada cũng không biết. Thậm chí cả địa điểm cũng chỉ biết là nằm đâu đó ở bang Québec mà thôi.”

“Chưa ai từng đến đó sao?”

“Chưa ai cả. Ít nhất là trong số những người tôi biết.”

Nhưng Shito nghĩ chắc chắn Ogasawara đã từng đến đó. Và chắc chắn anh ta đã nhận doping từ Sendo tại đây.

Vấn đề là ngoài Ogasawara còn ai khác đã từng đến đó?

“Những điều tôi biết liên quan đến Sendo chỉ có bấy nhiêu. Sendo là người có nhiều vấn đề nhưng việc ông ấy có năng lực ưu tú cũng là sự thật. Vì vậy, khi biết ông ấy bị giết tôi cảm thấy đáng tiếc hơn là đáng

buồn.” Nakasai nói như để kết thúc câu chuyện.

“Giáo sư có nghi ngờ ai là hung thủ giết chết ông Sendo không?”

“Không có.” Vị giáo sư tóc bạc lắc đầu.

Shito nhìn Negishi, tỏ ý hỏi anh ta còn có câu hỏi gì khác không. Negishi khẽ gật đầu rồi nhìn về phía Nakasai.

“Khi ông Sendo đến gặp thì giáo sư có xem hình hay vật gì liên quan đến du học sinh đó không?”

“Không. Sendo chỉ muốn tôi sớm gặp cô gái ấy. Ông ấy nói chỉ cần gặp mặt thì tôi sẽ có hứng thú. Có lẽ Sendo đã rất tự tin về tác phẩm của mình.”

Tác phẩm ư? Shito nghĩ mãi về từ đó. Nhưng có lẽ đúng là vậy.

“Giáo sư có nghe tên hay đi đâu gì liên quan đến cô gái ấy không?”

“Không. Vì đi đâu đó không cần thiết.”

“Ngoài giáo sư ra còn người nào khác nghe chuyện về cô gái ấy từ ông Sendo không?”

“Tôi nghĩ là không.” Trả lời xong, Nakasai hơi rướn người tới một chút. “Vậy đúng là cô gái đó ư? Người đã cướp súng của cảnh sát và gây án liên tục bằng khẩu súng đó ấy?”

Vị giáo sư cũng đã nhận ra.

“Vẫn chưa khẳng định được nhưng có khả năng là như vậy.” Shito trả lời.

Nakasai thở dài, mặt rầu rĩ. “Sendo đã để lại một nhân vật quá nguy hiểm.”

“Sau khi bị giáo sư từ chối, ông ấy đã có dự tính gì nhỉ?”

“Tôi cũng không rõ nhưng kiểu người như ông ấy có thể sẽ trực tiếp

liên lạc với ban đi ền kinh.”

Từ câu chuyện của Nakasai, có thể đoán được Sendo đã dốc hết sức vào cô gái đó từ hai năm trước. Đi ều này cho thấy ông ấy muốn đưa cô gái ra mắt càng sớm càng tốt.

Shito cũng hỏi thử Nakasai về Anjo Takuma. Nhưng đúng như anh nghĩ, Nakasai có vẻ không biết về chuyện của giới cử tạ.

“Trong giới đi ền kinh Nhật Bản có ai bị nghi ngờ là dùng doping không?”

Nghe câu hỏi này, gương mặt đi ềm đạm của Nakasai đột nhiên biến sắc.

“Không!” Nakasai quả quyết. “Nếu làm chuyện đó thì sẽ bị phát hiện ngay thôi. Người trong giới đi ền kinh Nhật không ngờ nghech như vậy.”

Shito tính nói “Cũng mong như vậy,” nhưng anh đã nén lại.

“Không chừng sẽ phải gửi người qua Canada.” Negishi nói lúc họ đang trên đường về phòng cảnh sát Seijo. “Vì tình hình hiện tại không cho phép chúng ta ng ỡ không chờ đến lúc làm rõ thân thế của hung thủ.”

“Không biết hành động kế tiếp của hung thủ là gì? Nếu như mục tiêu của cô ta chỉ là Anjo thôi thì tốt, nhưng...” Shito nói ra nỗi lo ngại đã giữ trong lòng bấy lâu.

“Tôi hiểu.” Negishi đáp.

Nỗi lo ngại của anh càng thêm lớn sau khi trở về Phòng cảnh sát Seijo. Khi thấy họ bước vào phòng họp, thanh tra Kotera vẫy tay.

“Negishi, tìm ra nhà sách mà cô gái cao to đó mua bản đồ ờ.”

“Thật sao? Đúng là ở Shibuya?”

“Là nhà sách ở trước ga. Nữ nhân viên còn nhớ. Sáng hôm qua khi thấy một khách nữ người nước ngoài tìm kiếm gì đó tại quầy bản đồ, cô ấy đã hỏi xem khách muốn tìm gì. Người này mặc áo gió đen, quần ngắn ôm sát đùi, đeo kính mát đậm màu. Chiều cao chắc chắn phải hơn một mét tám.”

Shito đứng bên cạnh nghe và ngẫm nghĩ, anh thấy các đặc điểm đều khớp.

“Nghe nói cô ta đã đưa cho nữ nhân viên xem một tờ ghi chú. Trên đó có ghi tên người và địa chỉ nên nữ nhân viên này đoán là cô ta muốn đi đến đó. Vì vậy đã giới thiệu một tập bản đồ dễ hiểu của Tokyo.”

“Nữ nhân viên có nhớ tên và địa chỉ ghi trên đó không?”

Kotera trề môi trước câu hỏi của Shito. “Cô ấy nói chỉ nhớ tất cả địa chỉ trên đó đều thuộc Tokyo chứ không nhớ rõ cụ thể là ở đâu. Theo ký ức mơ hồ còn lại thì có chữ *Koenji* trong số đó.”

“Koenji ư... Và nói như thế tức là không chỉ có một địa chỉ đúng không?” Negishi hỏi.

“Đúng vậy.” Kotera ngao ngán gật đầu. “Nghe nói có ba địa chỉ.”

“Ba ư...”

Shito bất giác lẫm bẫm. Nếu đó đúng là hung thủ thì số mục tiêu của cô ta đã vượt quá dự đoán của anh.

“Phương hướng đi đầu tra là gì?” Negishi hỏi.

“Tạm thời đã có chỉ thị đi đầu tra quanh Koenji và tăng cường tuần tra. Thêm vào đó là lên danh sách những người có liên quan đến thể thao sống

tại Koenji.”

Kotera nhìn về phía Shito. Có lẽ vì đó là chỉ thị dựa trên thông tin của anh.

“Hiện tại đã có tên người nào trong danh sách chưa?”

“Tạm thời đã có mấy người.”

Kotera đưa cho Negishi tờ giấy để trên bàn.

“Đã liên lạc với họ chưa?”

“Vẫn chưa. Nhưng đã cử đội tuần tra đến canh gác quanh nhà họ. Vấn đề là không chắc nơi hung thủ đến tiếp theo sẽ là Koenji. Xác suất chỉ có một phần ba mà thôi.”

“Và đi đầu này cũng chỉ đúng khi hung thủ chính là người đã mua bản đồ đó.”

Negishi chuyển danh sách cầm trên tay qua cho Shito. Trên đó có tên năm người nhưng ánh mắt Shito dừng lại đầu tiên ở dòng chữ *cựu vận động viên cự ly ngắn*. Nó khiến anh nhớ lại việc Nakasai khẳng định trong giới đi ền kinh không có ai làm chuyện bất chính.

Tên vận động viên đó là Niwa Junya.

Taxi dừng lại trước tòa nhà có hàng rào bê tông. “Địa chỉ ghi trên giấy là chỗ này đây.”

Tài xế xoay người lại, chỉ ngón trỏ vào tòa nhà hai tầng. “Aobaso, ký túc xá đội điền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Đúng như trên giấy cô đã đưa tôi xem rồi nhé.”

Nghe lời nói của tài xế, cô gái biết hiện mình đã đến ký túc xá của một đội điền kinh nào đó.

Cô gái làm theo cách cũ, móc hết tiền từ trong túi ra, đưa về phía tài xế.

“Hả? Ý cô nói tôi lấy tiền từ trong đây ra hả?”

Tài xế nhìn số trên đồng hồ rồi lấy ra số tiền cần thiết. Trên tay cô chỉ còn lại một ít tiền xu.

“Tạm biệt cô nhé!”

Tài xế lên tiếng chào khi cô xuống xe.

Sau khi xe đi khỏi, cô nhìn lên tòa nhà lần nữa. Tầng hai có vẻ là phòng của các vận động viên. Các cánh cửa cách đều nhau. Nhưng hiện tại

rất vắng vẻ, không một bóng người. Cô nhớ lại đã thấy một nơi giống như sân tập trên đường đến đây. Vẫn đang trong giờ luyện tập. Có lẽ Niwa cũng ở đó.

Cô gái chạy chầm chậm theo con đường đã đến khi này.

Chạy khoảng mười phút thì thấy sân tập hiện ra ở bên trái. Xung quanh hầu như chỉ có đồng ruộng, không có nhà dân. Phía đối diện sân tập bên kia đường có vẻ như có công trình xây dựng. Ở đó có một xe ủi trông như đồ bị để quên. Cách đó khá xa về phía trước có một tòa nhà lớn màu trắng không biết là bệnh viện hay trường học.

Cô gái tiến lại gần hàng rào kẽm bao xung quanh sân tập. Bên trong có nhiều vận động viên đang hoạt động. Gần chỗ cô nhất là bãi cát. Vị trí của tấm ván nhún cho thấy có vẻ như họ đang luyện tập nhảy xa. Một vận động viên nam đã nhảy những cú nhảy không tốt lắm.

Đường chạy phía đối diện có vài nhóm. Mỗi nhóm có vài người. Họ đang luyện chạy, hoặc thực hiện các bài khởi động. Người nào cũng có vẻ là vận động viên cự ly dài.

Cô nhìn chăm chú, tìm kiếm Niwa Junya. Anh ta đang chỉ đạo cách xuất phát cho một nữ vận động viên. Cô gái đó có cơ bắp quá yếu để làm một vận động viên chạy cự ly ngắn nhưng Niwa đang cố hết sức hướng dẫn.

Rồi cô chợt nhận ra các vận động viên luyện môn nhảy xa đang nhìn mình bằng ánh mắt khó chịu. Cô rời khỏi hàng rào kẽm.

Lối vào sân tập có một bãi đậu xe, hai chiếc wagon đang đậu tại đó. Phía trong góc có một gian nhà trông như nhà kho.

Nghe thấy tiếng nói chuyện nên cô nấp sau xe bên cạnh. Có hai nữ vận động viên trở lại từ sân tập. Một người ra thẳng đường đi về hướng ký

túc xá. Người còn lại cặm theo vật gì trông giống như thước cuộn đi vào trong gian nhà trông giống nhà kho. Khi cô ta đi ra thì không thấy cặm cuộn thước nữa.

Khi không còn ai, cô gái đứng lên, đi vào trong gian nhà nhỏ đó. Đó đúng là nhà kho. Trong đó xếp đầy các vật dụng từ thước gạt, dụng cụ cho sân đến các tấm đệm để nhảy cao, nhảy xa và cả các dụng cụ điên kinh như tạ, lao.

Cô gái bước vào bên trong, nơi có đóng thùng giấy chất cao như núi, trốn vào đó. Cô có thể nhìn thấy lối ra qua khe hở giữa các thùng giấy.

Một lát sau, bên ngoài trở nên nhộn nhịp hơn. Có vẻ sắp đến lúc các vận động viên khác kết thúc luyện tập.

Hai vận động viên nam bước vào.

“Tay không thể nào vẩy được như ý. Có vẻ như hai bên trái phải không cân bằng với nhau.”

“Hay do ảnh hưởng bởi vết thương ở chân hôm bữa?”

“Ờ, chắc vậy. Chán thật, sắp đến hôm thi thử rồi mà lại thế này.”

Hai người cất gì đó vào trong tủ rồi ra ngoài ngay.

Sau đó, một nữ và một nam vận động viên lần lượt bước vào. Họ để lại dụng cụ tập luyện và máy đo rồi ra ngoài.

Một lát sau, lại có một nữ vận động viên vào. Đó là người đã được Niwa chỉ đạo. Cô ta cặm trên tay bàn đạp xuất phát.

Nữ vận động viên nhận ra có tiếng động, quay lại. Mặt cô ta cứng đờ trước bóng người cao lớn tiến tới từ sau lưng.

Nhưng cô ta không kịp la lên.

Cô gái bịt miệng nữ vận động viên, đẩy vào tường. Sau đó rút súng từ

trong túi áo gió ra, nhấn đầu súng vào dưới mắt đối phương. Nữ vận động viên run bần bật, không phản kháng.

Vẫn cầm súng, cô gái dẫn nữ vận động viên đến chỗ mình đã nấp khi nãy. Sau đó bắt cô ta ngã xuống, chụp thùng giấy lên rồi nấp tiếp.

Ngay sau đó, một vận động viên nữ khác bước vào.

“Yumi... Ừa, không có.”

Nữ vận động viên này nhìn một vòng quanh kho rồi ra ngoài.

“Huấn luyện viên! Hình như Yumi về ký túc xá rồi.”

“Vậy khóa cửa lại đi!” Giọng người đàn ông nói.

“Vâng.”

Cùng với tiếng trả lời, cánh cửa nhà kho đóng sập lại. Tiếp theo là tiếng khóa cửa.

Tại ký túc xá đội điền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura, tất cả mọi người ăn sáng và ăn trưa vào giờ quy định nhưng bữa tối thì có thể ăn lúc nào tùy thích trong khung giờ từ sáu đến tám giờ tối. Còn nếu muốn ăn bên ngoài thì chỉ cần báo lại với nhà ăn là được. Tuy nhiên, nếu không có chuyện gì quá đặc biệt thì các vận động viên cũng sẽ không tự ý ăn bên ngoài. Tại đây, thực đơn của bữa ăn được lựa chọn rất kỹ để phù hợp với tình hình sức khỏe và đặc trưng của từng vận động viên. Việc ăn uống vô kế hoạch làm hỏng thể trạng đã dày công rèn luyện là điều mà bản thân vận động viên sợ nhất.

Niwa Junya xuống nhà ăn lúc sáu giờ rưỡi. Từ hồi đi đi lại lại giữa nơi đây và căn hộ ở Koenji, anh thường xuyên ăn tối ở đây xong rồi mới về. Vừa dùng bữa vừa xem lại quá trình luyện tập suốt một ngày, từ đó tìm ra điểm còn thiếu sót và những vấn đề đã trở thành thói quen của anh.

Tại nhà ăn, hầu như tất cả các vận động viên đều đang dùng bữa. Có người đã ngừng ăn và đang đọc báo thể thao tại bàn bên cạnh.

Junya tìm Nakahara Yumiko. Đó là vận động viên chạy cự ly ngắn mà anh hiện đang tập trung huấn luyện. Cô đang duy trì việc luyện tập với

trọng tâm là đẩy mạnh lực cơ bắp. Bữa ăn của cô cũng theo khẩu phần đặc biệt.

Nhưng Junya không thấy Yumiko ở đó. Anh ng ồi xuống một ghế trống đợi cô tới. Có lẽ cô tắm và sửa soạn gì đó nên đến trễ. Đạo này, các nữ vận động viên dành thời gian chăm sóc da còn nhiều hơn những cô gái bình thường. Ngày xưa người ta hay nói các vận động viên nữ sẽ không thể đạt thành tích cao được nếu cứ dành thời gian cho những chuyện đó, nhưng thời nay đã khác.

Junya với tay lấy tờ báo để ngay bên cạnh. Theo thói quen, anh mở từ trang có mảng xã hội trước. Ngay lập tức, tiêu đề *Sát nhân giết người liên hoàn là một cô gái đáng cao?* đập vào mắt anh. Nội dung toàn về những đi ều anh đã biết. Bên cạnh bài viết còn có hình minh họa trang phục của hung thủ.

Junya nghĩ cô ta không thể nào đến đây được. Anh đoán trước khi đến được đây thì con quái vật đó sẽ nhắm vào Shoko và Yusuke. Sau đó, cho dù cô ta lợi hại thế nào đi nữa thì giữa chừng cũng sẽ bị cảnh sát tóm. Lý tưởng nhất là cô ta bị bắn chết, nhưng anh không dám mơ đến mức đó. Tóm lại, anh chỉ không muốn tính mạng mình bị đe dọa mãi.

Junya đã dọn đến ký túc xá này vào sáng sớm nay. Theo kế hoạch, anh sẽ phải ở phòng ba người nhưng may sao có phòng trống. Phòng này dành cho hai người nhưng tạm thời anh có thể sử dụng một mình. Nếu nghĩ thoáng ra thì chỗ này còn thoải mái hơn căn hộ ở Koenji.

Anh tính ở lại đây thêm một thời gian kể cả sau khi sự việc đã ổn. Thậm chí anh còn có ý nghĩ nếu như chuyện với Sendo không bị lộ thì anh sẽ dành cả cuộc đời còn lại cho nghề huấn luyện để đền đáp may mắn.

“Cảm ơn cô!”

“Cảm ơn cô!”

Các vận động viên dùng bữa xong lần lượt đứng lên dọn dẹp chén đĩa của mình. Nhà ăn không còn lại bao nhiêu người.

“Niwa, con không ăn à?” Cô đầu bếp lên tiếng hỏi từ sau quầy nhà ăn.

“Con đang đợi Yumiko, cô ấy đã ăn rồi hả cô?”

“Yumi? Vẫn chưa.”

“Cô có nghe cô ấy nói là ra ngoài ăn không?”

“Không.”

Junya đứng lên, ra khỏi nhà ăn. Tại phòng nghỉ giải lao có bốn nữ vận động viên đang xem TV. Anh hỏi các cô ấy có biết Yumiko ở đâu không nhưng không ai biết.

“Nói mới nhớ, không hề thấy cô ấy từ lúc ra khỏi sân tập.”

Nói xong, các cô gái nhìn nhau lo lắng.

Trong số đó có bạn cùng phòng của Yumiko nên Junya đã nhờ cô ấy về phòng tìm. Vì mọi người nghĩ cũng có khả năng Yumiko không khỏe nên đã ngủ trước. Nhưng vài phút sau, người bạn cùng phòng quay lại và báo là Yumiko không có trong phòng.

Thấy lòng ngực hơi nhói, Junya tìm kiếm khắp ký túc xá. Anh tới cả phòng tập và phòng massage nhưng không thấy bóng dáng Yumiko đâu cả.

Junya thấy lạ quá. Trước giờ chưa có chuyện này bao giờ. Anh cũng đã căn dặn cô ấy là nhất định phải báo lại với ai đó trước khi ra ngoài.

Anh định báo với huấn luyện viên trưởng để mọi người chia nhau ra tìm kiếm nhưng rồi lại dẹp bỏ ý định đó ngay. Cũng có thể cô ấy chỉ ra ngoài một chút thôi. Nếu làm lớn chuyện lên thì sau đó Yumiko sẽ cảm thấy phải chịu trách nhiệm. Cô ấy không phải người mạnh mẽ mà là kiêu

người chỉ cần có một vấn đề về tâm lý là sẽ ảnh hưởng ngay đến thành tích.

Rồi anh nghĩ không chừng cô ấy còn ở sân tập. Hôm nay anh đã khá xét nét về cách xuất phát của cô ấy. Có thể vì vậy mà cô ấy đã ở lại luyện tập một mình.

Junya ra bãi đậu xe, lên xe của mình, chạy về phía sân tập.

Chỉ bao lâu sau anh nhìn thấy sân tập ở phía tay trái. Sân này không gắn đèn để thi đấu ban đêm và gần đó cũng không có tòa nhà nào nên sau khi mặt trời lặn thì gần như tối đen. Junya giảm tốc độ xe, căng mắt ra nhìn. Trong sân có vẻ không có bóng người.

Anh đậu xe ở nhà xe, xuống xe và nhìn thử xung quanh. Không có vẻ gì là Nakahara Yumiko đã đến đây.

Khi Junya tính lên xe để đến chỗ khác tìm thì sau lưng có tiếng động lớn. Anh quay lại nhìn thì thấy cửa nhà kho đã mở ra.

“Yumiko hả?”

Anh gọi nhưng không có tiếng trả lời. Junya từ từ tiến lại nhà kho. Cửa vẫn mở nhưng trong phòng không bật đèn.

“Em có nghe thấy không?”

Anh đứng ở cửa gọi lại lần nữa nhưng không có tiếng trả lời. Junya bật công tắc trên tường, bóng đèn huỳnh quang sáng lên, trong phòng tràn ngập ánh sáng trắng.

Nakahara Yumiko đang nằm trên nệm nhảy cao. Tay chân cô bị quấn bằng keo, miệng cũng bị bịt kín. Junya thấy cô nhắm mắt và có vẻ đã bất tỉnh.

“Yumiko!”

Junya la lên, chạy lại gần nhưng ngay trước khi chạm được vào cô thì anh nghe có tiếng thở nhè nhẹ ngay trên đầu mình. Ngay lúc ấy, một bóng người đen, to lớn nhảy xuống khỏi tủ đựng đồ.

Junya nhảy về sau, thoát trong gang tấc.

Đối phương sau khi tiếp đất thì vươn cánh tay to dài về phía anh. Ngón tay người này đã nắm được ngực áo thể thao của Junya. Anh cố gắng hết sức hất tay người này ra và lùi về sau. Đối phương ngược nhìn anh trong tư thế bò bằng hai tay và đầu gối.

Là nó ư? Junya nín thở. Trước mặt anh là một người phụ nữ có nước da ngăm, đôi mắt sắc như mắt loài báo, gương mặt sắc sảo có nét hoang dã và thân người cao với cơ bắp cuộn tròn chắc nịch. Kẻ địch này thật đẹp, ý nghĩa ấy thoáng xuất hiện trong đầu anh.

Cô gái da ngăm có vẻ sắp sửa nhào đến Junya lần nữa. Anh điên cuồng ném hết đồ trong tủ bên cạnh vào người đối phương, nào là bàn đập xuất phát, nào là búa để đóng cố định bàn đập. Cô gái đưa tay gạt hết những thứ đó một cách dễ dàng nhưng có vẻ đất bám trên bàn đập xuất phát đã bay vào mắt cô ta. Cô ta nhăn mặt lấy tay phải dụi mắt. Junya không bỏ lỡ thời cơ này. Anh đẩy cả tủ đồ về phía cô gái. Cô gái bị tủ đồ đè lên. Junya còn gạt để những cây lao dùng trong môn ném lao dựng trên tường lên đó rồi chạy ra ngoài.

Junya chạy đến chỗ xe, mở cửa bước vào trong. Ngay lúc đó, cô gái đã xuất hiện ở ngay cửa ra vào nhà kho. Anh khởi động xe, bật đèn trước. Cô gái đang kẹp cái gì đó ở bên nách trái, tay phải cô ta cũng đang cầm vật gì. Trước khi nhận ra đó là những cây lao mà mình gạt đổ lúc nãy, anh đã lùi xe và cố gắng hết sức bẻ bánh lái đối phương hướng. Ngay sau đó cử động tay phải của cô gái đập vào mắt anh.

Có tiếng va đập mạnh vang lên. Junya nhìn sang ghế kế bên thì thấy cây lao đã xuyên qua cửa sổ. Mũi lao đã lọt vào bên trong xe độ mười centimet.

Mũi lao sắc bén đó làm Junya thót tim.

Junya vừa run rẩy vừa miệt mài lái xe đi. Khi sắp ra khỏi bãi đậu xe thì cây lao dính trên xe vướng vào cửa. Anh lùi xe lại rồi tông mạnh về phía trước. Tiếng kim loại cọ xát vào nhau nghe thật ghê rợn. Lao gãy ngang, rơi xuống.

Nhưng ngay sau đó lại có tiếng thứ gì đập mạnh vào xe. Khi anh vừa nhận ra đó là tiếng vỡ của cái gì đó sau lưng thì kính xe ngay trước mắt anh đã nứt toác. Cây lao cô gái đã phóng xuyên qua cửa kính sau xe, bay qua phía trên ghế phụ, đâm vào cửa kính đằng trước. Junya nhìn cây lao màu bạc ngay sát bên mặt mình mà cảm giác như có tiếng máu nhỏ xuống từ mặt.

Vì quá sợ hãi, tay chân anh tê cứng. Dẫu vậy, Junya vẫn cố hết sức lái xe ra khỏi đây. Khi đó anh nhận ra động cơ đã tắt. Anh vội vàng xoay khóa xe nhưng chỉ nghe tiếng máy ã. Anh nhìn lại phía sau thấy cô gái cằn theo cây lao thứ ba chạy đến. Anh biết cô ta chạy lấy đà và chắc chắn sẽ phóng cây lao đó tới.

Giờ có lẽ không còn đủ thời gian để nổ máy xe nữa, Junya mở cửa nhảy ra khỏi xe. Chỉ mấy giây sau, cô gái đã phóng cây lao tới. Giống như cây lao hồi nãy, cây này xuyên qua cửa sau xe, đâm vào màn hình điểu khiển trước tay lái. Cho dù đó là cự ly gần nhưng độ chính xác quá đáng sợ. Nếu Junya không lao ra ngoài thì chắc chắn nó đã đâm vào anh.

Mặt Junya trắng bệch. Anh nhìn cô gái. Cô ta đang chạy tới bằng một tốc độ kinh khủng.

Junya lao đầu chạy. Giờ thì chạy là biện pháp duy nhất để kéo dài sinh mạng. Anh đã mất hết sức lực chiến đấu. Đó không phải là người mà là quái vật.

Anh dốc hết sức chạy về phía con đường thẳng hướng tới ký túc xá. Từ sau kỳ thi tuyển thủ giành quyền thi đấu châu Á lần cuối cùng khi còn là vận động viên, anh đã không còn chạy hết sức thế này nữa. Và thật kỳ lạ, dù đang trong tình cảnh ngặt nghèo này nhưng trong đầu anh lại thoáng hiện lên chuyện thời ấy.

Thế mạnh của anh là chạy cự ly 400 mét. Nói đến chạy cự ly ngắn thì chạy 100 mét là nổi bật nhất nhưng thế lực của người châu Á không thể nào độ lại các vận động viên khác trên thế giới. Vì vậy, khả năng còn lại là so tài ở bộ môn chạy 400 mét dư dả hơn về thời gian.

Dẫu vậy, vào thời sinh viên anh cũng không thể nào giành giải nhất toàn quốc được. Có hai vận động viên khác rất mạnh. Nếu không thắng được họ thì anh không thể nào ra đấu trường quốc tế.

Lúc đó, anh đã gặp Sendo Korenori.

Người đàn ông đó đã khéo léo đưa Junya vào thế giới tà đạo. Lúc bấy giờ Junya cảm giác như mình đã gặp gỡ một nhân vật biết dùng phép thuật.

“Cậu chỉ cần làm theo lời tôi nói là được. Chỉ cần tin tôi và không cần lo lắng gì cả.”

Sendo lúc thì hiền lành, lúc thì gây áp lực. Cứ như thể ông ta đọc thấu từng dao động trong tim Junya.

Sau khi làm theo lời người đàn ông đó, mơ ước lâu năm của anh đã thành hiện thực. Anh lập được kỷ lục mới, trở thành tuyển thủ đại diện Nhật Bản, giành quyền tham gia đấu trường thế giới... Nhờ vậy mà anh đã có được danh tiếng và cuộc sống ổn định.

Nhưng rốt cuộc mình đã chạy vì đi đâu gì, Junya nghĩ. Chạy để thử sức mình? Nhưng liệu có thể gọi là *sức mình* hay không? Vậy là để thắng? Nhưng để thắng ai? Mình chưa từng chiến thắng. Mà không, phải nói là đến chạy cũng chưa từng.

Junya nghe có tiếng gió rít.

Anh tránh qua bên trái theo trục giác. Ngay sau đó, ngay sát bên phải anh có mũi lao phóng tới. Mũi lao không cắm thẳng xuống đường mà rạch qua bề mặt đường nhựa kèm theo tiếng *két*, rồi trượt đi như trượt tuyết.

Chân anh tê cứng. Dầu vậy anh vẫn phải chạy. Thể lực của anh đã sắp cạn. Tốc độ ngày càng giảm. Anh thấy phổi đau và khó thở.

Vừa thở hổn hển, Junya vừa nhìn lại đằng sau. Anh thấy tuyệt vọng. Quái vật to lớn ngăm đen đó đã đuổi đến sát lưng anh. Nó cườn theo cây lao và không tỏ chút gì mệt mỏi. Cơ bắp nó cuộn sức sống.

Junya cố hết sức di chuyển chân. Nhưng anh không tiến về phía trước được nữa. Anh muốn hét lên cầu cứu nhưng chỉ thở thôi cũng đã quá sức với anh.

Junya dừng lại, không chạy nữa. Anh quay người lại, đối diện thẳng với quái vật đang đến giết mình. Nào, muốn đến thì cứ đến đi.

Cô gái đã đến trước mặt anh ngay sau đó.

Cô gái vung tay phải lên như thể nó đã đạt đủ lực.

Cây lao lóe sáng là hình ảnh cuối cùng còn lại trên võng mạc của Junya.

Thi thể được phát hiện ra lúc hơn mười giờ tối. Người phát hiện là huấn luyện viên trưởng Ibuki của đội điền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Ông đã tường thuật lại với cảnh sát Phòng cảnh sát Hachioji đến thu thập thông tin như sau.

“Đội có một nữ vận động viên mang họ Tamura. Vào khoảng chín giờ, Tamura đã đến chỗ tôi nói là Nakahara vẫn chưa về phòng. À, Tamura là bạn cùng phòng với Nakahara. Mười giờ mới là giờ giới nghiêm nên vẫn chưa đến mức vi phạm nội quy nhưng theo lời Tamura thì từ giờ cơm tối, huấn luyện viên Niwa đã tìm cô ấy. Niwa đã lái xe ra ngoài tìm nhưng cậu ấy mãi chưa trở về. Vì vậy, tôi thấy hơi bất an và đã quyết định đi một vòng qua các nơi họ có thể đến. Nói vậy chứ tôi cũng không biết đích xác là nơi nào. Tôi nghĩ cùng lắm là họ ra sân tập mà thôi. Vì vậy, tôi đã đến thẳng đó. Bằng xe hơi. Còn vết máu đó, lúc đi tôi hoàn toàn không nhận ra. Trong mơ tôi cũng không ngờ có chuyện như vậy xảy ra. Đến lối vào sân tập tôi thấy có xe hơi của Niwa. Tôi đã hết sức ngạc nhiên. Dĩ nhiên, lúc đầu tôi nghĩ là tai nạn gì đó. Nhưng tình hình có vẻ kỳ lạ. Nhìn kỹ thì thấy xe bị ghim mấy mũi lao. Tôi không rõ chuyện gì đã xảy ra. Khi nhìn về

phía nhà kho thì thấy đèn sáng. Không biết có chuyện gì nên tôi vào trong xem thử. Đột nhiên bị xáo trộn lung tung. Nakahara bị trói, rên rỉ. Trong một thoáng đầu óc tôi trở nên trống rỗng. Tôi không nghĩ ra được gì. Chỉ biết cố hết sức mở băng keo trói tay, chân cô ấy. Băng keo ở đâu ư? Là đồ cất ở trong nhà kho. Tôi đã tính hỏi chuyện Nakahara nhưng cô ấy bị hoảng loạn, không trả lời được gì. Thêm vào đó, có vẻ thời gian bất tỉnh khá dài nên cô ấy không biết gì về chuyện của Niwa. Tôi đưa cô ấy lên xe, trở về ký túc xá trước. Sau đó tôi chạy lại gần sân tập một lần nữa. Khi đó tôi đã nhận ra vết máu. Lúc đầu, tôi tưởng là dầu mỡ hay một chất lỏng gì đó và nghĩ đường sá kiểu này thì nguy hiểm quá. Vì tôi chưa từng thấy một lượng máu nhiều như vậy bao giờ. Nhưng nhìn kỹ lại thì thấy màu sắc có vẻ kỳ lạ và có cả dấu chà xát kéo dài đến bên lề đường. Vì vậy, tôi đã lấy đèn pin trong xe ra và rọi xuống đường thử. Lúc đầu tôi còn tưởng là búp bê. Thật đó! Tuy thấy từng ấy máu nhưng tôi không nghĩ ngay ra đó là xác chết. Vì chuyện quá kỳ lạ. Nhưng chỉ khoảng một giây, tôi nhận ra. Sau đó tôi chạy một mạch về ký túc xá và liên lạc với cảnh sát.”

Lệnh phong tỏa khẩn cấp được ban hành sau khi xác định được người chết là do bị giết. Theo kết quả giám định thời gian tử vong, đã hai tiếng trôi qua từ lúc xảy ra vụ việc. Vì vậy, trong trường hợp hung thủ đào tẩu bằng xe hơi thì có khả năng hung thủ đã đi khỏi không chỉ địa phận Phòng cảnh sát Hachioji mà cả Tokyo, tuy nhiên, cảnh sát đã bố trí lực lượng canh phòng quanh các địa điểm quan trọng bắt đầu từ các tuyến đường cao tốc, lối ra vào các tuyến đường này và các trạm thu phí cho đến các nhà ga. Đồng thời cũng tổ chức kiểm tra xem có xe và người khả nghi không. Việc đi tra thu thập thông tin trên toàn khu vực cũng được bắt đầu. Cảnh sát trưởng đang nghỉ ngơi ở nhà riêng cũng vội vã chạy đến hiện trường và

đích thân chỉ huy việc đi điều tra.

Vị trí thi thể bị ném cách sân tập bảy trăm mét. Từ vết máu có thể suy đoán sau khi bị giết trên đường, nạn nhân đã bị đẩy xuống dưới đê.

Thân thể nạn nhân đã được xác nhận ngay lập tức. Đó đúng là huấn luyện viên Niwa Junya của đội điên kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Trên người anh có vết đâm gần như chính giữa ngực, xuyên qua cả lưng. Hung khí được suy đoán là cây lao dùng trong thi đấu điên kinh. Ibuki đã làm chứng đó chính là vật sở hữu của đội điên kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Cảnh sát suy đoán có lẽ để lẩn nạn nhân xuống đê, hung thủ đã rút cây lao ra. Vì vậy mà máu chảy ra rất nhiều và thời gian để người bị hại tắt thở cũng rút ngắn. Ngoài ra, theo giám định pháp y thì dựa trên chiều dài của hung khí, nhiều khả năng hung thủ đã bị dính máu bắn ngược lại.

Xung quanh hiện trường là khu vực không có nhà dân, đường sá lại đang thi công nên lượng giao thông cũng ít. Vì vậy đội cảnh sát đi điều tra cũng không kỳ vọng vào việc tìm thấy nhân chứng mục kích.

Ban đầu, các cảnh sát đi điều tra không nghĩ vụ việc này có liên quan đến vụ án giết người hàng loạt vì thủ phạm không dùng súng. Nhưng lời khai của nữ vận động viên Nakahara Yumiko sau khi tỉnh lại đã khiến họ nghi ngờ. Cô nói tiếng được tiếng mất. Hơn nữa lại không theo một trình tự nào. Sắp xếp lại những lời khai của cô thì ra được nội dung dưới đây.

“Khi tôi đến nhà kho cất dụng cụ sau khi luyện tập thì đột nhiên bị bịt miệng. Người đó giáng súng vào tôi và lôi tôi đi giấu. Người vào nhà kho tiếp sau tôi là Tamura, nhưng nếu lên tiếng thì sợ sẽ bị giết nên tôi chỉ biết im lặng và run rẩy. Khi đó có ánh sáng rọi vào từ cửa sổ nên không tối lắm. Thủ phạm vẫn chĩa súng về phía tôi, lục đờ trong tủ và tìm ra cuộn băng

keo. Thủ phạm dùng một tay trói chân tôi lại, rồi vòng tay tôi ra sau lưng trói tiếp. Cuối cùng bịt miệng tôi lại. Tôi đã rất sợ, không còn cảm giác là mình đang sống. Thủ phạm là một phụ nữ rất cao, hơn tôi đến trên hai mươi centimet. Cơ bắp của cô ta rắn chắc đến nỗi không thể nghĩ đó là phụ nữ, sức của cô ta cũng rất mạnh. Tôi không thấy rõ mặt cô ta. Vì khi đó cô ta đeo kính mát. Nhưng đường nét trên mặt rất sắc, không giống người Nhật. Hình như cô ta mặc thứ gì đó giống như áo khoác màu đen. Bên dưới là quần bó để chạy xe đạp. Tôi cũng có chiếc quần cùng hãng đó. Rồi trời trở tối, tôi cảm thấy buồn ngủ. Có lẽ các anh sẽ nghĩ đang hoảng sợ như vậy mà lại buồn ngủ thì thật lạ, nhưng vì căng thẳng liên tục nên thần kinh tôi kiệt quệ. Tôi tỉnh giấc khi nghe tiếng động rất lớn. Lúc vừa mở mắt ra, nhất thời tôi không biết mình đang ở đâu. Mọi thứ xung quanh lộn xộn như thể có cơn bão vừa đi qua. Khi tôi còn đang kinh ngạc thì cái tủ bị đổ xuống phía trước tôi động đậy. Bên dưới tủ là người phụ nữ đó. Cô ta gạt những thứ vướng víu qua một bên rồi cầm theo mấy cây lao nằm ở đó, chạy ra khỏi nhà kho. Chuyện sau đó tôi không biết thêm gì nữa. Chỉ là, tôi nghe bên ngoài có tiếng động rất lớn giống như tiếng cái gì đó va vào nhau. Một lát sau, người phụ nữ đó quay về, mặc lại chiếc áo khoác màu đen mà cô ta đã cởi ra khi nãy. Khi đó, cô ta không nhìn về phía tôi nữa. Sau đó, tôi đã cố hết sức la cầu cứu nhưng không ích gì. Vì vậy khi huấn luyện viên trưởng đến tôi đã òa khóc.”

Lời làm chứng này chứa một vài gợi ý quan trọng như: người phụ nữ cao, áo khoác đen, quần bó, kính mát và đặc biệt là mang theo súng lục.

Những đi đầu này hoàn toàn trùng khớp với đặc điểm của hung thủ giết người hàng loạt mà Sở cảnh sát Tokyo đã đưa tin. Cảnh sát lập tức tiến hành đối chiếu dấu vân tay lấy từ hung khí. Kết quả cho biết đúng là cùng

một thủ phạm.

Ngay lúc này lệnh bố trí cảnh sát đi điều tra khẩn cấp đã được ban hành tại các địa phận quản lý trên toàn sở, tổng cộng tám địa phận.

Cảnh sát Hachioji cũng đã xác nhận thông tin hung thủ không đi xe theo như tiến trình vụ án từ trước đến giờ. Vì vậy, theo lẽ thông thường thì hung thủ sẽ đi bằng phương tiện giao thông công cộng ở các nhà ga gần đó. Nhưng riêng trường hợp này cũng có khả năng đi bộ hoặc đi xe đạp đến các nơi có cự ly khá xa. Hơn nữa tốc độ vượt trên người bình thường rất nhiều.

“Có đi đâu gì khả nghi thì dù là một con kiến cũng không để lọt qua!” Cảnh sát thuộc các khu vực cần kiểm soát đã nhận được chỉ thị nghiêm ngặt từ tổng bộ.

Song, dẫu đã dốc hết sức tìm kiếm, họ vẫn chưa phát hiện được hành tung của hung thủ. Thời gian càng trôi qua thì càng phải mở rộng phạm vi đi điều tra. Khi đó thì dù không muốn, việc đi điều tra cũng sẽ trở nên lỏng lẻo. Đến quá nửa đêm, cảnh sát bắt đầu thấy lo lắng.

Trước tình hình căng thẳng ấy, như một sự trêu người, cảnh sát lại nhận được một liên lạc khẩn cấp.

Sau khi sát hại Niwa Junya, cô gái đã đột nhập vào bãi đậu xe của ký túc xá đội đi ền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Mục đích là để cướp xe đạp. Cô không chắc nếu cứ chạy bộ thì có thể chạy bao xa. Lúc này vẫn chưa đến nửa đêm nên hoàn toàn có khả năng thi thể sẽ sớm được phát hiện. Hơn nữa cô còn phải nhanh chóng đến nơi của hai kẻ còn lại. Nơi ở của họ cách đây khá xa.

Trong góc nhà xe là bãi đậu xe đạp. Ở đó có dựng khoảng mười chiếc. Chiếc nào cũng còn rất mới, hầu hết đều không bị khóa. Cô thấy lạ nhưng đồng thời cũng thấy mình may mắn. Cô chọn một chiếc vừa lớn vừa nhẹ trong số những chiếc không bị khóa.

Leo lên chiếc xe đạp đưa tay lái thả, cô gái bắt đầu chạy trên con đường đêm. So với chiếc xe đạp leo núi mà cô đã chạy cách đây hai ngày thì chiếc này có tốc độ nhanh hơn rất nhiều.

Nhưng cô vẫn không rành đường. Tạm thời cô chạy về hướng có ánh sáng. Trước mắt cô đã ra khỏi thị trấn nhưng hoàn toàn không biết tiếp theo phải đi như thế nào. Nhìn bản đồ cô cũng không biết mình đang đứng ở đâu. Cuốn bản đồ trở nên vướn vẹo. Nơi Sakura và Hiura sống ở ngay

trang nhất. Cô xé lấy trang đó và quăng bỏ phần còn lại.

Đi đâu cô biết chắc là cần phải đi về hướng Đông. Lúc ngồi taxi, cô đã xác nhận phương hướng mặt trời. Taxi đã chạy về hướng Tây.

Cô gái chạy một mạch về hướng Đông. Giống như lúc cô chạy khỏi biệt thự gần hồ Cơ sở để cô xác định phương hướng là sao Bắc Đẩu. Thời tiết tối nay đẹp cũng là một đi đâu may mắn. Dẫu vậy số lượng sao nhìn thấy được trên bầu trời Tokyo không bằng phân nửa số sao trên bầu trời quê hương cô.

Giữa đường, cô thấy đói bụng. Cô ghé mua hamburger và ăn luôn tại cửa hàng tiện lợi trên đường.

Ban nãy cô mới nhận ra tiền trong tay không còn lại bao nhiêu. Nhưng chuyện đó không hề làm cô lo lắng.

Chạy trên con đường tấp nập xe cộ, cô thấy có hai cảnh sát đứng ở giao lộ trước mặt.

Họ chặn một chiếc xe hơi, hỏi tài xế đi đâu gì đó. Họ cũng làm vậy với những xe tiếp theo.

Cô gái đổi hướng, chạy vào đường cắt ngang. Đó là con đường len lỏi giữa khu dân cư khá chật hẹp nhưng cô chẳng màng, cứ chạy một mạch.

Sau một hồi chạy qua những con đường hẹp đan xen lẫn nhau, cuối cùng cô cũng ra được đường lớn hơn một chút. Cô gái xác định phương hướng rồi lại chạy tiếp. Xung quanh cô là khu vực có nhiều nhà máy.

Chạy một hồi, cô nghe có tiếng động cơ tiến gần lại mình từ đằng sau. Cô chạy dạt về phía lề đường. Không chỉ một mà hình như có nhiều tiếng động cơ chồm lên nhau. Âm thanh đó càng lúc càng lớn khiến cô khó chịu. Vừa đạp xe, cô vừa quay lại nhìn thì thấy những ánh đèn xe đan

vào nhau một cách vô trật tự, một đoàn xe máy đang lao về phía cô với tốc độ nhanh.

Cô không hiểu lý do, chỉ tiếp tục đạp. Một lúc sau, đoàn xe máy phía sau đã đuổi kịp cô. Nhưng bọn họ không có ý định vượt lên trước. Khi nhận ra, cô đã bị họ vây xung quanh. Cô nhìn những kẻ lái xe. Hầu hết bọn họ không đội mũ bảo hiểm. Họ trông có vẻ còn trẻ, chỉ dưới hai mươi. Tất cả bọn họ đều mặc đồ lính như đã định trước với nhau.

“Ồ! Là con gái.”

Một tên trong đám la lên. Tiếng la giống như ám hiệu, cả đám bỗng reo hò rất kỳ lạ.

“Thân hình con bé trông ổn lắm.”

“M ỹ ngon! M ỹ ngon!”

Cô gái không hiểu bọn họ tính làm gì. Không lâu sau, hai chiếc xe máy tiếp cận hai bên xe đạp như muốn kẹp chặt xe đạp vào giữa. Trên hai chiếc xe này, mỗi chiếc có hai người ngồi. Hai người ngồi trên yên sau nắm lấy tay lái xe đạp của cô gái. Đồng thời bọn họ cũng tăng tốc xe máy.

Bị hai chiếc xe máy kéo, chiếc xe đạp của cô gái tự động chạy theo. Đến lúc này, cô gái đã đoán ra được có vẻ họ tính đưa mình đi đâu đó. Cô nhớ lại hai gã đàn ông trên chiếc xe dẫn động bốn bánh mà cô giết cách đây ba ngày trước. Có lẽ bọn này cũng cùng mục đích với chúng. Hơn nữa, cô gái còn nhớ đến những thanh niên đã thấy ở cái nơi tên là *SHIBUYA*. Bọn đi xe máy này chắc chắn cũng cùng loại với những gã đó. Vì khuôn mặt chúng có cùng biểu hiện với nhau.

Đám thanh niên vừa hò hét vừa chạy như chiếm cứ con đường. Thỉnh thoảng xuất hiện một vài xe chạy đằng trước nhưng khi họ nhận ra đám này đang đuổi theo phía sau thì vội vàng rẽ vào các đường hẻm.

“Cóm!”

Gã chạy đầu la lên. Phía trước nhá lên ánh đèn xoay màu đỏ của xe tuần. Xung quanh đó có cả bóng dáng của cảnh sát.

“Giấu con bé đi!”

Gã thanh niên chạy thứ hai vừa dứt lời, nguyên đám vội bao quanh cô gái. Gã đó lại hét lớn hơn. “Đá phẳng chúng!”

Cả bọn ãng loạt rồ máy, tăng tốc độ.

Hai cảnh sát tiến ra đường để chặn chúng lại. Nhưng bọn chúng không hề giảm tốc độ. Chúng rồ máy, tông thẳng vào họ. Cô gái nghe thấy cảnh sát hét lên gì đó bằng loa từ trong xe tuần. Có vẻ họ đang cảnh cáo nhưng cô hoàn toàn không hiểu họ nói gì. Những cảnh sát cố đứng chặn đến cùng rốt cuộc cũng phải né qua một bên.

Nhóm thanh niên lái xe la ãm lên.

“Bọn chúng không đuổi theo đâu.”

“Sợ xanh mặt r ã.”

Một lúc sau, khi không nhìn thấy ánh đèn của xe cảnh sát nữa thì chúng giảm tốc độ xe máy.

“OK! Xử ở đó thôi!”

Theo chỉ thị của gã trông có vẻ là kẻ cầm đầu, cả bọn rẽ vào đường ngang. Ngay góc đó có một tòa nhà lớn, đằng sau là một bãi đậu xe rộng. Vào trong r ã, hai xe máy kẹp hai bên xe đạp mới chịu rời ra. Cô gái bước xuống xe đạp, đứng đó. Đám thanh niên đi vòng vòng quanh cô. Sau khi đi vài vòng, gã trông có vẻ là đại ca dừng lại trước mặt cô. Những tên khác cũng dừng lại theo hấn.

“Ra là người nước ngoài, bảo sao cao thế.”

Tên đại ca bước xuống xe, tiến lại gần cô gái. Hắn mặc áo khoác da dành cho mùa này. Tóc để kiểu Mohican, vuốt keo cứng. Đeo kính mát màu đen.

“Trông cũng được đấy. Mà kệ. Tao cũng muốn chơi thử loại này một lần cho biết. Tướng tá cỡ này thì chắc cũng tiếp được hết bọn mình. Mỗi đũa làm hai phát.”

Bọn xung quanh cùng cười khả ố.

Tên đại ca nghiêng cổ qua lại rồi ra lệnh. “Đè nó xuống!”

Hai gã thanh niên tiến lại gần, tính đè tay chân cô gái xuống. Nhưng chẳng có tên nào đủ mạnh. Cô gái lắc nhẹ người hất tay ra thì một tên đã bị tẹo tay. Hắn nằm bò trên mặt sàn bê tông rên rỉ. Tên còn lại bị cô gái nắm lấy cổ áo nhấc bổng lên. Hắn nhẹ đến mức kinh ngạc. Cô lẳng hẵn về phía trước như thể đang chuy ền trái bóng rổ. Hắn lăn vài vòng, đầu đập xuống sàn vang lên tiếng *cốp*.

“Tính kháng cự hả?”

Sau khi thấy sự kháng cự ngoài dự tính của cô gái, mặt tên đại ca biến sắc, hắn rút dao bấm ra. Đám xung quanh cũng bắt chước hắn. Có cả một gã vung cây gậy trông như gậy sắt lên.

“Không muốn chết thì ngoan ngoãn lột đồ, hãy mông đi!” Tên đại ca gầm lên.

Cô gái lùa tay vào túi áo gió, rút súng ra. Thế là bộ dạng của cả bọn đột nhiên thay đổi, tất cả cùng lùi lại phía sau.

“Bọn mày ngu à! Đồ giả thôi!” Tên đại ca la lên. “Đừng có sợ mấy cái thứ này!”

Cô gái mở chốt kim hỏa và từ từ vào tư thế bắn. Cô chĩa súng vào má

tên đại ca.

“Còn lâu mới dám bắn.” Hấn cười khẩy. “Bắn được thì bắn thử đi!”

Cô gái bóp cò. Một âm thanh chói tai vang lên, người gã đàn ông văng về phía sau, nằm bệt xuống nền đất, tay chân giang ra.

Sau giây phút đó cả đám hoảng loạn. Cô gái chĩa súng vào một gã khác. Cả đám mặc kệ đại ca, tên nào tên nấy vội vàng leo lên xe máy.

Một tên trong bọn luống cuống tay chân, đạp máy xe hoài không nổ. Cô gái nhanh chân đuổi theo, leo lên phía sau xe. Tên này hét toáng lên.

Cô gái giáng súng vào sau lưng hắn, giờ tay còn lại chỉ về phía trước.

“Cô... Cô muốn... đi... đi đâu?”

Cô gái nhìn lên trời, thấy ngay sao Bắc Đẩu. Cô chỉ tay về hướng Đông.

Gã thanh niên nổ máy xe. Cô gái vẫn cầm súng trên tay phải. Tay còn lại ôm lấy người gã.

Khoảng ba mươi phút sau, xe đã vào khu trung tâm.

“Đi thêm một chút nữa là đến Shinjuku.”

Gã thanh niên nói. Nếu là Shinjuku thì cô gái cũng biết. Cô dùng tay ra chỉ thị cho gã thanh niên dừng xe tại chỗ vắng người.

Cô gái lấy trang bản đồ đã xé lúc nãy ra khỏi áo gió, đưa về phía gã thanh niên. Rồi chỉ ngón tay xuống đất.

“Cô muốn hỏi chỗ này là ở đâu trong bản đồ hả?” Gã thanh niên hỏi.

Cô gái gật đầu.

Gã thanh niên đảo mắt nhìn bản đồ rồi nói “Ở đây,” và chỉ tay vào một điểm. Cô gái nhìn xác nhận, cầm lại bản đồ rồi hít cảm ra hiệu cho phép hắn đi. Gã thanh niên thở phào, leo lên xe máy.

Thế nhưng, trước khi hắn nổ máy, cô gái đã vung tay phải đang cầm súng lên, nhắm vào gáy hắn, giáng xuống. Phần chuôi sắt đánh trúng phía trên tủy sống cỡ một chút, gã thanh niên cong người ra sau rồi quỳ xuống như con rối bị đứt dây. Xe máy cũng đổ xuống.

Cô gái cất súng, bước đi trong đêm.

Shito và các đồng nghiệp của anh nhận được tin báo về vụ án xảy ra tại Hachioji ngay trong đêm đó. Lý do không chỉ vì các vụ án xảy ra liên tiếp mà còn vì cảnh sát nghĩ đến khả năng hung thủ đào tẩu qua tỉnh Yamanashi giáp với Tokyo. Ngay lập tức, họ dựng các chốt kiểm tra lấy vùng giáp ranh hai tỉnh làm trung tâm.

Shito qua đêm tại trụ sở đội đi điều tra khu vực Yamanakako, nghe ngóng thông tin được gửi đến từ Tokyo. Nhưng người bên Sở cảnh sát Tokyo hiện đang nháo nhào đuổi bắt hung thủ, không có thời gian liên lạc báo tin. Một cảnh sát thuộc Sở cảnh sát tỉnh Yamanashi được phái đến Phòng cảnh sát Seijo làm việc đã tự mình thu thập thông tin và liên lạc đến.

Shito nghiêng rằng. Anh muốn tự mình bắt cho được ả hung thủ này. Đương nhiên cũng có phần bởi vụ án đầu tiên xảy ra tại địa phận quản lý của anh, nhưng lý do trên hết là vì anh muốn trả thù cho cảnh sát Yoshimura, người đã chết thế mạng cho anh.

Việc người bị giết là cựu vận động viên điền kinh tên Niwa Junya đã gây chấn động mạnh cho Shito. Vì anh có nhớ tên vận động viên này. Người này có tên trong danh sách Negishi đã cho anh xem tại Phòng cảnh

sát Seijo. Danh sách đó liệt kê tên những người có liên quan tới giới thể thao sống tại Koenji. Theo lời Negishi thì cảnh sát đã bố trí người canh gác gần nhà những người có tên trong danh sách nhưng Niwa Junya đã dời đến Hachioji nên họ đã để hung thủ lọt lưới.

Vụ việc gợi Shito nhớ lại lời giáo sư Nakasai của Đại học Teito. Ông đã khẳng định giới điên kinh không có người nào làm việc bất chính. Vì hung thủ đã nhắm vào anh ta nên không thể không nghĩ đến việc anh ta cũng có mối liên kết gì đó với Sendo. Vậy nghĩa là anh ta cũng dính líu tới việc sử dụng doping như Ogasawara Akira – người đã tự sát, và Anjo Takuma – người đã bị giết.

Từ trượt tuyết việt dã, đến cử tạ và giờ là vận động viên điên kinh cự ly ngắn. Shito thấy lo ngại vì các nạn nhân hoạt động trên nhiều lĩnh vực thể thao khác nhau nên không thể dự đoán được vận động viên tiếp theo mà hung thủ nhắm đến thuộc bộ môn nào.

Một mặt, Shito muốn tự mình cùng tay hung thủ nhưng mặt khác anh lại vô cùng mong mỗi hung thủ sẽ bị bắt trong đêm nay.

Ngoài ra, Shito nghĩ không biết bằng cách nào hung thủ biết được Niwa Junya đang ở Hachioji. Khi mua bản đồ tại nhà sách, hung thủ đã đưa nhân viên xem ba địa chỉ và trong đó có một địa điểm là Koenji. Có lẽ đó là địa chỉ của Niwa, nhưng nếu vậy thì tại sao hung thủ lại không đến Koenji?

Shito đang suy nghĩ thì điện thoại reo lên. Người bắt máy là thanh tra Yamashina. Ông nói hai ba câu rồi cúp máy.

“Là điện thoại từ đâu vậy?” Shito hỏi.

“Từ Sở cảnh sát tỉnh.” Yamashina trả lời. “Nghe nói họ đã hủy lệnh bố trí canh gác. Vì có vẻ như hung thủ sẽ không đến đây.”

“Có manh mối gì ư?”

“Chưa rõ chi tiết.”

Yamashina đăm chiêu, nghiêng nghiêng đầu.

Một lát sau lại có tiếng điện thoại reo. Lần này cũng là Yamashina bắt máy. Nghe điện thoại mà mặt ông dần dần biến sắc.

“Vậy ư... Tôi hiểu rồi. Có chuyện gì nữa thì nhờ cậu liên lạc ngay nhé!”

Bỏ điện thoại xuống, Yamashina nhìn lên trần, thở dài thườn thượt. Sau đó ông nhìn về phía Shito và các cảnh sát khác, thốt lên một câu nghe có vẻ bất lực. “Lại nữa!”

“Đằng đó để xong mất hung thủ rồi ư?” Kanai hỏi.

“Chắc vậy. Nhưng không chỉ có vậy.”

“Nghĩa là?”

“Đã tìm thấy thi thể bị súng bắn chết của một thanh niên trong băng đảng gây rối.”

Shito bất chợt đứng phắt dậy. Yamashina vừa nhìn anh vừa nói tiếp. “Thi thể được tìm thấy tại địa điểm cách nơi Niwa Junya bị giết khoảng mười kilomet về hướng Đông Nam. Thi thể nạn nhân nằm ở bãi đậu xe đằng sau trung tâm bán đồ nội thất nằm dọc theo đường quốc lộ.”

“Thời điểm gây án là khi nào?” Shito hỏi.

“Vẫn chưa rõ nhưng có thể là tầm một tiếng trước. Nghe nói người dân sống gần đó đã nghe thấy tiếng xe của băng nhóm gây rối này tại thời điểm đó.”

“Dựa vào đâu để khẳng định đây là tác phẩm của cùng một hung thủ?” Shito gặng hỏi, thật lòng anh không muốn thừa nhận chuyện này.

“Là cú điện thoại.” Yamashina nói.

“Điện thoại?”

“Nghe nói có điện thoại mật báo. Người gọi điện thoại báo rằng kẻ cần đầu băng nhóm đã bị bắn chết đằng sau cửa hàng bán đồ nội thất. Vì vậy mà thi thể đã được tìm thấy. Người gọi điện thoại khai báo rằng thú phạm là một phụ nữ nước ngoài, mặc áo gió màu đen, rất cao lớn. Người gọi đến có lẽ là một thành viên trong băng đảng, sợ bị liên lụy nên bỏ chạy nhưng để lại thi thể nằm đó thì thấy bất an nên đã mật báo cho cảnh sát.”

“Là một phụ nữ nước ngoài cao lớn ư...”

Nếu vậy thì không sai vào đâu được. Ngoài ra, hung khí được sử dụng chính là súng của cảnh sát Yoshimura. Shito giận dữ và cảm thấy tuyệt vọng.

Thông tin nhận được tiếp theo đó chẳng sáng sủa gì với đội đi điều tra. Nghe nói cảnh sát đã huy động một lực lượng lớn, thực hiện phong tỏa khẩn cấp mà vẫn tay không trở về. Sau đó, khoảng hơn hai giờ sáng, lại có một thông tin khác. Một thanh niên được phát hiện nằm gục trên đường ở gần Shinjuku. Người này bị một vật gì đó giống như chuôi súng đập mạnh vào sau gáy và vẫn đang bất tỉnh. Nhưng từ quần áo và chiếc xe máy bên cạnh cho thấy khả năng cao đó là thành viên cùng băng nhóm với gã cần đầu đã bị giết. Nếu như vụ này cũng là tác phẩm của người phụ nữ kia thì nghĩa là cô ả đã quay lại trung tâm thành phố.

“Chắc là ả quay lại để nhắm đến mục tiêu tiếp theo.”

Kanai nói và đưa mắt tìm sự đồng tình. Shito chỉ có thể gật đầu. Vì cả ba địa chỉ mà hung thủ đã đưa nhân viên tiệm sách xem đều nằm trong vùng trung tâm Tokyo.

“Nếu như ả đã vào trung tâm thành phố thì khó mà tìm ra chỉ với đặc điểm là một phụ nữ nước ngoài cao lớn.” Yamashina vừa dụi đôi mắt đỏ

ng ầu vừa nói.

Bị lay mạnh nên anh choàng tỉnh. Nhưng mắt vẫn còn nhòe. Giọng nói “Trời ơi! Trời ơi!” vang lên bên gương mặt lờ đờ ngái ngủ của anh.

Mở to mắt, Yusuke thấy gương mặt căng thẳng của Sayoko hiện ra ngay trước mặt mình.

“Có chuyện gì vậy?” Yusuke hỏi.

“Anh Niwa...”

Sayoko chỉ nói được vậy rồi im bặt. Nét mặt cô cho thấy cô không muốn nói tiếp từ còn lại. Trong đầu Yusuke thoáng hiện một linh cảm. Một linh cảm không tốt. Anh bật dậy ngay lập tức.

“Junya bị làm sao?”

“Trên bản tin nói là... anh ấy bị... bị giết gần sân tập Hachioji.”

Yusuke bật dậy khỏi giường, mặc nguyên bộ đồ ngủ đi ra phòng khách, mở TV.

Anh nhìn đồng hồ. Bây giờ là chín giờ kém. TV đang phát tin tức dành cho các bà nội trợ.

Yusuke bấm đổi kênh liên tục. Không kênh nào còn đưa tin về vụ đó.

Anh dừng lại tại một kênh rạch lấy tay chà mặt như để lấy lại bình tĩnh. Những lúc thế này TV lại chỉ toàn chiếu những tin tức yên bình.

Junya đã bị giết.

Dĩ nhiên, Yusuke biết chuyện gì đã xảy ra. Anh không cần phải xem tin tức. Con nhện Tarantula đã giết chết Takuma nay tiếp tục vươn dài thêm đôi tay của nó.

Nhưng trong đầu anh hiện lên dấu hỏi. Tại sao Junya lại bị giết một cách dễ dàng như thế? Junya không phải là người thiếu cảnh giác. Không, phải nói rằng Junya là người sợ bị con quái vật đó tấn công hơn bất kỳ ai. Vì vậy mà anh ta đã chuyển từ chung cư ở Koenji tới sống tại ký túc xá ở Hachioji.

“Anh ơi...”

Sayoko đến bên cạnh Yusuke, đặt tay mình lên tay anh. Có lẽ do bất an, ánh mắt cô đảo qua lại.

“Lấy giùm anh ly nước được không?” Yusuke nói.

Sayoko gật đầu, đứng lên. Ngay lúc đó, trên màn hình TV, dòng chữ *Cựu tuyển thủ Olympic bị sát hại* hiện lên phía dưới hình nữ phát thanh viên.

“Khoảng mười giờ tối qua, gần ký túc xá Aobaso của đội điền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura đã xảy ra một vụ án mạng. Nạn nhân là Niwa Junya, huấn luyện viên của đội. Người phát hiện ra là huấn luyện viên trưởng Ibuki cùng đội này.”

Từng câu từng lời phát ra bằng giọng nói khô khốc của phát thanh viên cứ như siết chặt dạ dày của Yusuke. Khi nhìn thấy hình ảnh chiếc xe hơi bị những cây lao đâm vào, trong đầu anh thoáng hiện lên hình ảnh thi

thể của chính mình.

Nữ phát thanh viên đưa tin vụ người trong băng nhóm gây rối bị giết sau đó. Đó là vụ giết người dùng súng, cùng một hung thủ với những vụ án trước và có khả năng cao hung thủ đã quay lại trung tâm thành phố. Tất cả đều là tin dữ.

Trên TV đã chuyển qua tin khác rồi mà Yusuke vẫn ngây người ra, không động đậy. Khi tỉnh trí lại, anh thấy Sayoko cầm chiếc ly đứng ngay bên cạnh mình. Trong ly có nước.

“Ca... cảm ơn em...”

Cổ họng anh khô khốc. Cầm lấy ly nước, anh uống một hơi cạn sạch. Nước rơi vào khí quản khiến anh ho sặc sụa. Sayoko đưa khăn lại. Anh cầm lấy, đặt lên miệng. Một lát sau, cơn sặc nước đã qua nhưng Yusuke vẫn để khăn lên mặt, ngồi yên bất động. Đầu anh trống trơn.

“Anh...” Sayoko gọi. “Anh có sao không?”

“Không sao...” Yusuke trả lời. “Kinh ngạc quá nên anh thấy hỗn loạn. Nhưng giờ thì bình tĩnh lại rồi.”

“Vậy sao... Anh nè,” Sayoko im lặng một lát rồi hỏi. “Hai hôm trước anh có đến chỗ anh Niwa đúng không? Có liên quan gì đến việc này không?”

Yusuke lấy khăn ra khỏi mặt, nhìn vợ mình. Cô cũng nhìn thẳng vào anh.

Cô đúng là một phụ nữ nhạy bén. Bình thường không bộc lộ ra nhưng có đôi lúc có lại bất ngờ cho thấy sự tinh ý của mình.

Nên làm gì đây? Yusuke lưỡng lự trong phút chốc. Anh nghĩ hay là thú nhận tất cả với vợ mình. Nhưng ý nghĩ đó bị dập tắt ngay lập tức. Nỗi

khổ này, anh không thể nào chia sẻ với vợ được.

“Không!” Anh lắc đầu. “Không liên quan gì cả. Hôm đó anh chỉ tới xin lời khuyên về bài viết thôi.”

“Thật không?”

“Thật.”

“Nếu vậy thì không sao... Vậy là anh không biết gì về việc anh ấy bị giết hại đúng không?”

“Ừ. Vậy nên anh mới hoảng hốt. Anh không tin nổi. Anh hoàn toàn không biết chuyện gì đã xảy ra.”

“Vậy sao?” Sayoko khẽ gật đầu. Nhưng nỗi bất an trong mắt cô vẫn chưa tan.

“Anh ra ngoài một chút nhé.” Yusuke đứng dậy khỏi ghế.

“Anh đi đâu vậy?”

“Đi thu thập thông tin. Chuyện này có lẽ sẽ thành một chủ đề để viết sách.”

“Bữa sáng thì sao?”

“Anh không ăn đâu.”

Thay đồ trong phòng xong, Yusuke cầm lấy chìa khóa xe ra ngoài. Sayoko tiễn anh đến cửa, nhưng anh không thể nhìn thẳng vào mắt cô.

Anh ra khỏi nhà, ngồi vào xe nhưng cũng không biết nên đi đâu. Chỉ là anh không thể ngồi yên trong nhà nữa. Anh không tự tin sẽ bình tâm nổi khi cứ nghĩ đến việc con quái vật đó cũng sẽ tìm đến chỗ mình. Và anh sợ Sayoko đọc được sự hoảng loạn của mình. Nhưng cũng có thể cô đã cảm nhận được điều gì đó rồi.

Có một điểm khiến anh suy nghĩ.

Hung thủ – tức cô gái mà Sendo gọi là nhện Tarantula – đã tìm ra nơi ở hiện tại của Junya bằng cách nào. Dĩ nhiên cũng không phải là không có cách. Cô ta có thể đến Koenji, nhận thấy Junya không có ở đó thì gọi điện đến công ty hỏi. Khi đó cô ta sẽ biết được người của đội điền kinh đang ở Hachioji.

Nhưng một kẻ ngoại quốc sao có thể làm được như vậy? Theo lẽ thường, cô ta sẽ đến căn hộ ở Koenji ngủ tức trực cho đến khi Junya về.

Yusuke có lý do để lưu tâm đến điểm này.

Cho đến bây giờ anh vẫn luôn nghĩ có lẽ mình có lợi hơn những người còn lại trong nhóm. Giống như Junya đã nói, anh mới chuyển nhà gần đây nên ít có khả năng nhện Tarantula sẽ biết được địa chỉ. Junya cũng mong có cùng ưu thế này nên mới chuyển chỗ ở.

Nhưng đã làm đến vậy mà Junya vẫn bị giết một cách nhanh chóng. Yusuke không rõ diễn biến sự việc nhưng anh nhận ra địa chỉ thay đổi vẫn không giúp anh bớt lo lắng chút nào.

Hơn nữa, cả cách thức sát hại cũng thật khủng khiếp.

Trường hợp của Takuma cũng vậy, nữ hung thủ không chỉ đơn thuần sử dụng sức nhanh hơn người. Cô ta đã nhắm vào sơ hở của đối phương và tiếp cận bằng cách thức không lường trước được. Việc cô ta nhắm đến nữ vận động viên trước để bắt Junya làm Yusuke cảm thấy kinh hãi. Anh liên tưởng nếu định xử anh thì người đầu tiên cô ta nhắm đến sẽ không ai khác ngoài Sayoko. Anh tuyệt đối không để điều ấy xảy ra.

Yusuke chạy xe vô định không mục đích. Thấy có bất điện thoại công cộng, anh dừng xe lại bên đường, thử gọi điện đến nhà Shoko. Nhưng Shoko không có nhà, chỉ nghe thấy tiếng trả lời tự động trong hộp thư thoại. Anh lưỡng lự một chút nhưng cuối cùng đã cúp máy mà không để lại

tin nhắn gì. Khi đó anh cảm thấy mình đang có tính toán thật đê tiện. Anh đã nghĩ nếu như Shoko bị giết thì cảnh sát đương nhiên sẽ đến nhà cô ấy để đi điều tra. Và anh sợ họ sẽ phát hiện ra mình nếu để lại tin nhắn thoại.

Sau khi ra khỏi bộ điện thoại công cộng, anh thấy gần đó có trung tâm mua sắm, nơi hẳn có bán các loại dụng cụ làm mộc tại nhà. Anh đưa xe vào bãi đậu xe ở đó, rồi đi vào trong.

Anh nhìn vào bảng hướng dẫn các gian hàng dán bên hông thang cuốn, tìm chữ *Gian đồ dao kéo*. Gian đó nằm ở tầng hai. Anh leo lên thang cuốn.

Cảm giác bất an kết lại thành khối trong lồng ngực anh. Anh chưa quyết định được mình nên làm gì. Nhưng anh ý thức được rằng lựa chọn của mình ít đến đáng thương. Và anh cũng lờ mờ tự biết mình sẽ có kết cục như thế nào. Bởi vậy, anh mới đang đi trên thang cuốn như thế này đây.

Gian đồ bán dao kéo nằm trong góc ở tầng hai. Đủ loại dao kéo được bày biện trong tủ kính.

Loại nào thì được nhỉ, Yusuke nghĩ.

Anh chưa từng vung dao bao giờ. Dĩ nhiên cũng chưa từng làm ai tổn thương. Vì vậy anh không biết phải lựa loại dao có hình dạng thế nào để đạt được mục đích đó.

“Quý khách đang tìm dao phải không?”

Một nam nhân viên bán hàng có nước da rám nắng tiến lại gần. Định thẫn lại, Yusuke thấy mình đang đứng ở góc bán dao dùng ngoài trời.

“Nếu quý khách tìm dao dùng khi cắm trại thì loại này đang rất được ưa chuộng.”

Nhân viên bán hàng đem đến một con dao gấp, lưỡi dao dài chừng mười centimet. Yusuke cầm thử, nó nhẹ hơn anh nghĩ. Anh liên tưởng đến cảnh tượng cầm con dao này đối đầu với ả quái vật và nhận ra nó hoàn toàn không thể giúp anh đánh gục kẻ địch khổng lồ đó.

“Ngoài loại này vẫn còn rất nhiều loại khác.” Cậu nhân viên nói. “Chẳng hạn như Camillus, Puma, Buck, Gerber..., hàng trong nước thì có A.G.Russell...”

“Có loại nào lớn hơn không?” Yusuke hỏi. “Dài hơn, lưỡi dao dày và cứng cáp hơn.”

“Quý khách vui lòng đợi một lát!”

Cậu nhân viên đi vào trong và đem ra một con dao dài và dày hơn gấp đôi so với con dao lúc này. Yusuke cầm thử thì thấy nó nặng hơn hẳn.

“Loại này rất bền. Có thể dùng cả đời.”

Yusuke liên tưởng đến cảnh anh dùng con dao này để đâm đối phương. Anh thắc mắc, liệu mình có thể làm nổi không. Nhưng không làm vậy thì mình sẽ bị giết.

“Tôi lấy con dao này.”

Anh gấp dao lại, trao cho nhân viên.

Chiều ngày mười lăm, Yamashina dẫn theo bốn nhân viên cảnh sát bao gồm cả Shito xuất phát đến Tokyo. Để giải quyết vụ án tối qua, một đội điều tra đã được thành lập tại Phòng cảnh sát Hachioji. Nhóm Yamashina lên Tokyo để tham gia cuộc họp bàn phương hướng điều tra được tổ chức tại đó. Dĩ nhiên có cả cảnh sát Phòng cảnh sát Hino – địa phận diễn ra vụ sát hại kẻ cầu đầu bằng nhóm gây rối, và cả các cảnh sát thuộc đội điều tra Phòng cảnh sát Zama và Phòng cảnh sát Seijo. Đối với Shito, tính cả lần này nữa thì anh đã lên Tokyo liên tiếp ba ngày.

“Nghe nói hôm nay không chỉ có chúng ta mà cả những chức sắc lớn tại Sở cảnh sát các tỉnh cũng lên Tokyo.” Yamashina nói trong khi xe đang chạy về Hachioji.

“Nghe nói Sở cảnh sát Tokyo đã triệu tập toàn bộ lực lượng cảnh sát. Có lẽ do chậm chân liên tiếp trước hung thủ nên các vị chức sắc cuối cùng đã nổi cơn thịnh nộ.”

“Vì lại vừa có thêm ba nạn nhân mới, trong đó hai người chết, nên phía cảnh sát khá mất mặt. Hơn nữa tối qua hung thủ còn ra tay trong lúc cảnh sát đã phát động trạng thái khẩn cấp.” Nhân viên cảnh sát lâu năm tên

Kigoshi nói giọng thân nhiên như đang kể chuyện của người khác.

“Đâu phải cứ các vị chức sắc tập hợp lại thì sẽ giải quyết được vấn đề” Nhân viên cảnh sát trẻ nhất tên Furusawa thẳng thắn bày tỏ ý kiến.

“Chắc cũng cần ra về cho thiên hạ chứ. Tấm hình chụp các trưởng phòng tập hợp đăng lên báo chiều nay sẽ tạo ra được bầu không khí cho thấy phía cảnh sát đang cố gắng hết sức để giải quyết vụ việc.” Yamashina buông lời, vẻ mặt chua chát.

Trên thực tế, giới truyền thông – bắt đầu là cánh báo chí – đang đua nhau lên án sự bất lực của cảnh sát. Shito cũng đã chuẩn bị tinh thần làn sóng dư luận này sẽ ngày càng mạnh hơn nữa.

Khi họ đến Phòng cảnh sát Hachioji, phòng họp đã kín người. Xem ra các nhân viên cảnh sát Phòng cảnh sát Zama và Phòng cảnh sát Seijo đã đến trước đó.

Yamashina đi lên phía trước để thảo luận về tiến trình cuộc họp. Nhóm Shito không còn chỗ ngồi, buộc phải đứng dựa vào bức tường đằng sau.

Ai đó từ bên cạnh đập vào vai Shito, anh quay qua nhìn thì thấy trợ lý thanh tra Negishi đang đứng đó, vẻ mặt mệt mỏi.

“Xem ra tối qua anh Shito cũng không ngủ được đúng không?”

“Anh Negishi cũng vậy ư?”

“Càng mong đợi nhiều thì lại càng thấy mệt mỏi. Tối qua tôi đã nghĩ sẽ bắt được hung thủ nhưng lại để xổng mất.”

“Hung thủ hiện đang trong nội thành phải không?”

“Có lẽ là vậy.” Nói xong, Negishi lắc đầu. “Giờ thì cứ như thể tìm cây kim trong đồng rơm.”

Một lát sau, cuộc họp bắt đầu.

Chánh thanh tra Suzuki thuộc Phòng số tám Sở cảnh sát Tokyo có dáng người nhỏ thó. Ông đứng lên trước, giải trình chi tiết về tình trạng khi phát hiện thi thể nạn nhân và lời chứng của nữ vận động viên bị hung thủ bắt.

“Tiếp theo tôi xin nói về tình hình đi điều tra. Đầu tiên là về tiến trình đào tẩu của hung thủ.”

Khi chánh thanh tra phát biểu, tám bản đồ lớn lấy Hachioji làm trung tâm được phóng to lên tám bảng đen phía trước bằng máy chiếu.

“Thời gian hung thủ có mặt tại hiện trường có vẻ là khoảng năm giờ, thời điểm đội điền kinh sắp luyện tập xong. Các nam vận động viên chạy bật xa đã trông thấy một phụ nữ giống với miêu tả về hung thủ vào tầm giờ đó. Họ nói cô ta đã nhìn chăm chăm vào trong sân, có lẽ là để tìm kiếm nạn nhân Niwa.”

Shito nghĩ hung thủ nhìn vào sân có lẽ không chỉ vì lý do đó. Xem xét từ cách thức gây án thì chắc chắn khi đó hung thủ đang quan sát xem nên bắt nữ vận động viên nào. Học trò cũng mất tích thì hẳn Niwa sẽ đi tìm. Lợi dụng lúc đó, cô ta sẽ ra tay. Chắc chắn cô ta đã lên kế hoạch như vậy. Một chiến thuật rất hay để gọi con mồi đang lẫn trốn trong cộng đồng ra.

“Rất tiếc vẫn chưa rõ hung thủ dùng cách thức gì để đi đến được chỗ đội điền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura. Ga gần nhất cũng cách đó khá xa. Hiện tại chúng tôi vẫn đang tiếp tục dò hỏi ở vùng lân cận ga. Ngoài ra cũng đang liên lạc với các công ty taxi.”

Shito nghĩ khả năng hung thủ đi taxi rất cao vì cô ta hoàn toàn không sợ bị nhớ mặt.

“Tiếp theo là đến cách thức đào tẩu của hung thủ. Chúng tôi đã xác

nhận được hung thủ sử dụng xe đạp. Ký túc xá đội điền kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura đã bị mất trộm một chiếc xe đạp. Đó là loại xe đạp đua, thích hợp chạy tốc độ nhanh trên đường nhựa.”

“Lại là chiêu dùng xe đạp quen thuộc ư.” Shito lẩm bẩm.

“Theo suy đoán thì hung thủ đã từ con đường phía trước sân tập chạy xe đạp theo hướng Bắc.”

Một thanh tra mập mạp vừa giải trình vừa chỉ bút lên bản đồ. “Chúng tôi suy luận như vậy là bởi từ đó đi thêm khoảng hai kilomet sẽ có một con đường cắt ngang, ở vị trí khoảng một kilomet về hướng Đông trên đường đó có một cửa hàng tiện lợi, hung thủ đã mua hamburger và sữa tại cửa hàng này. Nhân viên cửa hàng vẫn còn nhớ rõ. Chưa rõ hành tung sau đó của hung thủ ra sao nhưng có lẽ sau khi lạc đường tại khu vực quanh đó, hung thủ đã đổi lộ trình sang hướng Đông Nam và đi về Hino. Chiếc xe đạp bị bỏ lại tại bãi đậu xe đằng sau trung tâm bán đồ nội thất Shinmei thành phố Hino. Đây chính là nơi gã thanh niên trong băng đảng gây rối bị sát hại.”

Nói xong, vị thanh tra này trở lại chỗ ngồi.

“Sau đó, một thành viên trong băng đảng gây rối được phát hiện nằm gục trên đường ở khu phố Yayoi quận Nakano lúc hơn hai giờ sáng. Anh ta bị đập mạnh vào phần sau gáy. Hiện tại chúng tôi đang đợi sự cho phép của bác sĩ để thu thập lời khai.” Chánh thanh tra Suzuki tự giải thích thêm. Ông nhìn quanh phòng họp một vòng rồi nói tiếp. “Tiếp theo là về vụ sát hại thành viên trong băng nhóm gây rối tại Hino.”

Hai cảnh sát ngồi ghế phía trước đứng dậy. Có lẽ họ là cảnh sát đến từ Hino.

“Thời gian Phòng cảnh sát Hino nhận được điện thoại báo tin người

đứng đầu băng đảng gây rối bị sát hại là lúc không giờ năm phút. Mười phút sau đó thi thể đã được kiểm tra bởi cảnh sát Phòng tuần tra Shinmei. Thi thể nằm dang rộng tay chân gần ngay chính giữa bãi đậu xe. Đạn xuyên từ ngực qua xương bả vai. Có lẽ hung thủ đã đứng bắn tại cự ly dưới hai mét. Đầu đạn vẫn đang được tìm kiếm. Thời gian tử vong cách thời gian phát hiện ra thi thể khoảng một tiếng, tức là tầm mười một giờ tối ngày mười bốn. Theo lời người dân sống gần đây thì vào tầm ấy băng nhóm gây rối đã làm loạn ở đó. Xung quanh thi thể còn lưu lại dấu bánh xe máy, cho thấy nạn nhân đã ở cùng đồng bọn khi đó. Thêm vào đó, chiếc xe đạp được nhắc đến khi này nằm cách thi thể chừng ba mét. Nhân thân người chết như sau. Tên: Makita Tomikazu, ngụ tại địa chỉ XXXX, mười chín tuổi, không nghề nghiệp, nằm đầu băng nhóm tên Dark Fire. Hiện tại chúng tôi đang tìm kiếm những đồng bọn còn lại nhưng địa chỉ của chúng không rõ ràng nên mất khá nhiều thời gian.”

“Có lẽ bọn chúng sợ bị liên lụy nên đã chạy trốn.” Chánh thanh tra Suzuki nói bằng giọng nặng nề

Một cảnh sát hình sự giơ tay lên hỏi. “Thời điểm hung thủ sát hại Niwa Junya là tầm chín giờ, nên theo thông tin vừa rồi thì tức là hung thủ chỉ đi được đoạn đường mười cây số trong vòng hai tiếng. Không rõ hung thủ đã tốn bao nhiêu thời gian khi vướng vào băng nhóm gây rối nhưng chung quy lại, mặc dù sử dụng xe đạp nhưng hung thủ đã không đi được bao xa.”

Thanh tra cảnh sát ban này đã sử dụng bản đồ để giải thích đoạn đường đào tẩu của hung thủ trả lời. “Có lẽ hung thủ đã tốn một khoảng thời gian để trộm xe. Sau đó, như tôi đã nói khi này, hung thủ đã mua đồ ăn nên có lẽ cũng tiêu tốn thời gian để ăn. Chưa kể có thể còn bị lạc đường. Vì

đường sá ở khu đó khá phức tạp.”

“Nếu là phạm vi mười kilomet vào khoảng mười một giờ thì...” Một giọng nói khác vang lên. “Khả năng cao hung thủ sẽ lọt vào tầm quan sát của lực lượng cảnh sát đang dàn trận phong tỏa khẩn cấp. Vậy có báo cáo gì từ lực lượng này không?”

“Không có báo cáo gì về việc đã nhìn thấy hung thủ.”

Thanh tra cảnh sát mập mạp trả lời, rồi bật lại công tắc máy chiếu để phóng to bản đồ. “Tuy nhiên có một điểm đáng lưu ý. Ngay tại lối vào Hino, tức là điểm ghi chữ S trên bản đồ này, cảnh sát đã đụng độ một băng nhóm gây rối hơn mười người khi đang đi tuần tra, có khả năng đó chính là băng nhóm được nhắc đến khi nãy. Băng nhóm này đã phớt lờ lệnh dừng xe, chạy băng qua cổng kiểm soát. Cảnh sát không đuổi theo vì cho rằng băng nhóm này hoàn toàn không liên quan đến hung thủ của vụ án.”

“Không có khả năng hung thủ trà trộn trong băng nhóm này sao?”

“Theo lời cảnh sát đã chứng kiến thì không thể có chuyện hung thủ đi xe đạp trà trộn trong đó. Tuy nhiên, trong trường hợp băng nhóm gây rối này cố tình che giấu hung thủ thì cũng có khả năng chúng đã qua mặt cảnh sát.”

Có khả năng đây là lỗi của thuộc cấp bên mình nên giọng viên thanh tra mập hơi lắp bắp.

“Tiếp theo mời phía cảnh sát tỉnh Yamanashi thuyết trình về nhân vật được cho là hung thủ vụ án.”

Yamashina đứng dậy sau lời giới thiệu của chánh thanh tra Suzuki. Ông giải thích về tiến trình vụ việc bắt đầu từ vụ sát hại Sendo Korenori và cho biết có khả năng hung thủ là nữ vận động viên mà Sendo đã dẫn về từ Canada.

“Chúng tôi cho rằng động cơ gây án chính là để báo thù kẻ đã giết chết Sendo. Hiện tại vẫn chưa xác nhận được kẻ giết Sendo là một hay nhiều người.”

Ngoài ra Yamashina cũng công bố thông tin Sendo đã làm công việc nghiên cứu khoa học thể thao tại Canada, và có khả năng tuyển thủ bộ môn trượt tuyết đã tự sát mang tên Ogasawara Akira từng sử dụng doping dưới sự chỉ đạo của Sendo, Ủy ban Olympic Nhật Bản cũng đã tiến hành đi điều tra về việc này.

Sau Yamashina, đến lượt thanh tra Kotera phát biểu. Ông nói về tình trạng Anjo Takuma bị sát hại, về lý lịch của Anjo, và về việc có lời đồn cho rằng Anjo đã sử dụng doping.

“Ngoài ra trong khoảng thời gian Sendo bị giết hại tại Yamanakako từ ngày chín đến ngày mười tháng này, Anjo đã tạo bằng chứng ngoại phạm giả cho sự vắng mặt của mình. Từ những sự kiện trên, chúng tôi cho rằng để che giấu hành vi bất chính của mình khi còn là vận động viên, Anjo đã đột nhập vào biệt thự của Sendo tại Yamanakako để gây án.”

Kết luận xong, Kotera trở về chỗ.

Cả phòng họp xôn xao ngay sau đó. Hầu hết các cảnh sát đi điều tra đều không biết về tiến trình của vụ việc nên họ đã rất ngạc nhiên khi thấy các vận động viên nổi tiếng lần lượt có liên quan.

“Trật tự!” Chánh thanh tra Suzuki nhắc nhở. “Tiếp theo, mời giải trình về lý lịch của Niwa Junya.”

“Vâng!” Một cảnh sát da ngăm đen trả lời rồi đứng dậy.

“Niwa quê quán tại thành phố Ichikawa, tỉnh Chiba. Anh ta bắt đầu được chú ý từ khi còn ở trong câu lạc bộ điền kinh trường trung học tại địa phương với tư cách là vận động viên chạy cự ly ngắn. Sau đó được tiến cử

vào khoa thể thao trường Đại học N. Anh ta liên tục nắm giữ thứ hạng cao trong các lễ hội thể thao toàn quốc và cuộc thi tranh quyền tuyển thủ Nhật Bản. Lần đầu tiên anh ta đoạt giải nhất trong cuộc tranh quyền tuyển thủ toàn Nhật Bản là vào năm thứ tư đại học. Anh ta đã giành chiến thắng tại cự ly bốn trăm mét và hai trăm mét. Từ sau lần đó, anh ta hầu như không thua bất cứ cuộc thi nào trong nước. Sau khi gia nhập vào đội điềnh kinh công ty Công nghiệp Hóa chất Katsura, anh ta cũng giành chiến thắng một lần trong cuộc thi giành quyền tuyển thủ châu Á, và tham gia thi đấu tại Olympic một lần. Ba năm trước anh ta từ giã sự nghiệp vận động viên và ở lại đội điềnh kinh với tư cách là huấn luyện viên.”

Bắt đầu mạnh từ năm thứ tư đại học ư? Shito nghĩ về lý do. Phải chăng đó là thời điểm doping bắt đầu công hiệu? Các cảnh sát khác dường như cũng đã nhận ra ý nghĩa của việc giới thiệu các thành tích thể thao của Niwa.

“Thời sinh viên, Niwa có từng đi Canada không?”

Câu hỏi nằm trong dự đoán vang lên.

“Hiện vẫn đang điề tra. Các thành viên trong câu lạc bộ điềnh kinh tại công ty nói là chưa từng nghe chuyện này nhưng cũng có khả năng anh ta đã giấu giếm.” Viên cảnh sát da ngăm trả lời r ỡ gật đầu.

“Tiếp theo, anh hãy giải trình về tình hình của Niwa trong vài ngày gần đây!” Chánh thanh tra Suzuki ra lệnh.

“Vâng!” Viên cảnh sát da ngăm đáp.

“Đầu tiên, vào ngày chín, anh ta vẫn tham gia luyện tập như mọi khi. Dùng bữa tối tại ký túc xá xong, anh ta về nhà. Nhưng không có bằng chứng gì khẳng định anh ta đã về căn hộ tại Koenji. Do anh ta chỉ sống một mình. Ngày mười và mười một, Niwa đi làm như bình thường r ỡ tham gia

luyện tập tại câu lạc bộ từ chiều. Ngày mười hai anh ta tham gia luyện tập từ sáng. Ngày mười ba nghỉ. Ngày mười bốn, tức hôm qua Niwa đã đến ký túc xá từ sáng. Nghe nói là để dọn hành lý vào. Lý do là vì kể từ hôm qua, anh ta định sẽ đến ký túc xá ở một thời gian.”

Phòng họp lại lao xao.

“Chuyện đó được quyết định từ khi nào?” Một giọng nói được vang lên từ đâu đó.

“Theo lời ông Ibuki là huấn luyện viên chính của đội điền kinh thì hôm trước đó Niwa đã liên lạc, nói rằng từ ngày mai xin được ở lại ký túc xá một thời gian. Lý do anh ta đưa ra là muốn dành nhiều thời gian ở bên các vận động viên.”

“Vậy nghĩa là theo dự định, lẽ ra đêm qua anh ta sẽ ở lại Hachioji?”

“Đúng vậy!”

Có lẽ thấy hành động của nạn nhân có gì đó không tự nhiên nên mọi người trong phòng họp bắt đầu bàn tán râm ran. Chánh thanh tra Suzuki đứng lên ra hiệu mọi người giữ yên lặng.

“Như mọi người đã nhận ra, theo báo cáo hiện tại thì có ý kiến cho rằng chắc hẳn Niwa đang chạy trốn. Có lẽ sau cái chết của Anjo Takuma, anh ta nghĩ mình sẽ bị giết. Nghĩa là giả thuyết cho rằng Niwa cũng dính líu đến vụ sát hại Sendo là hoàn toàn hợp lý.”

Một số cảnh sát gật đầu trước lời phát biểu của chánh thanh tra.

Sau đó là các báo cáo chi tiết hơn. Phương hướng tìm kiếm cũng đã được quyết định. Giữa chừng, thanh tra cảnh sát Konno thuộc Tổ đi đầu tra số một Sở cảnh sát Tokyo đã đảm nhận vai trò đi đầu khiến cuộc họp thay cho chánh thanh tra Suzuki. Đi đầu này cho thấy thể chế hợp tác đi đầu tra đã

được xác lập hoàn toàn.

Vấn đề là đối tượng tiếp theo mà hung thủ nhắm đến sẽ là ai. Dĩ nhiên tốt nhất là không còn ai nữa, nhưng trên tờ ghi chú mà hung thủ đã đưa cho nữ nhân viên ở Shibuya xem có những ba địa chỉ. Nếu như một trong ba địa chỉ đó là của Niwa thì vẫn còn lại hai địa chỉ.

Tóm lại, trong hôm nay, họ đã xác định được phương hướng đi đầu tra. Đó là nỗ lực tìm kiếm những cựu tuyển thủ có quan hệ với Anjo và Niwa và từng bị đôn đại là đã dùng doping. Đội của Shito được giao nhiệm vụ rà soát lại một lần nữa những thông tin liên quan đến Sendo. Việc thu thập thông tin từ Canada thì người của Sở cảnh sát Tokyo sẽ lo liệu.

Sau khi được giải phóng khỏi cuộc họp kéo dài, nhóm Shito đi đến bãi đậu xe ở tầng một của phòng cảnh sát theo hướng dẫn của một cảnh sát trẻ thuộc Phòng cảnh sát Hachioji, vì nghe nói ở đó có lưu giữ chiếc xe của Niwa Junya khi bị giết. Nhóm Negishi cũng đi theo.

“Cũng đáng xem cho biết lắm.” Nhân viên cảnh sát trẻ vừa nói vừa nở nụ cười méo xẹo.

Anh ta hoàn toàn không nói quá. Khi nhìn thấy chiếc xe, Shito không thốt nổi lời nào. Không chỉ mình Shito, những người khác cũng chỉ biết đứng sững.

Họ thở dài, sức của một con người có thể làm cho chiếc xe ô tô cứng cáp biến dạng đến thế này ư?

Thân xe bị hai cây lao đâm sâu qua gờ liên tưởng đến hài cốt của một con thú không lồ

“Đúng là thứ quái vật!” Bên cạnh Shito, Negishi lẩm bẩm.

Sau khi mua dao xong, Yusuke đi đến chung cư có căn hộ của Junya ở Koenji hòng tìm kiếm chút thông tin. Có một xe cảnh sát đậu bên cạnh chung cư. Vài người đàn ông ra ra vào vào. Yusuke dừng xe lại, vào một nhà sách gần đó vừa giả bộ đứng đọc sách vừa quan sát tình hình. Một lúc sau, những người trông có vẻ là cảnh sát khuân một thùng đồ từ trong đi ra. Có lẽ trong thùng chứa những thứ giúp ích cho việc đi đầu tra. Cũng có thể có cả sổ danh bạ địa chỉ. Không chừng trong đó có ghi tên của mình, anh chuẩn bị sẵn tinh thần.

Một lát sau, cảnh sát lên xe, đi khỏi đó. Những người tò mò đến xem cũng bỏ đi.

Yusuke đi vào chung cư, bấm chuông cửa của căn hộ bên cạnh. Một phụ nữ trung niên hé cửa lối ra nhìn nhưng vẫn để nguyên dây xích chốt cửa.

“Đây là danh thiếp của tôi. Tôi có thể hỏi chuyện một chút được không? Tôi chỉ muốn viết bài cho tạp chí và sẽ không gây bất cứ phiền phức gì cho bác.”

Tờ danh thiếp anh đưa ra là của một người quen đang làm biên tập.

Đó là tờ danh thiếp anh đã để suốt trong ví. Anh không thể nói tên thật của mình. Ngoài ra trên tờ danh thiếp có đề tên công ty xuất bản nên cũng sẽ dễ dàng hỏi chuyện hơn. Sự cảnh giác biến mất khỏi nét mặt người phụ nữ, bà mở chốt dây xích khóa cửa.

“Tôi cũng không biết thông tin gì đặc biệt đâu.”

“Nhưng cảnh sát cũng đã hỏi thăm bác đúng không?”

“Đúng vậy, họ hỏi tôi có thấy một phụ nữ cao không?”

“Vậy bác có thấy không?”

“Tôi thì không nhưng có người đã thấy. Là người của quán nhậu đằng trước. Nghe nói là một người phụ nữ cao đến mức anh ta phải ngẩng đầu lên nhìn.”

Quả nhiên đưa con gái đó đã đến đây.

“Cảnh sát còn hỏi bác đi đâu gì khác không?”

“Họ hỏi tôi có biết việc anh Niwa sẽ vắng nhà một thời gian không. Tôi đã trả lời là có biết. Vì trên cửa có dán tờ giấy ghi địa chỉ liên lạc.”

“Có dán tờ giấy?”

Ra là vậy, Yusuke chợt hiểu. Đó là lý do hung thủ biết được nơi ở mới của Junya. Nhưng tại sao Junya lại bất cẩn như vậy chứ. Yusuke hoàn toàn không hiểu anh ta nghĩ gì.

“Ngoài ra, cảnh sát còn hỏi tôi nhiều chuyện về cậu Niwa.”

Khi Yusuke đang im lặng chìm vào suy tư thì bà chủ nhà lại chủ động kể. “Họ hỏi những câu như là cậu ấy hay đi lại với những người như thế nào. Tôi trả lời là tôi chỉ biết mặt và thỉnh thoảng chào hỏi khi đụng mặt thôi chứ hầu như không biết gì về cậu ấy, nhưng mấy bữa trước thì thấy có khách đến.”

“Khách? Là một người ư?”

“Hình như không phải một mà là hai, ba người gì đó. Trong số đó có một cô gái trẻ. Tôi thấy lúc họ ra khỏi phòng.”

Yusuke đoán bà ấy đang nói về nhóm bọn anh. Cô gái trẻ được nhắc đến chắc là Shoko. Hắn là cảnh sát sẽ để ý đến lời khai này.

Yusuke cảm ơn và kết thúc cuộc trò chuyện tại đây. Người phụ nữ hỏi tạp chí đăng bài viết này khi nào sẽ được phát hành. Yusuke trả lời đại khái cho qua.

Sau đó Yusuke đã gọi cho Shoko hai lần nhưng lần nào cũng chỉ nghe tiếng của hộp thư thoại. Hôm nay là ngày Kính Lão nên người bình thường sẽ được nghỉ làm nhưng những người như Shoko thì có lẽ ngày nghỉ vẫn đi làm.

Ngày lễ tri ân người cao tuổi tại Nhật Bản, được tổ chức vào thứ hai của tuần thứ ba tháng Chín hàng năm.

Trong một khoảnh khắc, đột nhiên trong đầu anh hiện ra suy nghĩ không chừng Shoko đã bị giết rồi. Cũng không phải là không có khả năng đó. Có thể chỉ là họ chưa phát hiện thi thể.

Anh nghĩ cách để kiểm chứng đi đầu này. Cách chắc chắn nhất là đi đến chung cư cô ấy sống. Nhưng anh không có can đảm. Không chừng con quái vật vẫn đang canh chừng ở đó.

Yusuke về nhà lúc hơn ba giờ chiều. Anh mở cửa và thấy Sayoko tiến tới với gương mặt đầy lo lắng.

“Cảnh sát đang đợi anh đó.”

“Sao cơ...?” Yusuke thót tim nhưng cố gắng không lộ ra mặt. “Họ đợi lâu chưa?”

“Họ mới đến thôi.”

Yusuke gật đầu, bước vào phòng khách. Hai người đàn ông mặc đồ trông giống công nhân viên chức bình thường đang ngồi trên ghế đờ. Họ nhìn thấy Yusuke thì đứng lên chào. Một người là cảnh sát ở Sở Tokyo, một người là cảnh sát ở Phòng cảnh sát Seijo. Cả hai đều ở độ tuổi trên dưới bốn mươi.

Đầu tiên hai cảnh sát hỏi Yusuke có biết gì về vụ việc không.

“Tôi có biết và vô cùng kinh ngạc. Tôi quen Niwa qua các cuộc thi đấu đi ền kinh và cũng khá thân thiết với anh ấy.”

Yusuke nói sự thật. Một khi đã đến đây thì chắc hẳn cảnh sát cũng đã biết những chuyện này.

“Chúng tôi cũng nghe nói vậy. Mặc dù anh thuộc bộ môn nhảy rào, anh Niwa thuộc bộ môn chạy cự ly ngắn nhưng nghe nói hai người là đôi bạn thân nhất trong các đợt tập huấn toàn quốc.” Viên cảnh sát thuộc Sở Tokyo nói.

“Đúng vậy.”

Không ngờ họ đã đi ều tra được đến đây. Yusuke th ần bái phục lực lượng cảnh sát.

“Thật ra liên quan đến vụ án lần này, có thông tin cho rằng có khả năng vào thời gian đó anh Niwa đã sử dụng doping. Anh có biết thông tin gì liên quan đến việc này không?”

“Doping ư? Tôi không nghe nói gì về chuyện này.” Yusuke nghiêng đầu. Tai anh nghe rõ tiếng trống ngực mình đập d ần đập. “Tôi không tin nổi anh ấy lại làm như vậy.”

“Vậy anh có nghe tin đ ều gì về việc người xung quanh mình sử dụng

doping không? Chúng tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật thông tin anh cung cấp.” Viên cảnh sát hỏi với ánh mắt như nài nỉ.

Yusuke lắc đầu. “Tôi không hề nghe gì về chuyện đó, và tôi nghĩ cũng không có ai làm những chuyện như vậy.”

“Vậy à?”

Cảnh sát có vẻ đã thỏa mãn với câu trả lời của Yusuke. Sau đó họ hỏi thêm chuyện về thời Niwa còn là vận động viên và tình hình gần đây của anh ta, nhưng không theo một thứ tự nào mà đang hỏi chuyện này lại xò sang chuyện kia. Yusuke cẩn thận trả lời, tránh để lộ sơ hở.

“Vậy đến tận bây giờ anh vẫn thường hay gặp anh ấy đúng không?”

“Cũng không đến mức thường xuyên. Tôi chỉ thỉnh thoảng gặp anh ấy để hỏi về tình hình của giới đi ăn kinh hiện nay.”

“Lần anh gặp anh ấy gần đây nhất là khi nào?”

“Để tôi nhớ lại xem.” Nhìn qua khoe mắt không thấy Sayoko ở đó, Yusuke trả lời. “Tầm cách đây một tháng.”

“Ngoài anh Hiura ra thì còn ai là người có mối quan hệ thân thiết với anh Niwa?”

“Chuyện này thì tôi không rõ.”

“Vậy à?”

Viên cảnh sát gật đầu, nét mặt cũng không quá tiếc nuối.

Sau chừng một tiếng, có vẻ đã hết câu hỏi, hai cảnh sát đứng dậy. Khi Yusuke tiễn họ ra đến cửa, Sayoko cũng đi ra từ phòng bên cạnh.

“Xin lỗi đã làm phiền anh.”

Hai cảnh sát cúi đầu, mở cửa dõm bước ra ngoài. Bỗng, viên cảnh sát Phòng cảnh sát Seijo ngoái lại hỏi.

“Anh Hiura từng đi Canada bao giờ chưa?”

“Hả...”

“Canada ấy, chẳng hạn như thời sinh viên anh có từng đến đó chưa?”

“Không... chưa đi lần nào cả.”

“Vậy à? Xin lỗi đã hỏi anh như vậy nhé.”

Hai cảnh sát cúi đầu lần nữa, lần này họ đi hẳn. Yusuke vươn tay khóa cửa, bước vào nhà. Sayoko vẫn đứng nguyên đó, nhìn chăm chăm vào anh.

“Có chuyện gì vậy em?” Anh hỏi.

“Sao anh lại nói dối?” Cô hỏi. “Anh đã từng đi Canada mà.”

“Tại anh không muốn bị hỏi nhiều câu phiền phức.”

Yusuke đi ngang qua Sayoko, bước vào phòng làm việc. Sayoko lên tiếng từ đằng sau.

“Lúc anh đi vắng có người gọi đến đó. Một người phụ nữ, em đã ghi chú lại.”

“Cảm ơn em.”

Yusuke bước vào phòng, nhìn lên bàn. Trên tờ ghi chú có ghi *Cô Kimura Shoko. Số điện thoại ×××××*. Chắc chắn là Shoko rồi.

Anh gọi theo số điện thoại ghi trên đó thì tới một khách sạn nổi tiếng trong thành phố. Khi anh đề nghị gặp Kimura Shoko thì nhân viên khách sạn đề nghị anh giữ máy một lát. Sau đó điện thoại kết nối tới Shoko.

“Ôi... Mừng quá! Vậy là anh vẫn bình an.” Giọng Shoko cao vút.

“Anh cũng lo lắng lắm, đã gọi cho em mấy lần rồi đó.”

“Xin lỗi anh nhé. Nhưng em không còn cách nào khác. Em không thể ở trong căn hộ đó được nữa.”

“Đã có chuyện gì?”

“Đứa con gái đó đã đến rồi.”

Trống ngực Yusuke đập mạnh.

“... Khi nào?”

“Tối Chủ nhật. Là hôm mọi người đến chỗ anh Niwa đó. Tối hôm đó, nó đã rình sẵn ở bãi đậu xe nhưng may sao em không sử dụng xe nên đã thoát. Vì vậy, nó đã chuyển sang nhắm vào anh Niwa trước.”

“Sao em biết nó đã rình em?”

“Nó đã để lại dấu vết. Mà khoan nói chuyện đó. Em muốn bàn chuyện sau này. Em có một cách.”

“Cách gì?”

“Chuyện này không nói qua điện thoại được. Mình gặp nhau bây giờ đi!”

“Anh biết rồi. Nói anh địa điểm và thời gian đi!”

Shoko nói tên quán cà phê gần khách sạn. Cô hẹn gặp lúc sáu giờ.

Sau khi cúp máy, Yusuke lại thay đồ, ra khỏi phòng. Sayoko đang chuẩn bị bữa tối trong bếp.

“Xin lỗi em, anh lại ra ngoài đây. Có việc cần gấp biên tập.” Yusuke nói rồi bước ra cửa.

Sayoko đuổi theo anh. “Anh này...”

Yusuke mang giày xong, quay lại nhìn vợ, tim anh đập mạnh.

Trong một thoáng, anh cảm thấy bị áp đảo trước đôi mắt nghiêm trang của cô.

“Chuyện gì vậy em?”

“Anh... có chuyện gì thì nói với em nhé...”

Yusuke cố gắng gượng cười.

“Anh lúc nào cũng nói với em mà. Đừng lo lắng vớ vẩn.”

Nhưng khi anh nắm lấy tay nắm cửa, Sayoko nói. “Lúc này cảnh sát đã hỏi em đêm ngày mừng chín tháng Chín anh đã đi đâu.”

Yusuke từ từ nhìn vào mặt Sayoko. Khóe mắt cô đỏ hoe.

“Nên em nói anh đã ở nhà suốt. Em nói vậy là được đúng không?”

“Sayoko...”

Trống ngực Yusuke đập mạnh. Đêm ngày mừng chín, anh đã lấy cớ đi tìm tư liệu viết bài để vắng nhà.

“Anh đi đây. Chắc sẽ về trễ một chút.”

Nói rồi, anh mở cửa. Anh nghe sau lưng mình có tiếng nói khe khẽ.

“Anh đi rồi về nhé!”

Chiếc đồng hồ kỹ thuật số hiển thị năm giờ rưỡi chiều.

Ngồi khoanh tròn trong căn phòng tối mịt, cô gái nín thở đợi chủ nhân ngôi nhà trở về.

Hiura Yusuke chắc chắn sẽ về lại căn phòng này.

Hôm qua, sau khi đe dọa gã thanh niên lái xe đưa mình đến Shinjuku, cô gái đã thức trắng đêm tại vỉa hè. Cô nghĩ đó là cách an toàn nhất để tránh khỏi sự để ý của người xung quanh. Shinjuku là chốn không ngủ. Ban đêm cũng đông người qua lại như ban ngày. Không khí lẫn cả mùi rượu và mùi nôn mửa. Chốc chốc lại vang lên tiếng chửi thề và tiếng đánh lộn. Nhưng đại đa số người ở đó không quan tâm những chuyện này lắm, chỉ thờ ơ đi qua.

Không ít người ngồi sà xuống vỉa hè và nằm lăn ra đó. Trong số đó cũng có những người làm vậy do say xỉn nhưng có vẻ hầu hết là vì họ không có việc gì khác để làm. Cô gái tìm một nơi thích hợp, ngồi xuống và chẳng ai để ý gì đến cô.

Dẫu vậy, cũng có hai nhóm người lên tiếng gọi cô. Đầu tiên là hai gã đàn ông người Nhật. Hai gã nói gì đó đại loại như. “Cô em đang làm gì đó?”

Đi chơi với bọn anh không?” Thấy cô gái làm lơ, hai gã nhún vai rồi bỏ đi.

Nhóm tiếp theo là một nhóm người da màu. Nói chính xác hơn là một nhóm gồm ba người đàn ông da màu đi cùng với hai cô gái trông như người Nhật. Hai cô gái này gầy đến mức trông như mấy bộ quần áo treo trên móc vậy.

Một người đàn ông trong nhóm ngẩng xuống bên cạnh cô, hỏi bằng tiếng Anh cô có muốn tham gia tiệc không. Gã nói sẽ mở tiệc tại phòng khách sạn. Rượu uống thoải mái, lại có nhiều đồ ngon. Mà hơn hết là không cần phải trả một xu nào. Những người Nhật sẽ trả tiền.

Cô gái từ chối nhưng người đàn ông không chịu bỏ cuộc ngay. Gã nói dù gì cô cũng có một mình thôi mà, đi chơi chung đi. Vừa nói gã vừa xấp lại người cô.

Nhưng ngay sau đó, mặt gã biến sắc. Có lẽ cảm giác chạm vào vật bên trong túi áo gió của cô gái đã khiến hắn nhận ra điều gì đó. Cô gái nhìn chăm chăm vào mặt hắn.

Hắn tránh khỏi cô ngay lập tức, cười nhạt, khẽ giơ hai tay lên rồi nói gì đó như là “OK, biết rồi, ai cũng có lúc muốn ở một mình đúng không.” Nói rồi hắn đứng dậy ngay, quay về bên đồng bọn. Hắn vừa xĩa ngón cái về phía cô gái vừa nói gì đó. Đồng bọn của hắn cũng không tỏ ra ngạc nhiên gì lắm, chỉ quay nhìn cô gái một lần với vẻ hơi thắc mắc.

Đến sáng, một làn sóng người ồ ạt đến. Đó là những người đi bộ về phía nhà ga để lên chuyến tàu điện đầu tiên. Cô gái trải tấm bản đồ trong túi ra, xác nhận vị trí chỗ ở của Sakura Shoko và Hiura Yusuke.

Có cân nhắc xem nên chọn chỗ nào trước và đã chọn Hiura. Vì cô nhớ lại hai hôm trước đã nhắm đến Sakura nhưng không thành công.

Khu Minami, Kichijoji, thành phố Musashino.

Đó là địa chỉ của Hiura. Cô gái cất bước trên con đường ánh mặt trời đã bắt đầu chiếu rọi.

Chưa đầy hai tiếng, cô đã đến được Kichijoji. Nhưng từ đây bắt đầu khó khăn. Cô gái lần lượt so sánh mặt chữ trên những tấm bảng trông giống như bảng ghi địa chỉ với chữ trên tờ ghi chú của cô.

Một lát sau, cô gái tìm ra một khu chung cư hai tầng. Bên ngoài của nó trông giống các khách sạn nhỏ thường thấy ở quê hương cô.

Tên tòa nhà là Green Height. Căn hộ 105 là nhà Hiura.

Cô gái đứng trước cửa, nhìn tấm biển gắn xeo xéo bên trên một lần nữa. Những chữ ghi trên đó có vẻ khác với chữ *Hiura Yusuke*. Nhưng cô không khẳng định được có đúng là khác hay không. Chữ in thì cô còn đoán được, còn chữ viết tay thì cô chỉ thấy như những hình vẽ được nối với nhau bằng các đường kẻ.

Cô gái nhìn xung quanh một vòng. Đó là con đường vắng người qua lại. Chưa kể, các tòa nhà xây san sát nhau nên có vẻ cô sẽ không bị ai nhìn thấy lúc này.

Cô nắm chặt khẩu súng trong túi áo gió bằng một tay, tay còn lại bấm chuông. Nếu như cửa mở và người xuất hiện đúng là mục tiêu cần giết thì cô sẽ bắn ngay. Còn nếu đó là người khác thì cô sẽ tìm cách khống chế.

Nhưng cửa không mở. Bên trong có vẻ không có người. Cô bấm chuông lần nữa nhưng vẫn không có động tĩnh gì.

Cô nghĩ Hiura chắc hẳn đang sống một mình và hiện đang đi làm.

Cô gái rời khỏi cửa, vòng ra phía sau tòa nhà. Đối diện đó là một hàng rào. Đằng sau hàng rào là một ngôi nhà gỗ lớn của tư nhân.

Sau khi xác nhận vị trí cửa sổ căn hộ 105, cô gái vượt qua hàng rào,

đột nhập vào căn nhà gỗ. Vị trí này ở phía sau ngôi nhà nên cũng không lo sẽ bị chủ nhà nhìn thấy.

Dưới chân cô có một số chậu hoa cũ. Cô gái nhặt một chậu vừa tay, vươn người lên khỏi hàng rào. Sau đó cô nhắm vào cửa sổ căn hộ 105, dùng hết sức ném chậu hoa vào đó.

Tiếng cửa kính vỡ vang lên thật mạnh. Cô gái ng ỡ thu người xuống phía dưới hàng rào, ẩn nấp. Ngay sau đó có tiếng mở cửa sổ từ một phòng g ần đó. Ai đó đã mở cửa để xem có chuyện gì xảy ra.

Nhưng chỉ vài giây sau, người đó đóng cửa sổ lại. Không rõ là vì nghĩ không có chuyện gì hay thấy cửa sổ nhà người khác bị đập nhưng cũng không quan tâm nhiều.

Cô gái ng ỡ yên một lát nhưng không thấy những người sống quanh đó lên tiếng. Vì vậy, cô lại trèo qua hàng rào.

Cửa sổ căn hộ 105 đã vỡ g ần hết mặt kính, chỉ còn lại khung cửa. Tấm rèm trắng bên trong bay phất phơ khi gió thổi đến. Cô gái thò tay qua khung cửa sổ, mở chốt.

Căn hộ chỉ có một phòng kèm theo một gian bếp nhỏ xíu. Trên sàn gỗ có kê giường, bàn, máy hát. Trong bồn rửa chén có đĩa đĩa và ly cà phê dùng cho bữa sáng.

Đ ồng hồ chỉ g ần mười giờ sáng. Cô gái ăn thịt nguội, uống sữa để trong tủ lạnh và húp khoảng năm quả trứng sống. Sau đó, cô nằm lên giường ngủ một lát. Lâu lắm rồi cô mới ngủ tại một chỗ đàng hoàng như vậy.

Cô chỉ mới vừa mở mắt ra. Cô tính đi tắm nhưng do không biết khi nào Hiura sẽ về nên đã bỏ ý định đó.

Đồng hồ lúc này chỉ sáu giờ.

Sáu giờ kém, Yusuke đến địa điểm đã hẹn với Shoko. Đó là một quán nước tầm thường mà anh sẽ chẳng đặt chân vào nếu không có hẹn công việc. Yusuke đứng cửa nhìn quanh quán. Những chiếc bàn màu trắng thô kệch xếp thành dãy. Khách ngồi tại bàn là những người đàn ông trông có vẻ là nhân viên công sở. Chắc họ đến đây để bàn chuyện công việc.

Sakura Shoko ngồi tại bàn thứ hai từ trong đếm ra, đeo kính mát màu tối, đội mũ màu xanh, vành mũ sụp sâu xuống che khuất khuôn mặt. Có lẽ cô ấy dùng kính mát và mũ hóa trang để những người xung quanh không nhận ra.

Yusuke nhìn cô tỏ ý chào, không nói gì, ngồi xuống ghế đối diện. Nhân viên phục vụ đến ngay sau đó, anh gọi cà phê.

“Cà phê quán này dở lắm.” Vừa nói cô vừa cầm tách cà phê lên uống một ngụm.

“Có thật là con bé đó đã đến chung cư chỗ em?”

Yusuke xác nhận lại thông tin đã nghe qua điện thoại khi nãy. Đôi mắt Shoko bên dưới cặp kính mát ánh lên vẻ nghiêm túc, cô gật đầu.

“Chắc chắn là vậy. Nó có để lại dấu vết mà.”

Shoko kể lại chuyện người sống ở đó nói đã thấy một cô gái dáng ngờ trong bãi đậu xe và cả việc có dấu vết nước tiểu.

“Vậy à?” Yusuke thở dài. “Có vẻ đó đúng là tác phẩm của nó.”

“Suýt chút nữa thì em đã tiêu r ồi. Nếu không sớm nhận ra thì có lẽ đã... Nhưng thay cho em, anh Niwa đã bị giết nên cũng không phải là chuyện gì đáng mừng. Nhưng làm sao nó biết được địa chỉ của anh ấy chứ?”

Shoko nghiêng đầu qua một bên. “Là do cậu ấy dán giấy trên cửa. Nghe nói trên miếng giấy đó ghi địa chỉ liên lạc của cậu ấy. Có lẽ nó đã xem được.”

“Ra là vậy ư...”

“Junya thật quá bất cẩn. Anh không hiểu sao cậu ta lại làm chuyện như vậy nữa.”

“Có lẽ anh ấy nghĩ đứa con gái đó không đọc được chữ.”

“Chắc vậy.”

Nhân viên phục vụ đem cà phê đến. Yusuke đã gọi cà phê đen. Uống một ngụm, anh nhận ra Shoko không nói quá. Cà phê dở đến nỗi không có điểm nào khen lấy lệ nổi.

“Tiếp theo sẽ là em r ồi.” Shoko hạ thấp giọng. “Vì nó đâu biết địa chỉ mới nhà anh. Không chừng đêm nay nó sẽ phục ở bãi đậu xe giống lần trước. Mà không, cũng có khả năng nó đã đọit đó r ồi.”

“Em không về nhà là được. Cứ ở lại khách sạn đi!”

Nghe vậy, Shoko bật cười. “Em phải ở đến bao giờ? Đến khi nó bị bắt ư?”

“Thì đâu còn cách nào khác?”

“Không thể để như vậy được!” Shoko nhăn mặt, quay sang ngang. Sau đó, cô quay lại nhìn Yusuke. “Anh nghĩ kỹ đi. Nó mà bị bắt thì mình cũng tiêu đời. Cảnh sát cũng đã biết nó giết người là để báo thù cho Sendo. Nó chỉ cần khai tên tui mình ra thì mình cũng xong luôn.”

“Nó đã giết nhiều người rồi. Không chừng sẽ bị cảnh sát bắn chết. Nếu vậy thì mọi chuyện sẽ được chôn vùi.”

“Nếu không như vậy thì anh định sẽ nói với cảnh sát là một mình Sakura Shoko đã giết Sendo chứ không liên quan gì đến anh?”

“Anh sẽ không nói vậy. Đó là trách nhiệm liên đới.”

“Trách nhiệm liên đới ư?” Shoko cười nhạt. “Thời còn là vận động viên, em đã nghe câu này nhiều lắm rồi. Nếu ai đó làm chuyện gì bậy thì huấn luyện viên sẽ la mắng đó là trách nhiệm liên đới.”

“Tóm lại, nếu tên chúng ta bị lộ ra với cảnh sát thì chỉ còn cách nói hết sự thật thôi. Người lôi súng ra là Sendo. Nếu không giết ông ta thì có khả năng tui mình sẽ bị giết. Chúng ta có thể được nhận sự khoan hồng.”

Nhưng Shoko lại bật cười. “Chuyện này em cũng đã tìm hiểu rồi. Với tình hình đó thì trên phương diện nào tui mình cũng sẽ không được khoan hồng đâu. Ngược lại cho dù Sendo có giết tui mình đi nữa thì cũng là phòng vệ chính đáng. Lý do rất đơn giản. Vì tui mình đã phạm tội trộm cướp. Nhà nước có luật phòng vệ trộm cướp. Theo luật đó thì nếu vì quá hoảng sợ hoặc bị kích động mà lỡ giết những kẻ đã đột nhập vào nhà mình với mục đích trộm cướp thì sẽ không bị kết tội. Anh hiểu không? Tui mình chẳng là gì ngoài những kẻ đã phạm tội trộm cướp giết người.”

Yusuke nín thở trước lời lẽ của Shoko. Anh không nghĩ ra từ nào để đáp lại.

“Yusuke!” Shoko vươn tay phải ra, chạm vào tay trái đang để trên bàn

của Yusuke. Lâu lắm rồi cô mới gọi tên anh thân mật như vậy. “Chúng ta phải hiệp sức. Chỉ cần chúng ta hiệp sức với nhau thì sẽ vượt qua hoạn nạn này.”

“... Bằng cách nào chứ?”

Yusuke hỏi nhưng bản thân anh cũng đã biết rõ câu trả lời.

“Anh Anjo đã nói rồi đúng không?” Shoko hạ thấp giọng. “Chỉ có một cách là chúng ta phải xử nó trước khi nó bị cảnh sát bắt.”

“Giết nó ư?” Yusuke quan sát người xung quanh rồi lên tiếng hỏi.

“Thì chỉ có cách đó thôi. Nếu không thì còn cách nào khác?”

“Không...” Yusuke lắc đầu.

“Vậy là anh đồng ý rồi?”

Shoko nhìn Yusuke chăm chăm qua lớp kính mát. Ánh mắt cô gây áp lực không để anh từ chối. Yusuke cố nuốt nước miếng nhưng cổ họng anh khô khốc.

Chuyện giết đối phương để bảo vệ bản thân thì anh cũng đã nghĩ đến. Chính vì vậy mà anh đã mua sẵn con dao cứng cáp và sắc bén. Nhưng mở miệng nói ra từ *giết người* vẫn khiến anh do dự.

“Anh tính sao?” Shoko hỏi thêm lần nữa.

Yusuke quyết tâm. “Hiểu rồi! Anh đồng ý!”

Shoko gật đầu, thở phào nhẹ nhõm. “May quá! Em đã lo không biết phải làm sao nếu bị anh phản bội.”

“Em đừng nghĩ đến chuyện phản bội hay không phản bội.”

“Niwa đã phản bội còn gì.” Shoko đánh giọng. “Anh ta đã phản bội và bỏ chạy lấy thân. Nhưng có lẽ chính vì vậy mà anh ta đã nhận lấy hậu quả.”

“Hôm nay đừng nói chuyện của Junya nữa!”

“Ừ! Có nói bao nhiêu về người đã chết thì cũng không có ý nghĩa gì.”

Shoko cầm hóa đơn, đứng dậy khỏi ghế. “Đi đến phòng của em thôi. Chuyện này không thể bàn ở đây được.”

Yusuke cũng đứng lên.

Tám giờ tối.

Cô gái vẫn tiếp tục đợi Hiura về. Bên ngoài trời đã tối hẳn, những cơn gió thổi vào qua khung cửa kính vỡ cũng lạnh hơn. Cô gái gặm miếng bánh mì để trên tủ lạnh.

Sau khi ăn xong, cô nghe có tiếng động ở lối vào.

Đó là tiếng chìa tra vào ổ khóa. Tiếp theo là tiếng khóa bật mở. Cô gái nấp đằng sau phòng tắm.

Cửa mở ra, đèn bật sáng. Cô gái nắm chặt khẩu súng trong túi áo gió.

“Á!”

Có tiếng phụ nữ la lên. Chắc do nhận ra cửa sổ bị vỡ. Cô gái nhanh chân chạy đến giữa phòng khách, tay cầm súng.

Người phụ nữ trẻ quay lại. Cô ta mở to mắt, miệng ngáp ngáp như cá đòi đờn.

Cô gái cầm súng, từ từ tiến lại gần. Người phụ nữ trẻ giơ hai tay lên như một phản xạ có điều kiện.

“Tiền... ở trong túi xách...”

Người phụ nữ ném túi xách đeo trên vai lên bàn. Cô gái cằn lên, lấy ví tiền ở trong đó ra. Trong đó có thẻ tín dụng nên cô đã kiểm tra tên. Cái tên trên thẻ hoàn toàn khác với Hiura. Là *Suzuki Mieko*.

“Tiền... tiền tôi chỉ có... nhiều... nhiều đó thôi.”

Người phụ nữ trẻ run rẩy nói. Đùi cô ấy cũng run bần bật.

Cô gái rút trong ví ra hai tờ một nghìn yên, nhét vào túi áo khoác. Sau đó, cô lấy tờ ghi chú có ghi địa chỉ của Hiura giơ ra trước mặt người phụ nữ. Vẫn giơ hai tay lên, người phụ nữ nhìn vào tờ ghi chú.

“Đúng là địa chỉ ở đây nhưng mà... tôi hoàn toàn không biết người này. Tôi là Suzuki Mieko, dọn đến đây khoảng mười tháng trước. Người đó có lẽ đã ở đây trước khi tôi dọn đến.”

Cô gái gật đầu. Sau đó, cô dùng ngón trỏ nhấn vào chữ *Hiura Yusuke* có ghi trên tờ ghi chú rồi viết vào kẻ bên dấu chấm hỏi.

“Cô hỏi địa chỉ hiện tại của người này? Làm sao tôi biết được. Tôi đã gặp người này bao giờ đâu... Oái!”

Người phụ nữ thét lên vì bị cô gái giáng súng vào ngực. Thấy trên bàn có để chiếc điện thoại không dây, cô gái cằn lấy đưa cho người phụ nữ.

“Cô muốn tôi gọi điện hỏi hả? Nhưng biết gọi đến đâu đây?”

Cô gái không nói gì, chỉ hướng nòng súng tới người phụ nữ.

“Đừng... đừng bắn...”

Người phụ nữ tên Mieko co rúm lại, nghẹn ngào thốt lên. “Đội đã, để tôi suy nghĩ! Không chừng không chừng sẽ nghĩ ra cách gì đó.”

Mieko nhắm mắt như để lấy lại bình tĩnh. Cô suy nghĩ một chút rồi mở mắt ra.

“Phải rồi! Không chừng hỏi văn phòng bất động sản thì sẽ biết được

thông tin. Vì chắc họ có hỏi thông tin của người đã dọn đi.”

Cô gái gật đầu, hất cằm ra hiệu Mieko gọi điện. Mieko run rẩy bấm điện thoại.

“Giờ cũng trễ rồi nên có thể văn phòng không còn ai.” Mieko rào trước.

Cô gái giáng súng vào chóp mũi Mieko.

Mieko nuốt nước miếng.

Chuông đổ ba lần. Đến lần thứ ba thì có người nhắc máy.

“A... Alo. Tôi... tôi là Suzuki sống ở chung cư Green Height tại khu Minami XXX. Tôi có chuyện muốn hỏi. Làm ơn cho tôi biết địa chỉ liên lạc của người đã sống tại căn hộ này trước tôi... Chả là người thân của anh Hiura đó đang ở đây. Người này đã mất công đến nhưng anh Hiura lại dọn nhà đi, không biết hiện giờ đang ở đâu... Vâng, nhờ anh tra gấp giùm tôi... À, vậy à, tôi sẽ đợi. Số điện thoại của tôi là XXXX. Xin lỗi đã làm phiền anh.”

Mieko cúp máy nhìn cô gái. “May quá! Vẫn còn nhân viên ở lại. Anh ấy nói sẽ tra rồi gọi lại.”

Cô gái ngẩng xuống giương, gật đầu. Cô ra dấu Mieko ngẩng xuống. Mieko ngẩng xuống trong bộ dạng gượng gạo như thể phần thân dưới đã bị tê liệt.

“Cô đã ăn hết chỗ đó hả?” Mieko nhận giấy gói thịt nguội, hộp sữa bày lộn xộn trên bàn và hỏi.

Cô gái gật đầu.

“Cô đói bụng lắm hả? Nếu muốn cô có thể ăn bánh pizza trong tủ lạnh.”

Cô gái hơi do dự nhưng rồi cũng gật đầu. Đúng là cô đói bụng thật. Mieko vừa nhìn khẩu súng, vừa đứng dậy, đi về phía bếp. Cô lấy bánh pizza đông lạnh trong ngăn đá ra, gói giấy nhôm rồi cho vào lò nướng.

“Cô là... hung thủ đó hả?” Mieko quay đầu lại nhìn cô gái. “Là hung thủ đã giết vận động viên cử tạ và huấn luyện viên điền kinh...”

Cô gái im lặng. Nhưng việc cô không phủ nhận đã ngầm xác nhận sự thật với Mieko.

“Sao cô lại giết người? Cô hận họ hả?”

Cô gái vẫn không mở miệng, chỉ lăm lăm cầm súng. Mieko thở dài. “Mà chuyện này cũng không liên quan đến tôi.”

Nướng pizza xong, Mieko đỡ lên đĩa đưa tới trước mặt cô gái. Cô gái cầm lấy, ăn ngấu nghiến.

Một lát sau, chuông điện thoại reo lên. Mieko bắt máy.

“Vâng, tôi là Suzuki. Cảm ơn anh nhiều về chuyện lúc nãy. Anh đã tra được địa chỉ rồi hả?... Vâng, là Mitaka à?... Vâng, vâng à. Tôi hiểu rồi. Cảm ơn anh nhiều.”

Mieko vừa nghe điện thoại, vừa dùng bút ghi lại địa chỉ lên tờ rơi dính trên tờ báo bên cạnh. Sau khi cúp máy, cô nói “Là địa chỉ này,” rồi để tờ rơi lên bàn.

Cô gái nhìn nó nhưng hầu như không đọc được những chữ Hán ghi trên đó. Kể cả đọc được thì cô cũng không biết địa danh ấy nằm ở đâu. Cô móc bản đồ từ trong túi áo gió xa, đưa tới trước mặt Mieko.

“Hả? Cô muốn tôi đánh dấu vị trí à?”

Cô gái gật đầu.

Mieko vừa xem lại ghi chú vừa dùng bút đánh dấu lên bản đồ.

“Chắc là chỗ này.”

Cô gái cầm lấy tờ bản đồ. Chỗ Hiura đang sống hiện tại so với nơi này trông gần như khoảng cách từ mắt đến mũi vậy. Cô quyết định sẽ đi ngay bây giờ.

“Này...” Miekeo lên tiếng. “Lần này cô sẽ giết người đó hả?”

Cô gái giáng súng vào trán đối phương như để yêu cầu im miệng.

Miekeo nhắm mắt.

Cô gái ra dấu Miekeo quay đằng sau. Khi Miekeo quay lưng lại, cô ngậm khẩu súng trong miệng, nhét tấm khăn rơi cạnh đó cột cổ tay Miekeo lại. Sau đó, cô bắt Miekeo ngã xuống rồi cột cổ chân như cách đã cột cổ tay.

“Tha cho tôi đi! Làm ơn!” Miekeo nài nỉ. “Tôi sẽ không báo cảnh sát đâu. Đừng giết tôi!”

Cô gái không có ý định giết Miekeo. Cô mang thêm một cái khăn khác đến, nhét vào miệng Miekeo. Sau đó, cô bế Miekeo lên, đặt nằm lên giường và đắp chăn lên.

Lúc này đã gần chín giờ. Cô gái đi ra ngoài từ cửa sổ.

“Em nhớ về một chuyện ở phòng nghiên cứu của Sendo.”

Shoko ngồi xuống ghế sofa cạnh cửa sổ, bắt chéo chân. Đôi chân thon thả lộ ra khỏi áo choàng tắm. Khi về đến khách sạn, cô nói người mình ám mùi thuốc lá nên đã đi tắm.

“Chuyện gì?” Yusuke hỏi.

“Là nghiên cứu cải tạo người tận gốc chứ không phải cách thức tạm thời như sử dụng doping. Anh chưa từng nghe chuyện đó hả?”

“Chưa.” Yusuke lắc đầu. “Thời đó anh không còn sức để lo gì khác ngoài chuyện của mình.”

“Em cũng vậy mà.” Shoko nhún vai. “Là nghiên cứu như thế nào?”

“Ví dụ như nghiên cứu về thai nhi sử dụng steroid. Đại khái là chích steroid vào thai phụ để cải tạo thai nhi.”

“À, nếu là chuyện đó thì...” Yusuke vừa nhăn mặt vừa gật đầu. “Anh từng đọc qua tài liệu. Đó là tài liệu liên quan đến việc thử nghiệm lên cơ thể người của Đức Quốc xã. Sendo cũng làm nghiên cứu đó ư?”

“Nghe nói ông ta dựa vào đó để phát triển lên. Nhưng nghiên cứu này

cũng đã dừng tại giai đoạn thực nghiệm trên động vật. Hầu hết đều gây ra sảy thai hoặc chết non. Cho dù có sống sót sau khi sinh thì chúng cũng mang nhiều khiếm khuyết.”

Yusuke im lặng lắc đầu như không muốn bình luận gì thêm.

“Ngoài ra Sendo còn thực hiện nhiều nghiên cứu khác. Trong số đó ông ta dốc sức nhất cho nghiên cứu cải tạo cơ thể tự nhiên bằng cách mang thai. Khi phụ nữ mang thai thì chất làm tăng cơ bắp sẽ được sản sinh ra gấp nhiều lần so với lúc bình thường. Nghe nói đó là bản năng, vì việc nuôi con sẽ tốn nhiều thể lực. Vì vậy, ông ta sẽ khiến cho nữ vận động viên mang thai rồi đợi đến khi người đó ở trong trạng thái dễ tăng cơ bắp thì cho họ luyện tập liên tục và đợi đến thời kỳ thích hợp thì bỏ bào thai.”

“Anh cũng đã từng nghe nói đến chuyện này. Đó là chuyện đã diễn ra trên thực tế ở các nước phương Đông. Do vận động viên đó không dùng thuốc nên không cần lo ngại về việc sẽ bị phát hiện khi tiến hành kiểm tra. Đó là chiêu thức tà ma ngang hàng với doping máu.”

“Phải rồi, nghe nói Sendo cũng là một trong số ít chuyên gia về doping máu. Anh có từng thử chưa?”

“Vẫn chưa...”

“Ừm, cái đó hơi đáng sợ nhỉ.”

Shoko khoanh tay lại, gật đầu.

Doping máu là phương pháp rút khoảng một nghìn cc máu ra khỏi người vận động viên trước hôm thi đấu khoảng hai mươi ngày, bảo quản đông lạnh và tiêm ngược lại hồng huyết cầu trong đó vào người vận động viên ngay trước lúc thi đấu. Khi cơ bắp có thể hấp thu một lượng lớn oxy thì sẽ tăng khả năng duy trì sức hơn ba mươi phần trăm. Đó là kỹ thuật được nghiên cứu tại phòng nghiên cứu thể thao Stockholm ở Thụy Điển.

“Vậy phương pháp làm sảy thai thì sao?” Yusuke hỏi dồn.

“Trong lúc thực hiện nghiên cứu về steroid, ông ta đã phát hiện ra nếu tiêm một loại steroid vào cơ thể người phụ nữ trong một khoảng thời gian nhất định thì sẽ gây sảy thai tại thời kỳ đầu. Việc đáng sợ là ngay cả sau khi ngừng tiêm steroid thì bản chất cơ thể đó cũng không thay đổi. Tức là nếu cứ mang thai thì tám trên dưới ba tháng sẽ bị sảy. Và người phụ nữ này không hề chịu đau đớn gì, thai nhi sẽ chết một cách tự nhiên.”

“Nghĩa là người đó sẽ không thể sinh con được ư?” Yusuke nổi da gà.

“Đúng vậy. Nhưng cô ấy vẫn mang thai được. Sendo đã lưu ý đến điểm này. Vì cô ấy mang thai nên giống như em đã nói, cô ấy sẽ ở trong trạng thái dễ tăng cơ bắp. Hơn nữa, chất tăng cơ bắp của cô ấy còn tiết ra nhiều hơn so với các thai phụ bình thường. Nghĩa là cơ thể cô ấy sẽ luôn trong trạng thái giống như sử dụng doping. Ngoài ra do đã ngừng tiêm steroid nên sẽ không bị các cơ quan kiểm tra phát hiện ra.”

“... Ra là vậy.”

Với một người đang có vợ mang thai như Yusuke, anh không thể nào hiểu nổi tâm lý của người làm thực nghiệm đó. Nhưng với người có tính cách và hành vi điên cuồng như Sendo thì việc đó không phải là không có khả năng.

“Vậy đứa con gái đó là...” Yusuke mở miệng. “Là vật thử nghiệm của nghiên cứu đó ư?”

“Có lẽ là vậy.”

“Anh nghe nói Sendo đã trông nom đứa bé đó từ khi nó còn nhỏ. Cứ tưởng quan hệ giữa hai người đó như cha con...”

“Nhưng có lẽ không phải là vậy rồi.”

Ánh mắt Shoko trở nên nghiêm nghị. “Để mang thai thì phải quan hệ tình dục. Tức là cần có đàn ông. Khả năng cao người đàn ông đó chính là Sendo.”

“Nghĩa là...” Yusuke nuốt nước miếng. “Con bé đó đã mang thai con của Sendo và sảy thai ư?”

“Sảy thai rồi lại mang thai. Mục đích là để luyện tập.”

“Thật dã man!” Yusuke lắc đầu nhưng rồi lập tức dừng ngay hành động đó. “Tại sao nó lại làm đến nước này để báo thù cho gã đàn ông đã đối xử với mình như vậy?”

Nghe vậy Shoko khẽ thở dài, nhìn chăm chăm vào mặt Yusuke.

“Đúng là không hiểu nổi thật. Có lẽ chính nó cũng không biết được vì sao mình lại sảy thai. Nó chỉ làm theo những gì Sendo nói thôi. Đối với nó Sendo là thần thánh và nó tin rằng ông ta là người mang lại hạnh phúc cho mình giống như chúng ta cũng đã từng tin tưởng và dùng thuốc của ông ta.”

“Anh không đến mức đó...”

“Anh đừng đóng vai người tốt nữa.”

Shoko nhìn Yusuke với ánh mắt hình viên đạn. “Anh cũng vậy! Em cũng vậy! Anjo và cả Niwa cũng vậy! Tội mình không khác gì con bé quái vật đó cả!”

Không nghĩ ra được lời nào để đáp lại, Yusuke im lặng cúi xuống.

“Con bé đó giờ không nghĩ gì khác ngoài việc báo thù. Không nghĩ gì về ngày mai, về tương lai. Nó chỉ tiếp tục giết người để trả thù mà thôi.”

“Cho đến khi giết được chúng ta ư?”

“Cho đến khi giết hết chúng ta đó!”

Yusuke lấy tay chà xát mặt. Lòng bàn tay anh láng bóng dầu.

“Lần tới nó xuất hiện chắc chắn là ở chung cư nhà em.”

Shoko ngẩng tay lên bàn, chống cằm. “Nhưng có hệ thống bảo mật nên nó sẽ không đột nhập vào bên trong được. Tức là nó sẽ đợi ở bãi đậu xe.”

“Ý em nói giờ nó đang ở đó rồi?”

“Vì nó đâu còn chỗ nào để đến nữa.”

“VẬY...” Yusuke nuốt nước miếng rồi nói tiếp. “Tụi mình sẽ đến chung cư nhà em và đấu với nó?”

“Anh cũng biết đánh động ở đó thì sẽ gây ra chuyện gì rồi mà. Cho dù có giết được nó đi nữa thì cũng không thể để thi thể nó ở đó. Người trong giới thể thao sống ở đó chỉ có mình em mà thôi, cảnh sát sẽ đánh hơi được ngay.”

“Vậy phải làm sao?”

“Phải tìm cách dụ nó đến một nơi khác. Một nơi không có người qua lại và dễ xử lý thi thể.”

Shoko khoanh tay, nghiêng đầu qua một bên, chìm vào suy tư. Nhìn dáng vẻ nghĩ cách giết người mà như đang lên thực đơn nấu ăn của Shoko, Yusuke cảm giác như đã thấy rõ lòng dạ lạnh lùng của cô.

“Nếu dụ nó ra đâu đó thì có lẽ chúng ta trở thành con mồi là cách tốt nhất. Chắc chắn nó sẽ đuổi theo.”

“Chỗ ở của Niwa bị lộ là do trước cửa nhà cũ có dán mảnh giấy ghi địa chỉ. Vậy ta có thể sử dụng cách này không nhỉ?”

“Tức là ta sẽ tìm cách nào đó để nó biết ta đang ở đâu đúng không? Nhưng làm sao để cho nó biết đây? Có lẽ giờ nó đang đợi ở bãi đậu xe tại

chung cư nhà em nhỉ?”

“Ừm, có cách gì hay không nhỉ?”

Shoko cắn ngón tay cái. Yusuke biết đây là thói quen của cô mỗi khi suy nghĩ việc gì đó.

“Nếu anh không dọn nhà thì có lẽ nó sẽ đi đến đó, nên chúng ta có thể dán sẵn tờ giấy lên cánh cửa nhà đó.”

“Ừm, cũng phải...”

Trả lời xong, Yusuke linh cảm đi đâu gì đó không lành. “Đợi chút...”

“Sao vậy?”

“Không có gì đảm bảo rằng nó chưa đến căn hộ ở Kichijoji mà anh đã từng sống. Vì không biết là anh đã chuyển nhà nên tất nhiên nó sẽ đến đó.”

“Có lẽ vậy.” Trả lời xong Shoko nói tiếp. “Nhưng, nếu đến đó nó sẽ biết ngay anh không còn sống ở đó.”

“Bằng cách nào chứ?”

“Thì...” Shoko chu môi. “Nhìn bảng tên là biết liền mà.”

“Liệu nó có đọc được chữ ghi trên bảng tên không? Mà giả dụ nó biết được tên trên bảng không phải tên anh đi nữa thì liệu nó có chịu bỏ đi ngay? Ít ra nó cũng sẽ xem mặt người đang sống ở đó rồi mới đi chứ?”

“Ừm... cũng có khả năng đó.”

“Hỏi thử xem sao. Không chừng nó đã đến đó rồi.”

Yusuke lấy cuốn sổ tay trong áo khoác ra, vừa mở trang ghi địa chỉ vừa nhấc điện thoại để bên cạnh lên.

“Anh gọi đi đâu vậy?”

“Đến công ty bất động sản quản lý căn hộ trước đây. Anh sẽ hỏi số điện thoại của người đang sống hiện nay.”

Yusuke vừa gọi thì đã có người bắt máy liền. Giờ đã gần chín giờ nhưng có lẽ người này vẫn còn việc phải làm ở công ty. Yusuke xưng tên và hỏi xin số điện thoại liên lạc của người sống tại căn hộ 105 tòa nhà Green Height, tức nơi anh đã sống trước đây. Anh đã chuẩn bị tâm lý bị coi là kẻ đáng ngờ nhưng người nhân viên lại trả lời một cách vui vẻ, nằm ngoài dự tính của anh.

“À, là việc lúc này phải không ạ? Anh đã nhận được liên lạc của người thân chưa?”

“Hả? Là việc gì ạ?”

“Ừa? Anh vẫn chưa nhận được liên lạc sao? Người đang sống ở nhà cũ của anh là cô Suzuki. Cô ấy nói có người thân của anh không biết anh đã dọn nhà nên tìm đến đó. Vì vậy cô ấy đã gọi điện đến đây để hỏi địa chỉ nhà và số điện thoại liên lạc của anh. Mới khoảng mười phút trước thôi.”

Tay Yusuke không ngừng run lên bần bật. Anh cúp máy giữa chừng rồi lại nhận điện thoại.

“Anh gọi đi đâu nữa vậy?” Shoko hỏi.

“Nhà anh. Có lẽ nó đang trên đường đến đó. Nó đã biết được địa chỉ nhà mới của anh rồi.”

“Bằng cách nào?”

“Có lẽ nó đã đe dọa người đang sống ở đó hỏi cho nó. Anh đã xem thường nó quá rồi.”

Có tiếng bắt máy. “Alo,” Sayoko lên tiếng.

“Là anh đây.” Yusuke nói.

“Anh... đang ở đâu vậy?”

“Trong nội thành Tokyo. Nhưng không quan trọng. Em ra khỏi nhà

ngay đi. Dọn đồ rồi về nhà ngoại giùm anh được không?”

“Là... là sao? Sao đột nhiên anh lại nói vậy?”

“Giờ không còn thời gian giải thích đâu. Tóm lại là không nên ở đó nữa. Anh sẽ đến đón em liền nên giờ cứ về nhà mẹ đi!”

“Không.” Sayoko khẳng định. “Em sẽ ở nhà. Sẽ không đi đâu cho đến khi nghe anh giải thích.”

“Giờ không có thời gian để giải thích đâu. Anh xin em đó. Ra khỏi đó đi!”

“Vậy anh đến đón em liền đi. Nếu đi với anh thì đi đâu cũng được!”

“Anh không về kịp mà...”

Sayoko cúp máy.

Yusuke rầu rĩ, bỏ điện thoại xuống.

“Xem ra vợ anh không chịu hiểu nhỉ?” Shoko lạnh lùng nói.

“Vì gần đây cô ấy thấy anh có nhiều điểm đáng ngờ.” Yusuke đứng dậy. “Không còn thời gian nói chuyện nữa. Anh về nhà đây!”

“Đợi đã!” Shoko với tay lấy giấy ghi chú và bút của khách sạn. “Anh đợi em mười phút.”

“Anh không đợi được đâu. Giờ có về liền cũng chưa chắc kịp.”

Dù nghĩ Sayoko sẽ không bị giết, Yusuke vẫn không thể nào ở yên được.

“Vậy thì năm phút. Chỉ năm phút thôi!” Shoko chau mày suy nghĩ. Sau đó cô viết gì đó vào giấy.

“Em viết gì vậy?”

“Đây.”

Shoko đưa tờ giấy ra. Yusuke nhìn tờ giấy rồi bật hỏi.

“Nghĩa là sao?”

“Em không nghĩ ra được nơi nào tốt hơn. Sau khi anh đưa vợ về nhà ngoại xong thì dán hoặc để đâu mà nó sẽ thấy nhé.”

“Em sẽ mai phục ở đây?”

“Đúng vậy. Sau khi đưa vợ về nhà ngoại, anh hãy đến đó.”

“... Anh biết rồi!”

Yusuke nhét tờ giấy vào túi áo khoác.

Khi anh bước ra cửa, Shoko nắm lấy tay anh. “Yusuke, anh nhớ đến đó!” Ánh mắt cô rất nghiêm túc. “Chỉ mình em thì sẽ bị nó giết mất.”

“Anh không phản bội em đâu.”

“Hứa nhé!”

Shoko vòng hai tay qua cổ Yusuke, chạm môi vào môi anh. Đó là đôi môi mà anh đã chạm vào nhiều lần trước đây.

“Anh đi đây.”

Yusuke rút người ra, bước nhanh khỏi cửa. Ra khỏi khách sạn, Yusuke lên taxi. Lúc này vừa đúng chín giờ. Anh tính toán trong đầu. Theo lời nhân viên bất động sản thì có người hỏi thông tin về chỗ ở mới của anh trước lúc anh gọi đến đó một lúc. Nghĩa là có lẽ ả hung thủ đang trên đường đến Mitaka. Theo như thông tin thu thập được trước giờ thì nó không sử dụng phương tiện công cộng mà đa số là đi bộ hoặc đi xe đạp. Khoảng cách từ nhà cũ ở Kichijoji đến nhà anh hiện tại là khoảng bốn cây số. Với thể lực của nó thì chắc tầm nửa tiếng sẽ đến được. Nhưng phải dựa theo địa chỉ để tìm nhà tại một nơi chưa từng đến bao giờ là việc không dễ dàng với một người nước ngoài. Ít nhất sẽ lạc đường khoảng ba mươi phút, mà không,

có lẽ là khoảng một tiếng.

Nghĩa là ra khỏi đó trước mười giờ thì sẽ kịp. Yusuke đưa ra kết luận.

Taxi đến trước tòa chung cư lúc chín giờ ba mươi tám phút. Yusuke quan sát xung quanh rồi xuống xe. Anh tưởng tượng ra cảnh hung thủ tấn công từ trong bóng tối. Bước vào tòa chung cư, anh không dùng thang máy mà chạy lên cầu thang bộ.

Mở cửa ra, anh gọi tên Sayoko ngay. Sayoko bước ra từ phòng trong. Vậy là cô vẫn an toàn. Anh tạm thời yên tâm.

“Rốt cuộc đã có chuyện gì vậy anh?” Sayoko hỏi, mặt mày xanh xao.

“Anh sẽ giải thích sau. Em thu dọn hành lý liền đi!”

“Anh nói cho em một chút đi! Tại sao mình phải chạy? Chạy khỏi ai chứ?”

“Sayoko...” Yusuke nhìn vào mặt vợ, khẽ lắc đầu. “Giờ em đừng hỏi gì hết, anh xin em! Em cứ làm theo lời anh đi. Điều này là để bảo vệ mạng sống của chúng ta và của con chúng ta...”

“Mạng sống?” Sayoko nghẹn thở, đặt hai tay lên bụng. Rồi cô nhắm mắt hít thở thật sâu để lấy lại bình tĩnh. “Em sẽ phải về nhà mẹ mấy ngày?”

“Hai ngày, hoặc nhiều lắm là ba ngày.”

“Vậy à... vậy thì không cần mang nhiều hành lý.”

Nói rồi, cô đi vào phòng trong.

Yusuke vào phòng mình, thay sang bộ đồ dễ cử động, bỏ con dao mua hồi trưa vào túi trong của áo khoác. Anh còn nhìn xung quanh xem có vật gì có thể dùng làm vũ khí không. Những thứ thu hút ánh mắt anh lại là những bằng khen và huy chương xếp dài ngay cạnh tường.

Vì ham muốn những thứ ấy nên mới ra nông nổi này, anh thàn nhủ. Mà nhìn đi! Những thứ này có ích gì đâu. Chúng chỉ là những món đồ vô dụng.

Yusuke tắt đèn, đi ra ngoài.

Sayoko đang vội vàng thu xếp hành lý trong phòng ngủ.

“Một túi đồ có đủ không em?”

“Dạ, cũng đủ. Trời vẫn còn nóng nên cũng không cần quần áo dày.”

“Không cần đem đồ cho anh đâu.”

Nghe Yusuke nói vậy, Sayoko khựng lại. “Em chỉ mang theo đồ lót thôi.” Nói rồi, cô tiếp tục xếp hành lý.

Yusuke nhìn đồng hồ. Giờ đã khoảng mười giờ mười phút. À hung thủ đó hiện đang ở đâu? Không chừng nó sắp sửa tông cửa vào. Chỉ mới nghĩ đến đó, anh đã đứng ngẩn không yên.

Anh không thể đợi đến lúc Sayoko kéo xong khóa túi xách, vội kéo tay cô.

“Đi thôi! Nhanh lên!”

“Đợi chút! Em quên đồ đan móc.”

“Cái đó mua là được.”

Yusuke cầm túi, kéo tay Sayoko đi ra cửa. Anh để Sayoko ra ngoài trước, rồi để lại mẫu giấy nhận được từ Shoko khi nãy lên kệ giày. Sau đó, anh cũng ra ngoài.

“Đi thôi!”

“Phải khóa cửa đã chứ.”

“Không cần.”

Yusuke đẩy lưng vợ đi.

Cô gái cảm thấy vô cùng bứt rứt khó chịu, vì mặc dù có cảm giác mình đã đến gần tòa nhà muốn đến rồi, mà mãi vẫn không tới được đúng mục tiêu.

Cô cảm thấy dường như mình chỉ đang đi loanh quanh cùng một nơi, nhưng cảnh vật xung quanh đúng là có chút thay đổi. Sau một hồi tìm kiếm vô vọng, cô nghĩ không chừng cô gái tên Mieko đó đã viết ra địa chỉ không có thật.

Nhưng cuối cùng cô đã tìm đến được nơi cần đến, chứng tỏ đó không phải địa chỉ sai. Hóa ra cô đã đi qua đi lại trước tòa nhà này mấy lần nhưng do bảng tên của tòa nhà đặt ở góc khuất nên cô không nhận ra.

Cô gái bước vào trong sảnh chính diện. Tòa nhà này không có hệ thống an ninh phức tạp như nơi ở của Sakura Shoko.

Đến trước cầu thang, cô xem lại tờ ghi chú, kiểm tra lại số căn hộ. Là căn hộ số 324. Đoán có lẽ là ở tầng ba, cô bước lên cầu thang.

Hành lang cực kỳ yên ắng. Cô nhìn số các căn hộ, bước dần qua từng căn và dừng lại ở căn có ghi số 324.

Trước cửa gắn chuông nên cô đã nhấn thử. Cô áp tai vào cửa nghe tiếng động bên trong nhưng không nghe thấy tiếng người di chuyển.

Cô nhấn chuông lần nữa nhưng vẫn không có động tĩnh. Nghĩa là Hiura cũng vắng nhà?

Cô nghĩ cách đột nhập vào trong. Sáng nay cô vào được từ đằng sau vì căn hộ đó ở tầng một. Căn này ở tận tầng ba nên nếu muốn leo vào thì phải đợi đến lúc không có người xung quanh nhìn ngó.

Cô đặt tay lên nắm đấm cửa, vặn rồi kéo ra thử. Ngoài dự kiến của cô, cánh cửa mở ra dễ dàng. Cô từng nghe nói người Nhật không khóa cửa cẩn thận như người dân các nước khác nhưng cô không ngờ là lại đến tận mức này.

Cô gái không ngần ngại bước vào nhà. Chỉ có đèn ở thềm nhà sáng. Phía trong tối mịt.

Khi định nấp vào căn phòng đầu tiên thì cô nhìn thấy một tờ giấy để trên kệ giày bên cạnh. Cô cầm lên xem thử.

Một giờ sáng thành phố... thị trấn... S.S

Cô chỉ đọc được chừng đó. Nhưng chỉ vậy là đủ để hiểu ý nghĩa của thông tin ghi trên giấy. Nghĩa là hẹn gặp người có tên S.S tại địa điểm này lúc một giờ sáng.

Và cô gái chắc chắn S.S chính là Sakura Shoko. Nếu không phải đối phương là đồng bọn thân thiết thì đã không hẹn gặp vào cái giờ ấy.

Cô gái ngẩng bệt xuống sàn, mở bản đồ ra. Không đọc được nhưng cô định sẽ tìm ra địa điểm đó dựa trên hình dạng chữ.

Mất khoảng một tiếng, cuối cùng cô gái cũng đã tìm ra được địa điểm ghi ở tờ giấy trên bản đồ. Đó là nơi có tên thành phố Komae. Từ đây đến đó khoảng tám kilomet về hướng Nam. Gần đó có một con sông nhỏ.

Cô gái vò tờ giấy, nhét vào túi. Vừa lúc đó, cô để ý thấy có đôi giày

trượt patin để ngay cạnh kệ giày. Cô cởi đôi giày thể thao ra, mang thử đôi patin. Đôi này có hơi chật một chút nhưng không đến mức làm đau chân. Cô gái mang luôn đôi giày patin ra khỏi nhà rồi bước xuống cầu thang. May mắn xung quanh không một bóng người, cô gái ra khỏi tòa chung cư mà không bị ai nhìn thấy.

Ra đến đường chính, cô gái trượt nhanh về phía Nam.

“Em nghe đến bán đảo Gaspé bao giờ chưa?”

Yusuke bắt đầu mở lời sau khi chiếc Pajero đã vào đến thành phố Kawasaki. Trước đó anh hoàn toàn không nói gì.

“Gaspé? Em chưa nghe bao giờ.”

Sayoko ng ẩng ghế kế bên, lắc đầu. Nãy giờ cô cũng chỉ ng ẩng yên đợi ch ờng lên tiếng chứ không hề hỏi gì.

“Từ Gaspé có nghĩa là *điểm cuối của đất liền*. Đó là bán đảo nằm tại cực Đông bang Québec ở Canada.”

“Anh từng đến đó r ồi hả?”

“Ừ.” Yusuke trả lời. “Cũng mấy lần...”

“Đẹp không?”

“Có. Rất đẹp. Phía Bắc có một dòng sông rất lớn tên là Saint Lawrence, trong tiếng Pháp là Saint-Laurent. Gọi nó là biển thì đúng hơn là sông. Những ngọn sóng lớn không ngừng vỗ vào bờ gọi nhớ đến biển Nhật Bản. Thực ra, dòng sông đó chảy về Đại Tây Dương. Phía bên kia dòng sông, ngăn cách bởi con đ ường, là một vách đá dốc đứng ph ối ra những

tảng đá tưởng như có thể rơi xuống bất cứ lúc nào. Trên đường cũng hay xuất hiện những tảng đá lớn lăn lông lốc có thể là rơi xuống từ vách đá đó.”

“Có người sống ở đó không?”

“Dĩ nhiên là có. Đi theo con đường nằm giữa vách đá và dòng sông, cứ khoảng mười mấy cây số sẽ thấy một ngôi làng. Đó là những người nhập cư từ vùng Brittany của nước Pháp. Họ vẫn duy trì nếp sinh hoạt truyền thống. Ở đó toàn những ngôi nhà xinh xắn và đầy màu sắc trông giống như nhà bánh kẹo ấy.”

“Em muốn đến đó quá.”

“Ừ. Một lúc nào đó anh sẽ dẫn em đến.”

Nếu như anh còn sống đến lúc đó, Yusuke nuốt lại lời này.

“Đầu mút của bán đảo có một thị trấn tên là Percé. Đó là khu du lịch nổi tiếng nhất vùng. Nói vậy thôi chứ cũng chỉ có một con đường, hai bên đường có các khách sạn nhỏ, nhà hàng và các cửa tiệm bán đồ lưu niệm. Nổi tiếng nhất là khối đá Percé nhưng cũng không có gì đặc sắc lắm. Nó chỉ là một khối đá có lỗ ở chính giữa, trồi lên từ biển. Đợi đến lúc thủy triều rút và băng qua khối đá là thú vui duy nhất của khách du lịch đến đó.”

“Anh cũng từng băng qua?”

“Ừ, đã từng, vào ngày nghỉ.”

“Ngày nghỉ?”

“Là ngày không phải luyện tập và thí nghiệm.”

“Thí nghiệm...?”

Yusuke tăng tốc, nhà mẹ đẻ của Sayoko ở Yokohama.

“Hầu hết làng mạc và thị trấn đều nằm trên con đường dọc theo bờ

biển vì đất liền bị bao phủ bởi rừng rậm. Nhưng không hẳn là không có người sống trong núi. Có khoảng hai con đường cắt ngang bán đảo. Dọc theo hai con đường này cũng có làng mạc, mặc dù rất hiếm. Đó là những ngôi làng trông mộng mơ đến mức có thể trở thành bối cảnh cho những bộ phim hoạt hình. Nhà ga ở đó trông giống như viện bảo tàng. Nhưng cách xa con đường thì lại là vùng có nhiều người sinh sống. Rất nhiều người.”

Yusuke nhìn thẳng về phía trước, nuốt nước bọt. “Anh đến đó vào mùa hè năm thứ tư đại học. Ở Nhật anh có thể tự hào mình là số một trong bộ môn nhảy rào nhưng vẫn đứng ngoài không yên vì chưa có tiếng tăm trên đấu trường thế giới. Khi đó, anh đã nhận được lời rủ rê từ Sendo Korenori. Ông ta nói có muốn dùng thử thuốc không...”

“Thuốc? Là thuốc...”

“Doping.” Yusuke cố tình nói cụt ngủn.

Đó là chuyện sau khi vừa kết thúc Đại hội thể thao Universiade. Sendo đã đến gặp Yusuke. Ông ta nói. “Tôi muốn hỗ trợ cậu để khiến thế giới biết được thực lực của cậu.” Anh nhận ra ngay ông ta muốn nói đến việc sử dụng thuốc bất chính vì đã từng nghe một số lời đồn liên quan đến người có tên là Sendo này. Dẫu vậy lý do khiến anh không thể từ chối dứt khoát chính là vì đã thấy được khoảng cách thể lực rõ rệt giữa mình và các vận động viên nước ngoài tại Đại hội thể thao Universiade diễn ra ngay trước đó. Rồi đột nhiên anh tự suy diễn rằng. “Bọn họ đã sử dụng doping. Vì vậy họ mới mạnh. Mình cũng làm vậy thì sẽ không đời nào thua.”

“Nếu cậu có hứng thú thì cứ liên lạc với tôi.” Sendo nói vậy rồi trao danh thiếp cho Yusuke. Trên đó có ghi địa chỉ tại bang Québec, Canada.

“Tôi chắc chắn sẽ giúp cậu mạnh lên.” Ông ta khẳng định.

Rồi tại đại hội toàn quốc được tổ chức sau đó khoảng hai tháng,

Yusuke đạt một kết quả có thể nói là thảm bại. Bên ngoài, có vẻ anh chỉ tạm thời mất phong độ, nhưng như vài lời đồn, có lẽ là do tài năng của anh có hạn. Yusuke đã gửi thư cho Sendo. Đó chính là bước dấn thân đầu tiên của anh vào bần lầy.

Sendo hứa âm rằng ông ta sẽ lo chỗ ở cho anh nên tạm thời anh cứ đến đó khoảng một tháng. Sau khi đắn đo hồi lâu, anh đã quyết định đi Canada mà không bàn với ai. Anh nộp đơn xin tạm nghỉ câu lạc bộ điền kinh của trường.

Hai người đàn ông lạ đã đến đón anh ở sân bay Toronto bằng xe buýt. Điều đáng ngạc nhiên là trên xe đã có năm người trẻ tuổi ngời đó. Tất cả đều trông có vẻ là vận động viên thể thao, với thân hình được trui rèn. Thế nhưng Yusuke nghĩ nếu mãi chỉ như thế này thì họ sẽ không thể trở thành tuyển thủ hàng đầu được, giống như anh.

Sau đó anh cứ ngời suốt trên xe buýt. Hai người đàn ông luân phiên lái xe. Ngoài những lúc dừng lại để ăn uống và đi vệ sinh thì xe cứ chạy suốt. Dẫu vậy, họ vẫn mất trọn hai ngày để đến được một tòa nhà khổng lồ màu trắng trong vùng sâu.

“Chúc mừng cậu đã đến nơi.” Nhìn thấy Yusuke, Sendo vui sướng nói. “Tôi sẽ không để cậu phải hối hận vì đã đến đây đâu.”

Những người cùng ngời trên xe buýt được đưa đến một nơi khác. Yusuke hỏi họ sẽ làm gì.

“Họ khác với cậu. Từ giờ họ sẽ sống tại đây. Họ sẽ rèn luyện để có được một cơ thể hơn người dưới chế độ kiểm tra gắt gao.”

“Mất khoảng bao lâu?”

“Điều đó tùy thuộc vào bản thân họ. Nếu sớm đạt được mức độ mục tiêu thì có thể ra sớm. Cũng có người đạt được sau vài tháng nhưng cũng

có những người sau nhiều năm vẫn không đạt được.” Nói xong, Sendo cười khẩy. “Không phải cứ dành nhiều thời gian là tốt và cũng không phải nhờ chúng tôi quản lý mà họ có thể luyện tập tốt được. Điều quan trọng là ý chí của bản thân. Tôi muốn cậu chứng minh điều đó.”

“Tôi ư?”

“Đầu tiên chúng tôi sẽ kiểm tra năng lực của cậu. Dựa trên kết quả kiểm tra, chúng tôi sẽ soạn hướng dẫn để cậu tiến hành luyện tập dựa trên bản hướng dẫn đó. Sau đó sẽ kiểm tra và điều chỉnh lại nội dung hướng dẫn. Cứ lặp đi lặp lại quy trình đó để soạn ra được một hướng dẫn tốt nhất. Cậu sẽ luyện tập theo hướng dẫn đó đến mức thuần thục. Đây là kế hoạch trong một tháng kể từ hôm nay.”

“Hướng dẫn đó là gì?”

“Dĩ nhiên là hướng dẫn doping rồi.” Sendo nói một cách tự nhiên.

Nói đúng hơn thì đó là chương trình cải tạo cơ thể. Đối tượng luyện tập sẽ đem chương trình đó về Nhật và duy trì việc tự luyện tập. Người này sẽ báo cáo quá trình luyện tập mỗi tháng một lần cho Sendo. Ông ta sẽ dựa vào đó để đưa ra chỉ thị. Sendo lấy việc xây dựng hệ thống hỗ trợ cá nhân như vậy làm đề tài nghiên cứu.

“Quá trình luyện tập trong một tháng đó không dễ dàng chút nào. Nhưng muốn mạnh hơn nên anh đã cố hết sức chịu đựng. Giờ nghĩ lại thấy nó thật ngớ ngẩn, mặc dù những ngày đó anh đã cố hết sức mình.”

“Em hiểu...” Sayoko khẽ nói.

“Anh về lại Nhật Bản, sau đó mới biết người đang nhận chỉ đạo của Sendo không phải chỉ có mình anh. Ngoài anh ra còn bốn người khác nữa. Bốn anh cần phải gặp nhau định kỳ. Lý do là để nhận thuốc Sendo gửi. Thuốc được gửi theo một lộ trình đặc biệt và sẽ được giao đến chỗ một

người trong nhóm.”

Đó là Ogasawara Akira. Anh ta là người quen biết Sendo lâu nhất và cũng là vận động viên phát huy thành quả nghiên cứu tốt nhất. Yusuke và những người khác đến chỗ anh ta nhận toa và thuốc của mình. Cứ như vậy, năm người coi nhau như bạn bè và qua lại với nhau trên phương diện cá nhân. Cùng trong giới đi ền kinh nên Yusuke thường xuyên gặp gỡ trao đổi thông tin với Niwa Junya.

“Thực nghiệm đã mang lại thành quả nổi bật. Tất cả thành viên trong nhóm đều đạt được thành tích ưu tú trong các lĩnh vực. Minh chứng cho đi ều này là việc những người không thể đứng đ ầu trong nước trước đây thì nay đã được công nhận trên đấu trường quốc tế. Nghiên cứu của Sendo kỳ diệu ở chỗ không một ai trong bọn anh gặp vấn đề khi kiểm tra doping. Bọn anh mê mẩn trong vui sướng. Tất cả đều cảm thấy lâng lâng.”

Nhưng rồi cũng đến lúc bọn anh tỉnh ra. Ảnh hưởng xấu của doping đã biểu hiện trên cơ thể Ogasawara Akira. Khi bắt đầu cảm nhận cơ thể xuất hiện các triệu chứng, anh đã nói với nhóm Yusuke. “Các cậu nên ngừng dùng thuốc đi. Những li ều thuốc ấy giống như thứ tà ma vậy.”

Thời điểm đó cũng là lúc giới thể thao bắt đầu đi ều tra nghiêm ngặt về việc sử dụng doping. Nhóm Yusuke quyết tâm cùng nhau giải nghệ. Nếu tiếp tục thi đấu mà không dùng thuốc thì thực lực của họ sẽ bị lộ. Và thành thực mà nói thì họ sợ đi ều đó. Những gì muốn có, họ cũng đã đạt được rồi.

Nhóm cắt đứt liên lạc với Sendo. Không lâu sau đó Yusuke nghe nói phòng nghiên cứu ở Gaspé bị đóng cửa. Vì vậy, anh yên tâm là chuyện quá khứ đã hoàn toàn khép lại.

Nhưng ngoài dự tính của anh, biến cố khiến chuyện như nước trong quá khứ có nguy cơ bại lộ đã xảy ra. Đó là vụ Ogasawara Akira tự sát. Hiệp

hội thể thao Nhật Bản và JOC đã hành động khi phát hiện ra di chúc của Ogasawara.

Nhóm Yusuke, trừ Ogasawara, đã vội vã tập hợp lại hòng suy nghĩ phương án. Nếu như lực lượng đi đầu tra tìm ra những tư liệu liên quan đến họ từ chỗ Sendo thì đừng nói chi đến những hào quang trong quá khứ mà ngay cả địa vị hiện tại cũng có khả năng mất trắng.

Họ đã thống nhất sẽ *đột nhập và lấy đi những tư liệu*. Đó là kế hoạch không ai muốn làm nhưng không còn cách nào khác.

Và chuyện đêm hôm đó đã xảy ra. Giữa chừng, mọi chuyện không diễn ra suôn sẻ theo như kế hoạch. Việc bị Sendo phát hiện, phải giết ông ta và cả việc không tìm ra tư liệu nên đã phóng hỏa đốt nhà đầu nằm ngoài dự tính.

Nhưng việc nằm ngoài dự tính lớn nhất là sự có mặt của cô gái đó. Và cả nhóm có nằm mơ cũng không ngờ được cô ta lại quyết tâm báo thù đến mức liều cả tính mạng để giết hết tất cả bọn họ.

“Anh nhận được thông tin cô ta đang đến nhà chúng ta. Vì vậy, anh muốn đưa em đi trốn. Cô ta là người sẽ bất chấp tất cả để đạt được mục đích.”

Sayoko lặng thinh nghe Yusuke nói. Có lẽ cô đang bị sốc nặng. Không chỉ bởi biết được người chồng mình tin tưởng đã đạt được thành tựu bằng phương pháp bất chính mà còn vì dù không trực tiếp nhưng anh cũng có can dự vào vụ giết Sendo Korenori. Những việc ấy chắc chắn đã khiến cô thất vọng.

“Anh đã muốn giấu chuyện này đến cùng.” Yusuke nói. “Nhưng đã đến nước này thì nếu giải thích nửa vờ em sẽ không cho qua. Và bản thân anh cũng đã quá mệt mỏi vì phải giấu giếm.”

Sự im lặng bao trùm trong một lát. Có vẻ Sayoko đang chìm vào suy nghĩ của bản thân. Yusuke thì thấy nhẹ nhõm vì đã nói ra được hết.

“Ai cũng có...” Sayoko mở lời. “Ai cũng có... quá khứ. Quá khứ mà không phải toàn đi ầu tốt.”

“Anh không muốn kéo em vào quá khứ đó. Từ giờ cũng vậy. Đợi em bình tĩnh lại thì mình ly hôn.”

“Ly hôn... em hoàn toàn không nghĩ đến chuyện đó!” Sayoko nói một cách dứt khoát. “Mình đến gặp cảnh sát đi. Vì có liên quan đến vụ việc giết người nên chắc sẽ bị hỏi tội nhưng không phải do anh ra tay nên sẽ không bị kết án quá nặng đâu. Em sẽ đợi anh bao lâu cũng được.”

Từng lời, từng lời của Sayoko đã làm lung lay Yusuke. Anh nghĩ nếu như cô thật sự chịu đợi anh thì đầu thú với cảnh sát và bù đắp lại tội lỗi cũng không phải việc gì quá tệ.

Nhưng... Yusuke suy nghĩ. Anh cảm thấy biến Sayoko thành vợ của một người có tiền án thì thật không phải với cô. Dĩ nhiên, về mặt đạo đức thì làm thế là đúng đắn. Nhưng sẽ khiến Sayoko chịu nhiều cay đắng, và cả đứa con trong bụng cô cũng vậy.

“Anh làm theo lời em đi nhé!” Sayoko nhắc lại.

“Anh biết rồi. Anh sẽ làm như vậy.” Yusuke tạm thời đồng ý.

“Thật không? Anh sẽ đi gặp cảnh sát nhé!”

“Ừ. Nhưng để ngày mai.”

“Ngày mai? Tại sao?”

“Trước đó, anh có việc phải làm. Người liên quan đến vụ việc lần này không phải chỉ có mình anh.”

“Ý anh là muốn bàn với người đó?”

“Ừ, kiểu vậy. Ngoài anh ra vẫn còn lại một người nữa.”

Yusuke không nói ra tên Sakura Shoko.

“Người đó là ai?”

“Chuyện đó anh không nói được.”

Để chặn Sayoko hỏi thêm, Yusuke cố tình nghiêm mặt nhìn cô. Sau đó, anh lái xe và không nói gì nữa.

Đến trước nhà ngoại ở Yokohama, anh đỗ cô xuống xe và dỡ hành lý.

“Mai anh sẽ gọi cho em.” Yusuke nói và chui vào xe.

Nhưng Sayoko nắm tay anh. “Giờ anh đi đâu vậy?”

“Nãy anh đã nói rồi mà. Anh đến chỗ người kia. Anh đã hứa rồi.”

“Anh sẽ khuyên người đó đầu thú đúng không?” Sayoko ngược nhìn chòng bồng ánh mắt nài nỉ.

Yusuke mỉm cười, gạt đầu. “Ừ! Anh sẽ làm vậy!”

“Nói chuyện xong thì anh đến đón em liền nhé! Em sẽ thức đợi anh.”

“Làm vậy hại cơ thể lắm, không tốt đâu. Mai anh sẽ đến đón mà.”

“Thật không?”

“Thật! Em vào trong nhà mau đi. Trời trở lạnh rồi đó.”

Dẫu vậy, Sayoko vẫn không chịu di chuyển. Yusuke đẩy tay cô ra, bước vào xe.

“Anh!” Sayoko gọi qua cửa sổ của ghế phụ lái. “Anh... anh sẽ đến đón em thật nhé!”

“Tin anh đi!”

Yusuke nói rồi nổ máy, sau đó từ từ lái xe đi. Trên kính chiếu hậu hiện lên khuôn mặt đầy bất an của Sayoko.

“Nhưng lần tới, anh sẽ đem theo đơn ly hôn.” Yusuke tự lẩm bẫm với hình ảnh người vợ trên kính chiếu hậu.

Quá nửa đêm một lát, đội đi điều tra Phòng cảnh sát Seijo nhận tin một phụ nữ sống ở Kichijoji bị tấn công bởi người giống như nữ hung thủ. Người bị hại bị trói chặt tay chân và bịt miệng nên đã cầu cứu bằng cách đập lưng liên tục vào tường. Nhưng người ở căn hộ bên cạnh về nhà muộn nên đến giờ này mới phát hiện ra.

Shito đã ở lại tham gia vào đội đi điều tra phối hợp, lúc bấy giờ đang nằm tại sân tập judo là nơi tá túc tạm thời. Nghe tin từ Negishi, anh bật dậy.

“Người bị hại tên là Suzuki Mieko. Một nữ nhân viên văn phòng, hai mươi sáu tuổi, sống tại căn hộ thuộc chung cư Green Height ở khu Minami. Dựa theo lời làm chứng của Suzuki thì chắc chắn kẻ đột nhập là nữ hung thủ đó.” Thanh tra Kotera vội vã giải thích tình hình. “Mục tiêu hung thủ nhắm đến là Hiura Yusuke người đã sống tại căn hộ kia trước đó. Hung thủ đã ra khỏi chung cư tầm chín giờ kém nên có lẽ đã đến chỗ Hiura rồi.”

“Chúng ta đi ngay thôi!”

Negishi tiếp lời. “Đã cử bốn người đi rồi! Ngoài ra cũng đã liên lạc với Phòng cảnh sát Mitaka, nhờ họ cử cảnh sát hình sự đến đó. Trước khi

cảnh sát hình sự đến nơi thì các cảnh sát trực g ần đó cũng đã đến xem tình hình...”

Thanh tra chưa nói dứt lời thì trên bàn có tiếng điện thoại reo. Ông vội vã nhắc máy. “Alo, tôi đây... Sao cơ? Đã đi đâu r ồi hả? Ủ... Ủ... Tôi biết r ồi! Các cậu canh ở đó đi!”

Sau khi cúp máy, thanh tra Kotera nghiêm mặt nhìn quanh. “Nghe nói nhà của Hiura trống không. Cửa cũng không khóa.”

“Tức là đã bị hung thủ tấn công à?” Cảnh sát ở Phòng cảnh sát Seijo hỏi.

“Không, nếu là vậy thì sẽ có thi thể giống như những trường hợp trước. Ngoài ra, nhà không có dấu hiệu bị làm loạn, xe của Hiura cũng không thấy đâu.”

“Có lẽ anh ta đã bỏ trốn.” Shito nói. “Thấy Anjo, Niwa bị giết nên chắc anh ta cũng lo sợ. Nhưng việc không khóa cửa ra vào thì có chút vấn đề”

“Cũng có thể là vội quá nên quên khóa.” Negishi nói.

“Cũng có thể.” Shito gật đầu. Cùng lúc đó, tiếng điện thoại lại reo. Theo thông lệ, Kotera bắt máy, sau khi nói hai ba câu thì ông cúp máy.

“Việc Hiura đã bỏ trốn xem ra là chính xác.”

“Có manh mối gì ư?” Shito hỏi.

“Đã lấy được lời khai của nhân viên bất động sản quản lý chung cư ở Kichijoji. Đúng như lời chứng của Suzuki Mieko, khoảng tám giờ rưỡi nhân viên này đã nhận điện thoại từ cô ấy hỏi về người sống ở căn hộ đó trước đây. Sau đó một lát thì lại có điện thoại từ Hiura. Lần này anh ta hỏi ngược về thông tin của người sống hiện tại.”

Phòng cảnh sát rộn lên.

“Tại sao anh ta lại hỏi chuyện đó?” Negishi hỏi.

“Có lẽ Hiura cũng đã suy nghĩ về hành động của hung thủ. Nếu hung thủ không biết địa chỉ mới của mình thì đương nhiên sẽ đi đến chung cư đã ở trước đó. Để thăm dò tình hình nên anh ta đã muốn liên lạc với người sống ở đó hiện tại. Nhưng khi nghe nhân viên bất động sản nói người đó đã hỏi thăm địa chỉ liên lạc của mình thì anh ta biết hung thủ đang đuổi đến.”

“Ra là vậy. Vì vậy nên Hiura đã bỏ trốn ư?” Negishi đập tay xuống bàn. “Vì vậy nên mới vội đến quên khóa cửa đây mà!”

“Theo thời gian thì chắc hung thủ đã đến nhà Hiura, nhận thấy Hiura không có nhà và bỏ đi đâu đó rồi.”

Thanh tra Kotera buồn bực gật đầu trước ý kiến của Shito. “Có lẽ là vậy. Nhưng tạm thời đêm nay vẫn bố trí người canh gác ở đó.”

Thanh tra ra lệnh cho ba cảnh sát hình sự phối hợp với cảnh sát địa phương tiến hành canh gác và nghe ngóng thăm dò tình hình xung quanh đó.

“Thủ phạm đã đợi tại căn hộ ở Kichijoji cho đến lúc chủ nhà về đúng không?” Một cảnh sát Phòng cảnh sát Seijo nói. “Nếu thủ phạm đã đến nhà Hiura thì tại sao lần này cô ta lại không đợi trong nhà?”

“Cũng phải.” Kotera nghiêng đầu. “Tại sao nhỉ?”

“Có lẽ cô ta biết Hiura đã bỏ trốn.” Shito nói. “Chắc đã có dấu vết gì trong nhà cho thấy đi đâu đó.”

“Có lẽ vậy. Dù gì đi nữa thì trước tiên cần phải đi điều tra xem Hiura đã đi đâu.”

Thanh tra Kotera nhìn về phía một thuộc cấp. “Chiều nay, anh đã đến chỗ Hiura đúng không?”

“Vâng! Vì anh ta là người thân thiết với Niwa thời còn là vận động viên nên tôi đã đi đến nhà anh ta để hỏi về khả năng Niwa dùng doping. Nhưng không ngờ anh ta cũng cùng một giuộc... Tôi xin lỗi vì đã không nhận ra sớm.” Viên cảnh sát kỳ cựu tuổi trung niên cúi đầu hối lỗi.

“Trong giới thể thao, có đến hơn trăm người có liên quan với Niwa. Chúng ta không thể nào theo dõi hết chừng đó người. Nên anh cũng đừng quá bận tâm. Đi đâu tôi muốn biết là bộ dạng Hiura khi đó thế nào. Anh ta có tỏ vẻ sợ sệt hay kích động quá mức không?”

“Đúng là nét mặt anh ta rất nghiêm trọng nhưng chúng tôi đã nghĩ đó là do nói về cái chết của người quen.”

“Vợ anh ta thế nào? Cô ấy có nhận ra việc tính mạng chồng mình đang bị nhắm đến không?”

“Vì cảnh sát đến nên trông cô ta có vẻ lo lắng nhưng không có dấu hiệu gì cho thấy cô ấy đang chuẩn bị cho việc bỏ trốn cả. Hơn nữa, cô ấy còn đang mang thai.”

“Mang thai ư?”

Thanh tra Kotera làm động tác thôi vào nắm tay. Rồi ông chỉ về phía Negishi.

“Cậu hãy đi điều tra nhà vợ Hiura. Và cả nhà cha mẹ anh ta nữa!”

“Tôi đã rõ!”

“Tiếp đến là tăng cường xe tuần tra và truy tìm xe của Hiura. Khẩn cấp! Ta chậm một bước nữa!”

Kotera búng tay.

Không giờ bốn mươi tám phút sáng.

Đến cạnh sông Tamagawa, Yusuke bước xuống xe. Đi theo con đường mờ tối không có đèn, anh đến chỗ công viên được chằng dây thép xung quanh.

Đây chính là nơi Shoko đã chỉ định.

Yusuke vào trong, bước dọc theo con đường dành cho người đi bộ.

Công viên này cũng không lớn lắm. Trong công viên có một cái hồ nhỏ, một đài phun nước và một bãi cỏ bao xung quanh đó. Phía bên ngoài có các bồn hoa.

Đang là ban đêm nên đài phun nước ngừng hoạt động. Yusuke ngồi xuống bên bờ hồ, nhìn xung quanh. Không một bóng người qua lại. Chỗ này không kín đáo, không hợp với những đôi nam nữ trẻ. Hơn nữa, giờ này cũng đã quá trễ.

Tiếng động cơ xe vang lên từ đâu đó. Tiếng xe tiến lại gần anh rồi dừng hẳn. Yusuke nhìn về phía có âm thanh.

Ai đó đang lại gần. Anh nhét tay vào túi áo khoác, nắm chặt con dao. Đồng thời núp mình sau ghế đá.

Nhưng sau khi nhìn thấy người xuất hiện có dáng hình nhỏ nhắn, anh thở phào rồi bước ra ngoài. Sau đó, đến phiên đối phương hoảng sợ. Anh nghe thấy tiếng hít thở thật sâu.

“Anh đừng dọa em. Em cứ tưởng là con nhỏ đó.” Shoko đẽ tay lên ngực.

“Em đi xe đến hả?”

“Ừ. Cô ta đến chỗ anh tức là chung cư nhà em an toàn. Vì vậy, em đã về nhà lấy xe.”

“Ra là vậy.”

Yusuke nhìn món đồ Shoko cầm trên tay. Đó là một cây gậy bằng kim loại.

“Em từng tham gia chương trình thi đấu bóng chày trên TV, nên đã nhận một cây để luyện tập.” Shoko nói khi nhận ra ánh nhìn của Yusuke.

“Hừm...”

Yusuke cảm thấy ái ngại thay cho Shoko khi thấy cô định chiến đấu bằng vũ khí thô sơ thế này.

“Anh có việc muốn nói. Mình đến chỗ xe của em được không?”

“Ngay bây giờ ư?”

“Đúng vậy!” Yusuke trả lời. “Anh muốn nói trước khi cô ta đến.”

Shoko suy nghĩ gì đó nhưng gạt đầu đồng ý. “Ừ. Có lẽ cô ta cũng còn lâu mới đến.”

Yusuke đi theo Shoko, họ đến chỗ một chiếc xe màu đỏ đậu bên cạnh công viên. Là xe coupe, chỉ có hai chỗ.

“Anh có đề xuất này.” Sau khi lên xe, Yusuke nói. “Anh muốn ngừng chuyện này lại rồi báo với cảnh sát.”

Shoko chau mày. “Tại sao tự nhiên anh lại nói vậy?”

“Anh nghĩ chuyện này tốt cho chúng ta. Dù sao cả anh và em đều không thể giết người được. Giả sử có làm được đi nữa thì cũng không thể qua mắt cảnh sát. Cuối cùng chỉ là tội ch ồng tội.”

“Anh đừng bắt em phải nói đi nói lại nữa! Bây giờ mà để cảnh sát phát hiện thì ta sẽ mất tất cả.”

“Làm lại từ đầu là được mà.”

“Làm lại từ đầu ư?” Shoko lắc đầu. “Anh chẳng hiểu gì cả. Đất nước này không phải là nơi người ta có thể làm lại từ đầu. Đặc biệt là những người làm công việc như em. Biến mất r ồi thì sẽ bị quên lãng. Sau này sẽ không còn lại gì cả.”

Nói r ồi, Shoko nhìn thẳng vào mắt Yusuke. “Anh cũng vậy thôi. Sẽ mất tất cả đó. Vậy cũng được ư? Vợ anh sẽ ra sao?”

“Anh sẽ...” Yusuke thở dài. “Anh sẽ chia tay với cô ấy.”

“Đúng là...” Shoko nhìn chằm chằm vào mặt Yusuke r ồi lại lắc đầu. “Anh lúc nào cũng quá tốt. Chẳng thay đổi chút nào.”

Yusuke không nói được gì.

Đó là chuyện h ồi họ còn là vận động viên. Nói đúng hơn là thời còn sử dụng doping. Tình bạn đã chuyển thành tình cảm nam nữ lúc nào không hay. Anh đã tin đó là tình yêu. Thậm chí đã nghĩ đến việc kết hôn.

Nhưng đó không phải là tình yêu thật sự. Đó chẳng qua là ý thức liên đới của những người đ ồng phạm đã gây ra ảo giác cho hai người. Bằng chứng là sau khi bỏ doping, rút ra khỏi cuộc sống vận động viên thì tình cảm giữa hai người cũng mau chóng nguội lạnh.

“Việc con bé đó đến nhà cũ ở Kichijoji sẽ khiến cảnh sát chú ý đến

anh. Nên có trốn tránh nữa cũng vô ích.”

“Ừ. Nếu vậy, một mình anh đi gặp cảnh sát là được. Em không đi! Em sẽ chiến đấu với cô ta!”

Shoko rời mắt khỏi Yusuke, nhìn thẳng về phía trước. Cô nói vậy vì biết rõ với tính cách của Yusuke, anh sẽ không thể nào bỏ chạy một mình. Và dù Yusuke hiểu suy nghĩ đó của Shoko, anh cũng không thể bỏ mặc cô.

“Dừng lại đi! Em sẽ bị giết đó!”

“Nếu phải vào tù thì thà chết còn sướng hơn!”

“Khởi động xe đi! Hai chúng ta cùng đi thôi!”

“Đề em yên!”

Shoko lườm, Yusuke cũng nhìn lại. Hai người nhìn nhau trong khoảng vài giây.

Ánh mắt hai người thay đổi khi nghe thấy tiếng động lạ từ đâu đó. Tiếng *rạt rạt* mà Yusuke thấy quen quen.

“Đó là...”

Yusuke nín thở.

“Là tiếng giày patin.”

Shoko rướn người ra phía cửa kính đằng trước, mở to mắt. Yusuke cắn chặt răng. Nhắc đến giày patin, anh nhớ ra cách đây không lâu có mua một đôi. Nó vẫn còn mới và anh đã để nó bên cạnh kệ giày trong nhà.

Cách đó khoảng vài chục mét, một cái bóng to lớn màu đen xuất hiện. Cái bóng lớn ngoài sức tưởng tượng nên phải mất một lúc Yusuke và Shoko mới định hình được đó là bóng người.

“Là cô ta!”

“Chạy thôi!”

Yusuke thét lên. Shoko khởi động xe. Cùng lúc đó, cái bóng khổng lồ mang đôi giày patin đứng lại, thăm dò tình hình.

“Chạy lách qua người nó thôi!”

Yusuke la lên, nhưng Shoko đang cầm lái từ từ lắc đầu.

“Không, em không chạy!”

Nói rồi, cô lên số, rồ máy.

“Ngừng lại đi, Shoko!”

“Bám chặt vào!”

Cô phóng xe. Yusuke cảm thấy lưng bị ép vào ghế, anh nhìn bóng người khổng lồ xông đến.

Thấy chiếc xe thể thao màu đỏ đang phóng đến với một tốc độ cực nhanh, cô gái đoán chắc chắn là bọn họ. Chính là Hiura Yusuke và Sakura Shoko. Họ không chạy trốn mà rõ ràng muốn tông chết cô.

Khi ánh đèn đầu xe tiến đến trước mắt, cô gái tránh qua bên trái. Chiếc xe thể thao sau khi chạy ngang qua lại lăn bánh quay đầu, tiến lại lần nữa.

Cô gái thủ thế, canh thời điểm. Trong đầu cô hoàn toàn không có ý nghĩ bỏ chạy. Bỏ chạy thì không thể nào hạ gục được đối phương.

Chiếc xe đỏ lại phóng đến. Cô gái cong đầu gối, nín thở. Khi còn khoảng hai, ba mét cô dùng hết sức nhảy lên. Sau một thoáng, đôi giày patin cô mang đã trượt trên kính trước xe. Ngay sau đó, cô di chuyển từ kính trước xe lên nóc xe. Nhưng khi trượt xuống phần cửa sau xe, cô bị mất thăng bằng.

Dẫu vậy, cô gái vẫn không ngã. Cô nắm lấy cánh gió sau, thả chân đang mang giày patin xuống đất. Xe vẫn tiếp tục chạy. Cô bị xe kéo đi giống như đang trượt băng.

Có rút súng ra. Cô thấy bóng hai người ở phía đối diện cửa kính sau

xe. Cô dùng tay trái nắm cánh gió sau, tay phải cầm súng.

“Cúi xuống! Nó đang cầm súng.”

Nhìn thấy bóng cô gái phản chiếu qua ánh đèn đỏ bên hông xe, Yusuke la lên. Nhưng Shoko chỉ nhìn về phía trước bằng con mắt đỏ ngầu. Cô vẫn đạp ga, bẻ bánh lái sang trái phải liên tục. Có lẽ cô muốn hết kẻ địch xuống.

“Cúi đầu xuống!”

Yusuke vươn tay ra, định ấn đầu Shoko xuống.

“Gắng chịu đi!”

Shoko la lên. Yusuke lập tức vươn cả hai tay tới. Ngay sau đó, Shoko đạp thắng gấp. Bánh xe rít lên, Yusuke cảm giác như toàn thân mình bị ném ra đằng trước. Dây an toàn siết chặt vai anh.

Vì sau lưng có tiếng va đập mạnh nên có vẻ cô gái đang bám vào cánh gió đã bị lệch tư thế.

Khi xe chưa dừng hẳn, Shoko sang số về phía sau.

“Tao sẽ nghiền nát mày!”

Shoko lẩm bẫm, đôi môi đỏ méo xệch. Cô đạp côn rồi nhấn ga. Người cô như muốn bay ra khỏi ghế. Chiếc xe bắt đầu lùi về sau bằng một tốc độ kinh hoàng.

Yusuke co người lại, chuẩn bị tư thế hứng chịu một chấn động mạnh. Shoko đang cố gắng tông xe vào đầu đó để chèn chết kẻ địch.

Một tiếng động mạnh vang lên, chiếc xe đã va đập vào đầu đó. Yusuke

bị đẩy về phía sau ghế, anh cảm giác như ngừng thở.

Anh quay người lại sợ hãi nhìn về phía sau. Phần sau xe đã tông vào hàng rào kẽm của công viên. Không thấy bóng dáng cô gái kia đâu cả.

Khi anh định nói “Không thấy nó đâu!” thì phía trên đầu vang lên một tiếng động thật lớn. Yusuke rùng mình nhìn về phía trước. Đôi chân mang giày patin đã bay ngang qua cửa kính trước xe.

Cô gái nhảy xuống xe. Sau khi trượt theo đà khoảng hơn mười mét thì quay vòng người lại. Và lần này cô ta lao đến Yusuke và Shoko bằng một tốc độ nhanh kinh hoàng.

Động cơ xe im bật. Shoko vội vã xoay chìa khóa. Nhưng trước lúc máy nổ thì cô gái kia đã đến phía bên trái xe, định mở cửa. Sau khi biết cửa xe bị khóa, cô ta cật lực định bắn xuyên qua cửa.

Ngay giây phút ấy, Yusuke lần đầu tận mắt nhìn rõ hình dáng cô gái đang muốn giết anh. Đúng như lời một số người đã chứng kiến nói, cô ta có một cơ thể cực kỳ hoàn mỹ. Yusuke nghĩ đây có lẽ là kiệt tác để đời của Sendo Korenori. Cô ta có gương mặt có thể nói là xinh đẹp, và vẫn còn vương lại nét trẻ con. Gương mặt ấy trông lệch lạc hẳn với cơ thể cơ bắp cuộn tròn, càng khiến anh cảm giác cô ta đúng là một tác phẩm nhân tạo.

“Chạy đi, Shoko!”

Sau một thoáng chìm vào suy nghĩ, Yusuke la lên.

Sau đó anh mở khóa cửa, tông mạnh cửa để hất văng kẻ địch. Cô gái bất ngờ, nhảy lùi về sau.

Ngay sau đó, động cơ GTO nổ máy. Cô gái khựng lại trong giây lát, có vẻ đang cân nhắc xem nên hạ gục Yusuke hay đuổi theo chiếc xe thể thao màu đỏ, nhưng có vẻ cô ta đã quyết định xử người ngồi trong xe trước

nên ngay trước lúc chiếc xe phóng đi, cô ta đã nắm lấy cánh cửa xe đang mở hờ.

Động cơ GTO rú lên, lao đi. Cô gái nắm chặt cánh cửa xe bên hông, trượt theo trên đôi patin.

Trong súng chỉ còn một viên đạn nhưng đối phương có tới hai người khiến hành động của cô gái bị hạn chế. Cô không tự tin sẽ bắn trúng. Muốn bắn thì cần phải chặn đối phương lại trước. Vừa bám lấy chiếc xe đang chạy, vừa nhắm vào chỗ hiểm của đối phương qua kính là đi đâu không thể.

Người phụ nữ đang lái xe chắc chắn là Sakura Shoko. Cô ta chạy xe vòng vèo, quẹo trái phải liên tục để hất văng cô gái đang bám lấy cửa xe. Cô gái vừa cố giữ thăng bằng trong khi hai chân đang trượt cho kịp tốc độ xe, vừa cố gắng trườn nửa thân bên phải lên.

Sakura thét lên. Cô ta vừa giữ tay lái, vừa xoay người, với lấy cây gậy kim loại để đằng sau xe. Nhưng trong chiếc xe chật chội này thì cây gậy đó không phù hợp dùng làm vũ khí.

Sakura thắng gấp. Cô gái đang uốn nửa thân người vào trong xe bị hất văng về trước theo quán tính. Cô bị đập mạnh vào khung và kính trước xe. Sau đó, cô rơi xuống bên ngoài xe.

Nắm lấy cửa xe, đứng dậy, cô nhìn theo hành tung của con mồi. Sakura đã ra khỏi xe, chạy về hướng con đê của sông.

Cô gái mang đôi giày patin, đuổi theo đối phương. Giữa đường có cầu thang nhưng cô không ngại ngần leo lên. Tiếng bánh xe của đôi giày đập xuống *cộp cộp*.

Sau khi chạy một đoạn dọc theo con đê, Sakura đi xuống bờ sông. Dĩ nhiên, đường bờ sông không được rải nhựa mà mọc toàn cỏ dại. Những tảng đá lớn nằm lẫn lóc, những cây thông đang vươn cao.

Dẫu vậy, cô gái vẫn không ngần ngại trượt trên đường đó bằng giày patin. Sakura chạy phía trước, quay đầu lại, về mặt thẳng thốt.

“Đừng lại đây!”

Sakura la lên, tiếp tục chạy về phía sông. Càng tiến về ven sông thì đường lại càng nhiều đá nhỏ, hầu như đã thành đường lát sỏi. Cô gái nhanh chóng cởi bỏ đôi giày patin, chạy chân không, đuổi theo Sakura.

Sakura bắt đầu leo lên một tảng đá lớn. Tại chỗ này có rất nhiều tảng đá nằm lẫn lóc.

Cô gái vượt qua các tảng đá một cách dễ dàng. Cô nhảy từ tảng đá này qua tảng đá khác bằng đôi chân dài, rồi chạy lên phía trước để chặn đầu Sakura. Không còn cách nào khác, Sakura phải chạy về phía sông. Khi đã hết đường chạy, Sakura quay lại van xin.

“Làm ơn, tha mạng cho tôi! Đừng giết tôi!”

Nhưng giọng nói ấy không lay động cô gái mảy may. Vào đêm đó, sau khi Sendo bị giết, cô chỉ nghĩ đến chuyện báo thù.

Cô gái từ từ giơ súng lên, đặt ngón tay lên cò.

Một âm thanh vang lên.

“Là tiếng súng!” Yusuke nghĩ. Lúc ấy anh đang lẩn quẩn quanh chiếc xe GTO mà mình đã đỗ nhào ra khi này.

Anh không rõ âm thanh phát ra từ hướng nào. Nhưng theo trực giác, anh nghĩ đó là từ hướng sông.

Yusuke leo qua đê, đi xuống bờ sông. Ánh đèn thừa thớt, đám cỏ dại mọc dày rạp xuống theo gió nên việc tìm kiếm bóng người trở nên cực kỳ khó khăn. Yusuke khom người, bước đi một cách thận trọng.

Khi mắt quen dần với bóng tối thì anh bắt đầu nhìn thấy mặt đường rõ hơn. Ngay sau đó, anh phát hiện ra những dấu chân mới đi qua còn lưu lại.

Là dấu giày patin, anh nhận ra.

Đi theo dấu vết đó, anh thấy con đường dưới chân mình đổi thành đường đá sỏi. Ngay tại đó có đôi giày patin bị bỏ lại.

Yusuke vừa nhìn trái phải trước sau vừa đi tiếp. Phía trước có vài tảng đá. Anh không thể ngờ Shoko đã leo lên những tảng đá này để chạy trốn. Cho dù cô ấy có là cựu vận động viên môn thể dục dụng cụ, cơ thể nhanh nhẹn đến mấy đi nữa thì cũng không thể nào đọ lại với đứa con gái không lồ đó. Shoko hẳn phải biết nếu làm vậy thì sẽ bị kẻ địch đuổi kịp ngay.

Yusuke đổi hướng, quay lại. Khi đó anh nghe thấy tiếng động ngay bên cạnh.

Anh nín thở, thủ thế. Từ sau tảng đá, một bóng đen xuất hiện.

“Là em!” Bóng người lên tiếng.

Đó là Shoko.

Khoảng hơn một giờ sáng, Shito và nhóm Negishi thuộc Phòng cảnh sát Seiyo đã đến nhà Yamashita là nhà bố mẹ đẻ của Hiura Sayoko.

“Có thật là anh ta không nói mình đi đâu không?”

Negishi mắt đỏ vằn, đứng ngay cửa ra vào hỏi Sayoko. Cô khẽ gật đầu, người run cầm cập.

“Anh ấy chỉ nói là... đến chỗ bạn.”

Giọng cô cũng run rẩy.

Cô có vẻ đã biết được đại khái tình hình, không cần nhóm Shito phải giải thích. Xem ra chừng cô đã thú nhận với cô.

“Chị không nghe anh ta nói tên người bạn đó ư?”

Shito hỏi nhưng cô chỉ lắc đầu.

“Tôi đã hỏi mà anh ấy không nói. Nhưng anh ấy có nói là còn... Còn một người nữa.”

“Còn... một người ư?” Negishi gãi đầu không ngừng. “Chị có ký ức gì về người còn lại đó không? Cho dù là chuyện nhỏ nhất nhất cũng được.”

Nhưng Sayoko chỉ lắc đầu. Cô không có tâm trí để lục lại những ký

ức nhỏ nhất đó.

“Chị à!” Shito cố gắng hỏi từ tốn để giúp cô lấy lại bình tĩnh. “Hình như hai vợ chồng chị đã không khóa cửa khi ra khỏi nhà đêm nay. Chị có nhớ gì về chuyện đó không?”

Shito hỏi câu này vì anh cứ mãi bận tâm đến chuyện đó.

“Tôi có nhớ. Khi tôi nhắc khóa cửa thì anh ấy nói không cần.”

“Không cần? Anh nhà đã nói vậy sao?”

“Đúng vậy.”

Shito và Negishi nhìn nhau. Việc không khóa cửa chắc là cố tình để hung thủ vào nhà, nhưng mục đích là gì?

“Phải rồi, khi đó...” Sayoko khe khẽ nói. “Hình như anh ấy đã để lại vật gì giống như một tờ giấy ở trên kệ giày.”

“Giấy? Kiểu giấy ghi chú à?”

“Có lẽ vậy.”

“Trên đó có ghi nơi anh ta đến.” Negishi la lên. “Chắc anh ta muốn dụ hung thủ đến đó.”

Shito cũng nghĩ như vậy. Thời gian này có lẽ Hiura và người còn lại đang đấu với hung thủ. Thông tin phát hiện ra thì thế chắc sẽ sớm được liên lạc đến Sở cảnh sát.

“Dụ hung thủ ư... Sao anh ấy lại làm chuyện nguy hiểm như vậy.” Sayoko khoanh tay thật chặt trước ngực. “Tính đến giờ hung thủ đã giết những mấy người rồi cơ mà. Đó là kẻ rất đáng sợ đúng không? Báo chí cũng nói đó là người to lớn như quái thú.”

“Kẻ đó đúng là rất đáng sợ.” Shito khẳng định. “Nhưng chồng chị và bạn anh ấy cũng có khả năng giết được hung thủ. Vì họ có vũ khí vô cùng

ạnh.”

“Vũ khí vô cùng mạnh?” Sayoko nhìn Shito bằng đôi mắt ươn ướt.
“Là gì?”

“Súng! Vũ khí họ đã sử dụng khi giết ông Sendo Korenori tại biệt thự ở Yamanakako. Chúng tôi đã tìm ra viên đạn trong người ông ấy nhưng không tìm thấy khẩu súng là hung khí từ dấu tích của đám cháy.”

Cục đi điều tra đã truy tìm dấu vết khẩu súng đó ngay từ đầu nhưng không tìm thấy tại nhà của Anjo Takuma và Niwa Junya. Nghĩa là người giữ khẩu súng đó là Hiura Yusuke hoặc người còn lại.

“Nghĩa là ch ồng tôi và bạn anh ấy định bắn đối phương...”

“Có lẽ vậy.” Shito gật đầu.

Trong khẩu súng của hung thủ cũng còn một viên đạn. Nên cô ta sẽ hoặc là bắn, hoặc là bị bắn. Mà có lẽ giờ chuyện đã xong rồi. Nhưng anh không thể nói ra lời này trước mặt người vợ.

Nhìn thấy Shoko, trong lòng Yusuke vừa an tâm vừa nghi hoặc. Vì anh đã nghĩ tiếng súng vừa r ỡ vang lên là khi cô ấy bị bắn.

“Shoko, em không sao chứ?” Anh thốt lên.

“Ừ. Không sao.”

Giọng Shoko khá bình tĩnh. Chất giọng tr ầm đến mức lạ lẫm.

“Còn nó?” Yusuke hỏi.

Sau khi hít một hơi dài, Shoko nín thở, nhìn Yusuke. Sau đó cô từ từ thở ra, khẽ nhắm mắt và nói.

“Chết r ỡ.”

“Chết? Do em giết hả?” Yusuke cảm thấy hai má mình giật giật.

Shoko mở mắt ra.

“Đúng vậy. Là em giết!”

“Bằng cách nào? Anh đã nghe tiếng súng mà.”

“Bằng cái này.”

Shoko đưa tay phải ra trước. Vật trên tay cô rõ ràng là một khẩu súng.

“Em... đoạt được cái này trong tay nó?”

Yusuke hoàn toàn không biết gì về các loại súng. Anh vừa hỏi vừa thắc mắc không biết Shoko đã đoạt được súng trong tay con quái vật đó bằng cách nào.

Shoko nhếch môi cười.

“Anh không thấy quen hả? Đây là khẩu súng của Sendo Korenori đó. Đêm hôm ấy, ông ta đã dùng nó để đe dọa chúng ta. Rốt cuộc nó đã trở thành vật lấy mạng ông ta.”

“À!” Yusuke thốt lên. “Là khẩu súng đó ư? Không phải em đã bỏ lại nó trong biệt thự đó sao?”

Đêm đó có quá nhiều việc cần làm nên Yusuke không hề nhớ đến khẩu súng ấy.

“Em đã để nó cạnh thi thể ông ta. Nhưng sau đó em đã lấy lại.”

“Ra là vậy. Nhưng lúc nào chứ?”

“Lúc đi phóng hỏa. Sau khi mọi người tưới dầu và ra bên ngoài thì chỉ có mình em vào lại bên trong.”

“À, phải rồi... là khi đó.”

Đáng lẽ ra Junya là người đi châm lửa. Nhưng Shoko đã nhận đi thay với lý do vì cô đã giết Sendo và gây ra phiền phức cho mọi người.

“Nhưng để làm gì?” Yusuke chau mày nhìn Shoko. “Em nhặt lại khẩu súng làm gì? Lúc đó em đâu có biết chuyện con nhỏ đó sẽ đến báo thù.”

“Chuyện đó thì là... em tự nhiên muốn giữ nó thôi. Vì người bình thường thì đâu có cơ hội giữ súng.”

“Em giữ để phòng vệ ư?”

“Cũng giống vậy. Nhờ vậy mà thoát chết. Nhưng giờ thì không cần dùng đến nó nữa.”

Shoko đưa khẩu súng về phía Yusuke. “Anh sờ thử một chút không?”

Yusuke cầm lấy khẩu súng. Anh cảm giác được cái lạnh của kim loại, hóa ra nó nặng hơn bên ngoài rất nhiều.

“Sao em lại giấu nó đến tận bây giờ?” Vừa nhìn sắc màu đen bóng của khẩu súng, Yusuke vừa hỏi. “Nếu em nói cho mọi người biết em có nó thì cách xử lý cũng sẽ khác rồi.”

“Sẽ khác thế nào? Chẳng phải sẽ khiến mọi người giành giật nhau thôi sao? Súng thì chỉ có một mà lại không biết nó sẽ tấn công ai trước.”

Shoko phản biện với dáng vẻ điềm tĩnh đến mức không thể tin cô vừa mới giết người xong. Yusuke không nghĩ ra lời nào để đáp trả, anh chỉ khẽ thở dài. Có lẽ cô ấy nói đúng.

“Thì thế của nó đâu?” Anh đổi đề tài.

“Dưới sông.” Shoko trả lời. “Cho dù là thứ quái vật như nó cũng không thể thắng nổi súng. Nó đã ngã xuống sông trong đau đớn. Nó lãnh đạn ngay bụng nên không thể nào sống nổi nữa đâu.”

“Vậy à...” Yusuke thở dài. “Giờ ta tính sao?”

“Còn phải xử lý hậu sự nữa.”

“Xử lý hậu sự?”

“Đầu tiên là cái này.”

Nói rồi, cô ấy lại rút ra một khẩu súng nữa. “Trước khi con nhỏ đó rớt xuống sông thì đã làm rơi cái này. Trong này vẫn còn sót lại một viên đạn.”

“Em tính làm gì với nó?”

Nhưng không trả lời câu hỏi của Yusuke, cô nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay.

“Em tính làm gì?” Yusuke lại hỏi lần nữa.

“Yusuke!” Shoko ngẩng mặt lên nhìn anh.

“Sao?”

“Em xin lỗi!”

Khi Shoko vừa dứt lời, khẩu súng trong tay cô lóe sáng. Yusuke bật ngửa về phía sau mà không hiểu chuyện gì xảy ra. Anh bị hất văng ra sau bằng một lực gì đó rất mạnh. Yusuke cố gượng dậy nhưng cơ thể anh không nhúc nhích được, giống như đang bị đè xuống bởi một vật rất nặng. Toàn thân anh cứng đờ một cách khủng khiếp.

Phải mất một lúc anh mới biết được là mình đã bị bắn. Lúc ấy, nhìn lên bầu trời đêm, anh chợt nghĩ nếu ngày mai mưa thì phải mang theo ô khi đến đón Sayoko.

Shoko đến, ngã xuống bên cạnh anh. “Em xin lỗi!” Cô nói với vẻ mặt đau buồn. “Nhưng chỉ có cách này thôi.”

“Tại sao?” Yusuke hỏi, cố gắng giữ lại chút ý thức đang mờ mịt dần.

“Vì không làm vậy thì cảnh sát sẽ không chịu dừng lại. Khi họ tìm ra thi thể của nó chắc sẽ mang đi giải phẫu. Từ viên đạn, họ sẽ suy luận hung thủ đã bắn nó cũng chính là người giết Sendo. Họ sẽ tiếp tục truy tìm cho đến khi bắt được em. Có lẽ họ sẽ truy ra cả phòng nghiên cứu ở Gaspé và cả những người đã đến đó luyện tập nữa. Nếu vậy thì không được! Em không muốn bị bắt.”

Yusuke cảm thấy bắt đầu từ vùng bụng, cảm giác nóng ran như thiêu đốt lan ra toàn thân. Có lẽ nơi trúng đạn là bụng hoặc ngực. Anh chưa thấy đau đớn, mà dường như cơn tê liệt dữ dội đang kết thành một khối to lớn đè xuống những phần xung quanh. Có lẽ nó sắp chuyển thành một cơn đau

đến phát cuồng. Anh vừa không muốn chết, vừa ước giá như có thể tắt thở trước khi cơn đau đó ập đến.

“Vậ à... Vậ nên em mới đưa súng cho anh...”

“Đúng vậy. Em đã cố tình để anh cầm nó. Làm vậy thì cảnh sát sẽ phán đoán anh và đưa con gái kia đã đọ súng với nhau.”

“Em nghĩ ra chuyện này từ khi nào?”

“Từ khi nào nhỉ. Ừm... có lẽ là khi biết đến sự tồn tại của con nhện Tarantula đó. Em đã nghĩ để cứu lấy mình thì chỉ có cách này thôi. Đó là giết nó và đổ tội cho một người trong số các anh. Tốt nhất là sau khi nó đã giết hai người còn lại. Kết quả lại đúng như mong đợi của em.”

“Tại sao?”

“Vì làm vậy thì tất cả những người biết quá khứ của em sẽ biến mất khỏi thế giới này. Nên em đã nghĩ cách để lợi dụng con nhện đó.” Shoko điềm nhiên trả lời.

“Nghĩa là việc Takuma và Junya lần lượt bị giết là chuyện... may mắn với em hả?”

“Đúng vậy!” Shoko thản nhiên thừa nhận. “Nhưng không phải đơn thuần là may mắn thôi đâu. Đáng lẽ hai người đó đã không bị giết.”

“Sao cơ...”

Yusuke mở mắt ra. Ngay lúc đó một cơn đau dữ dội như một luồng điện chạy từ đầu đến chân anh.

“Đầu tiên là Anjo, em đã có mặt tại hiện trường lúc anh ấy quyết đấu với con nhện Tarantula đó. Họ đã ở câu lạc bộ thể thao.”

“Sao cơ?”

“Đêm đó, Anjo đã gọi điện cho em. Anh ấy hỏi em có gọi điện cho

anh ấy không. Nghe nói đã có một cuộc điện thoại từ một cô gái không rõ lai lịch gọi đến nhà anh ấy hỏi anh ấy đang ở đâu. Em nghĩ ngay ra rằng nó đã đến. Sau khi cúp máy, em đến câu lạc bộ ngay lập tức. Khi thấy bảo vệ nằm đó, em biết mình đã đoán đúng. Khi lên tầng luyện tập xem thử thì em thấy họ đang đấu với nhau.”

Shoko nói càng lúc càng nhanh. Có lẽ cô bắt đầu hưng phấn.

“Quả là Anjo có khác. Anh ấy đã đoạt được súng từ tay nó. Nó nấp trong bóng tối nhưng Anjo ở thế có lợi hơn nhiều. Em đã lưỡng lự. Không biết nên để con nhện đó giết anh ấy hay để anh ấy giết con nhện đó. Nhưng cuối cùng em đã chọn để anh ấy chết. Nhân viên bảo vệ đã nhìn thấy nó nên cho dù Anjo có giấu thi thể khéo cỡ nào đi nữa, anh ấy cũng không thể tránh bị cảnh sát truy hỏi. Và anh ấy lại là người biết quá khứ của em. Em nghĩ mình phải làm gì đó. Nhìn trong bóng tối, em thấy một thanh tạ rơi gần đó. Đây là vũ khí mà Anjo đã sử dụng ngay trước đó. Em nhặt nó lên và nấp ngay cạnh lối vào. Vì em nghĩ anh ấy sẽ đến đó để bật đèn. Và đúng như em nghĩ, anh ấy đã đến gần chỗ em. Nhưng anh ấy hoàn toàn không nhận ra em ở đó. Khi anh ấy để tay lên công tắc đèn, em đứng lên, vung ta xuống. Anh ấy nhận ra bóng người nhưng em đã đập đầu anh ấy trước. Anh ấy ngã xuống đó. Xác nhận xong em đã bỏ chạy. Sau khi ra khỏi tòa nhà thì em nghe tiếng súng.”

Yusuke nhìn Shoko, không thể tin vào tai mình. Gương mặt cô đang mờ đi từng chút một.

“Vụ Niwa cũng vậy. Cũng do em tiếp tay.”

“Là... tờ giấy... dán ở cửa?”

“Đúng vậy. Em đã cuống lên khi anh ấy bỏ chạy đến Hachioji. Mà con nhện đó lại đến nhà em trước nữa. Nhưng tình cờ em thoát thân nên

đúng là em có số may mắn. Vì vậy, em cần phải tận dụng sự may mắn này. Em đã đến nhà anh Niwa ngay và dán tờ giấy đó lên cửa. Kết quả đúng như em nghĩ.”

“Cả anh... cũng...”

“Đúng vậy!”

Shoko đoán được Yusuke muốn nói gì. “Anh chết như thế này cũng là theo đúng kịch bản của em. Dĩ nhiên nếu anh bị cô ta giết thật và em giết cô ta thì sẽ tốt hơn. Vậy thì anh sẽ không có gì nuối tiếc, em cũng không phải day dứt. Nhưng tại nó định giết em trước nên không còn cách nào khác.”

Gương mặt Shoko từ lúc nào đã trở nên phấn khởi. Giống như thể cô đã thắng trong một trò chơi nào đó. Yusuke cuối cùng cũng nhận ra cô đã hóa điên.

“Lúc này em nói em bỗng nhiên muốn nhật khẩu súng của Sendo cũng là nói dối đó. Thật ra, từ lúc đó em đã nghĩ đến chuyện giết ba người bọn anh. Không, đúng hơn là từ trước đó nữa, em muốn tất cả những người biết chuyện quá khứ của em biến khỏi đời này.”

“Vậy... cả Sendo cũng...”

“Đúng vậy. Em đã bắn ông ta theo phản xạ nhưng giờ nghĩ lại thì có lẽ đó là hành động đã được tính toán sẵn trong đầu. Tâm trí em mách bảo nên giết ông ta đi.”

Em điên rồi, Yusuke định nói vậy nhưng anh không lên tiếng nổi. Ý thức anh mờ dần.

“Yusuke, anh chết rồi hả?”

Anh nghe giọng Shoko thật xa.

“Yusuke! Yusuke! Tội nghiệp anh quá! Xin lỗi! Em xin lỗi anh! Đừng hận em nhé!”

Trong tâm trí Yusuke hiện lên một tấm màn màu xám. Anh nhìn thấy một sinh vật màu trắng đang chuyển động sau tấm màn đó. Đó là Shoko đang biểu diễn trên xà lạch. Cô nhào lộn giữa hai thanh xà trông giống như một yêu tinh.

Yusuke đã gặp cô thông qua chuyện doping. Khi ấy, còn là học sinh cấp ba nhưng Shoko là một cô gái thanh lịch và tràn đầy sự quyến rũ tươi trẻ hơn bất cứ cô gái nào mà anh từng quen. Ngay lập tức, trong đầu Yusuke chỉ nghĩ đến cô. Và cô cũng đã yêu anh.

Thực ra cô là một người đặc biệt trong số những người tham gia thử nghiệm của Sendo. Cô là người nhỏ tuổi nhất trong số họ và lại là người con gái duy nhất. Nhưng sự khác biệt lớn nhất là việc Shoko được gửi gắm cho Sendo không phải ý nguyện của cô mà là mong muốn của mẹ cô.

Mẹ cô cũng từng là vận động viên thể dục dụng cụ nhưng bà đã giải nghệ khi chưa một lần được tẩm trong hào quang chiến thắng. Vì vậy, bà đã gửi lại giấc mơ đó cho con gái mình. Khi nghe lời đồn về Sendo, bà nhờ ông ta chỉ đạo cho Shoko. Dĩ nhiên, bà biết rõ Sendo là người thế nào và con gái mình sẽ ra sao. Dầu vậy, bà vẫn muốn biến Shoko thành một tuyển thủ thành công. Cha cô, người hẳn sẽ phản đối chuyện này, lúc ấy cũng đã qua đời.

Yusuke không rõ chi tiết nhưng thuốc mà Shoko nhận được từ Sendo hình như toàn là thuốc kiểm soát tinh thần. Đó là các loại thuốc chống việc xuống tinh thần, làm quên đi cảm giác sợ hãi, thuốc duy trì sự căng thẳng... Có lẽ Sendo nghĩ để nâng cao khả năng thi đấu của cô thì việc cải tạo tinh thần là con đường nhanh nhất.

Cô đã giành được những thành tích ưu tú và mẹ cô dường như cũng rất hài lòng. Yusuke còn nhớ, cuộc thi đấu nào bà ấy cũng đến cổ vũ. Bà ghét việc Shoko thân thiết với Yusuke. Có lẽ bà nghĩ chuyện đó cản trở cuộc đời thi đấu của cô. Vì vậy Yusuke cố gắng không lại gần Shoko trước mặt bà.

“Mẹ em lúc nào cũng hỏi em đã uống thuốc chưa.”

Shoko từng kể những chuyện nghe thật lạ. Có lẽ cô thường xuyên uống thuốc hỗ trợ tinh thần. Yusuke muốn khuyên cô không nên uống những thứ thuốc đó quá nhiều, nhưng rồi anh lại không nói gì. Vì anh nhớ ra mình không có tư cách nói đi đâu đó.

Mẹ cô qua đời không bao lâu sau khi cô giã từ sự nghiệp vận động viên. Yusuke cố gắng nhớ lại nguyên nhân những ký ức anh đã trở nên mờ nhạt. Rốt cuộc vì sao bà ấy lại chết?

Anh lại nghe thấy lời xin lỗi vang lên đâu đó.

Em phát điên rồi! Yusuke thầm nghĩ.

Nhưng đành chịu thôi. Tất cả đều do thuốc.

Đúng như Shito lo sợ, sáng sớm ngày mười sáu, thi thể bị súng bắn của Hiura Yusuke được phát hiện tại Komaeshi. Người dân sống gần đó thấy thi thể anh ta nằm bên bờ sông Tamagawa.

Nơi này thuộc khu vực quản lý của Phòng cảnh sát Komae nhưng các cảnh sát đi điều tra ngủ lại trụ sở Phòng cảnh sát Seijo cũng đã vội chạy đến hiện trường.

“Không ngờ anh ta lại bị giết ở nơi như thế này. Chuyện xảy ra ngay trước mũi đội đi điều tra chúng ta, thật quá mỉa mai.”

Nhìn theo thi thể được mang đi, Kotera nói giọng nặng nề Mặt ông hiện rõ vẻ cay cú. Đêm qua cảnh sát đã tiến hành tuần tra trên diện rộng dọc theo các tuyến đường chính nhưng đều thành ra vô ích.

Shito nghĩ đến Hiura Sayoko. Có vẻ cô là người vợ thật lòng rất yêu chồng. Nếu cô biết thảm kịch này thì sẽ đau lòng đến nhường nào. Anh thấy thông cảm với người cảnh sát phải thực hiện nhiệm vụ báo tin tử của chồng cô cho cô.

“Vây là trong khẩu súng của hung thủ không còn viên đạn nào nữa.”
Negishi nói.

“Đúng vậy.” Kotera r`au rĩ gật đầu.

Đối với cảnh sát thì đễ hung thủ sử dụng hết tất cả số đạn là một chuyện đáng xấu hổ.

Negishi nhìn về phía Shito. “Khẩu súng mà Hiura đang cầm là khẩu súng đã được dùng đễ giết Sendo Korenori đúng không?”

“Còn phải đọi kết quả giám định nữa nhưng có lẽ là không sai. Kích cỡ nòng súng cũng giống nhau.”

“Là loại S&W?”

“Đúng vậy. Nhóm Hiura không thể nào có được khẩu súng này ngay từ đầu. Có lẽ Sendo đã dùng cách nào đó đễ đem từ nước ngoài về”

Một khẩu súng khác được phát hiện phía sau tầng đá cách chỗ thi thể khoảng mười mấy mét. Cảnh sát xác định được ngay đó chính là khẩu New Nambu mà hung thủ đánh cắp từ cảnh sát Yoshimura.

Hơn nữa, tại tầng đá cách đó chỉ chừng mấy mét có vết máu. Vì không thấy dấu hiệu Hiura đi lại sau khi bị bắn nên chắc chắn đó là máu hung thủ hoặc máu người còn lại.

Ngoài ra, theo kết quả thăm dò xung quanh, cảnh sát đã thu được một số thông tin. Đầu tiên, vài người dân sống gần đó đã nghe có tiếng tông xe và tiếng xe chạy vòng vòng tại khu vực công viên đêm hôm qua. Nhưng họ nghĩ chắc lại là tiếng của băng nhóm gây rối nào đó nên cũng không bận tâm nhiều. Sau khi cảnh sát đi ều tra thì thấy có một vết lõm lớn, có vẻ là một vật gì đó đã tông vào hàng rào thép của công viên. Trên đường gần đó cũng có vài vết bánh xe còn rất mới. Theo thời gian thì rõ ràng có liên quan đến vụ án. Chưa kể, cách đó một đoạn, có chiếc xe Pajero được cho là xe Hiura đã lái đến. Nhưng dấu xe trượt lại không phải của chiếc Pajero này. Bề rộng của bánh xe hoàn toàn khác. Các cảnh sát thống nhất rằng đây

chính là dấu xe của người còn lại.

Cảnh sát còn tìm thấy ba nhân chứng khai rằng đã nghe thấy có tiếng động giống như tiếng súng. Họ gồm một học sinh và hai người đã đi làm. Người nào cũng trẻ nên có thể tin tưởng vào thính giác của họ. Theo lời làm chứng của họ thì có tất cả hai tiếng súng.

“Vết máu dính trên đá có lẽ đúng là máu của hung thủ. Á đã bị thương do trúng đạn.” Sau khi trở về đội điều tra Phòng cảnh sát Seijo, thanh tra Kotera nói với giọng chắc chắn. “Có hai tiếng súng, nghĩa là Hiura cũng đã nổ súng. Vì trong súng của hung thủ chỉ còn sót lại một viên đạn mà thôi. Có lẽ viên đạn do Hiura bắn đã trúng hung thủ.”

“Nghĩa là họ đã đấu súng?” Một cảnh sát Phòng cảnh sát Seijo hỏi.

“Không, không hẳn vậy. Theo lời làm chứng thì hai tiếng súng nổ cách nhau một khoảng thời gian. Đầu tiên, Hiura đã bắn hung thủ. Đó là phát thứ nhất. Hung thủ đã bị thương nhưng chưa chết. Tiếp đến, hung thủ đã bắn Hiura. Đó là phát thứ hai. Lần này Hiura đã chết. Có lẽ sự tình là vậy.”

“Đồng bọn của Hiura thì sao?”

“Chắc đã bỏ trốn.”

Manh mối quan trọng về người còn lại đó cũng đã được tìm thấy.

Cảnh sát đã tìm ra các mảnh sắt có màng sơn đỏ từ vết lõm trên hàng rào thép của công viên nơi có dấu vết va đập xe. Theo vết xe để lại trên đường thì có thể thấy rõ đó là xe thể thao. Không lâu nữa sẽ truy ra được loại xe.

“Hung thủ đã đuổi theo chiếc xe đó ư?” Một cảnh sát khác hỏi.

“Có lẽ vậy. Hoặc cũng có thể hung thủ hiện đang lẩn trốn ở đâu đó

trước, sau đó mới đi kiểm người còn lại kia.”

“Tôi nghĩ khả năng hung thủ đang lẩn trốn gần đó rất lớn vì ả đã bị thương.” Negishi nói.

“Bình thường là vậy. Nhưng ở hung thủ này là kẻ khác thường.” Kotera nói và thở dài.

Những người khác đồng loạt gật đầu đồng tình.

“Tóm lại, ưu tiên trước mắt là tìm ra người còn lại đó, đúng không?”

“Đúng vậy!” Kotera đứng khoanh tay.

Ngay lúc đó, một cảnh sát bước vào. Anh ta cầm theo một bản báo cáo.

“Thưa thanh tra, đội khám nghiệm báo cáo một chuyện rất lạ.”

“Chuyện lạ gì?”

“Là phân tích về vị trí đạn bắn vào và vị trí đạn bay ra. Đạn bắn vào vùng bụng của Hiura và gần như xuyên thẳng ra sau.”

Viên cảnh sát trẻ vừa nói vừa dùng tay và thân mình để giải thích.

“Vậy thì sao?”

“Góc độ viên đạn đó cho thấy khẩu súng phải được cầm tại một vị trí khá thấp. Với chiều cao hơn người bình thường thì hung thủ phải bắn trong tư thế khom người hoặc kẹp chặt hai khuỷu tay lại.”

“Ồ...”

Kotera bật lên một tiếng kêu, rồi im lặng trong chốc lát. Ông suy nghĩ về kết quả khám nghiệm. Sau đó, ông nói. “Tôi nghĩ việc hung thủ đứng bắn hay ngõ bắn thì cũng không quan trọng lắm.”

“Nhưng...” Viên cảnh sát trẻ nhìn xuống bản báo cáo. “Theo báo cáo thì khoảng cách bắn là trong phạm vi một mét. Với khoảng cách gần như

vậy thì tại sao hung thủ lại khom người chứ?”

“Đưa tôi xem một chút!”

Kotera khó chịu, giật lấy bản báo cáo từ tay cấp dưới. Shito thấy sau khi đọc xong thì ánh mắt ông càng sắc hơn.

“Việc hung thủ bắn tại vị trí gần thật khó hiểu.” Negishi lên tiếng khi thanh tra vẫn chưa nói gì. “Khác với những người bị hại trước đây, Hiura có mang súng. Cho dù hung thủ có lợi hại đến đâu cũng không thể khinh suất lại gần được. Vậy mà lại bắn chính diện, hơn nữa còn trong phạm vi một mét. Điều này nghĩa là sao?”

“Việc Hiura không phản kháng gì, để hung thủ lại gần mình như vậy thật lạ. Anh ta không thể nào không biết hung thủ đến gần mình.” Viên cảnh sát trẻ nói. “Bình thường, nếu thấy kẻ giết người tới gần thì sẽ nổ súng liên tục trước. Nếu là tôi, tôi sẽ làm vậy.”

“Trong súng còn đạn không?” Viên cảnh sát khác hỏi.

Shito trả lời. “Vẫn còn mười viên đạn. Khẩu súng mà Hiura mang là loại có thể nạp được mười lăm viên.”

“Ồ!” Mọi người trong phòng đồng loạt la lên.

“Là loại súng liên thanh.” Negishi nói thêm. “Là loại súng ưu tiên bắn nhiều phát hơn là bắn chính xác. Có lẽ đó là súng của Sendo. Loại súng này phù hợp dùng để tự vệ.”

“Vậy mà Hiura chỉ bắn một phát? Điều này nghĩa là sao?”

Kotera nhìn quanh nhưng không ai trả lời.

Shito lên tiếng. “Điều đó nghĩa là người bắn Hiura không phải là nữ hung thủ đó.”

“Sao cơ?” Kotera mở to mắt nhìn. “Vậy ai đã giết Hiura?”

“Không thể nào có chuyện Hiura không nổ súng khi kẻ địch đến gần. Nghĩa là người đã đến gần Hiura không phải kẻ địch mà là đồng bọn của anh ta.”

“Làm sao có thể như vậy!” Thanh tra lắc đầu. “Giả sử nếu là vậy thì tại sao kẻ đó lại phản bội Hiura?”

“Dĩ nhiên là để cảnh sát chấm dứt luôn việc đi điều tra rồi.”

“Lúc đó, nữ hung thủ kia đang làm gì?” Negishi hỏi ngang.

“Vì không thể nào có chuyện cô ta đứng yên nhìn nên có lẽ lúc Hiura bị giết thì cô ta đã không còn ở đó. Tôi nghĩ phát súng đầu tiên đúng là của nhóm Hiura đã bắn. Vì bị thương nên hung thủ buộc phải chạy trốn khỏi đó.”

Kotera bậm môi. Chắc chắn không phải vì ông không đồng ý với ý kiến của Shito mà vì ông đang nghĩ khả năng đó rất cao.

“Nếu như người đã bắn Hiura không phải là người cao như nữ hung thủ đó thì nghi vấn của pháp y liên quan đến vị trí đầu đạn vào và ra khỏi cơ thể cũng đã có câu trả lời.” Negishi nói với Kotera.

Kotera nhìn vào báo cáo và gật đầu. “Đúng là vậy. Nhưng dấu là vậy thì vẫn còn nghi vấn khác.”

“Nghi vấn gì?”

“Theo báo cáo này, nếu hung thủ đứng bắn trong tư thế tự nhiên thì chiều cao theo suy đoán sẽ là khoảng dưới một mét sáu.”

“Một mét sáu?”

Negishi tròn mắt, những người xung quanh cũng xì xào bàn tán.

“Chiều cao này quá thấp, đặc biệt là đối với vận động viên thể thao, đúng không?”

“Nhưng nếu là nữ thì sao?”

Kotera nín thở trước lời Shito.

Nhìn Kotera, Shito nói tiếp. “Không có gì đảm bảo người đó không phải là nữ.”

“Là... nữ ư?”

Thanh tra khẽ nói như rên rỉ. Ngay lúc đó, một cảnh sát khác trở về

“Đã đi điều tra ra được thông tin của chiếc xe. Là xe GTO của Mitsubishi, loại đời năm chín mươi. Màu sắc dĩ nhiên là màu đỏ.”

“Tốt lắm!” Kotera vỗ mặt bàn. “Điều tra tất cả xe cùng loại đã được đăng ký. Lưu ý đến tuổi tác và lý lịch thể thao của người sở hữu.”

Cảnh sát không ngừng lục soát nhà của vợ chồng Sayoko để tìm kiếm manh mối cho biết người còn lại cuối cùng trong nhóm của Yusuke là ai.

Sayoko nằm vùi trong phòng ngủ mờ tối. Cô nghe giọng nói của những người đàn ông lọt từ ngoài vào như thể họ đang nói về chuyện xảy ra ở một thế giới khác. “Đằng đó sao rồi? Tìm lại lần nữa đi! Khốn! Chắc chắn sẽ tìm ra gì đó!”

Cô nằm trên giường, kéo gối lại gần. Khi nhận ra đó là gối của Yusuke, cô cảm thấy như có một khối lớn nghẹn trong ngực mình. Từ sáng đến giờ, cảm giác này đã lặp đi lặp lại không biết bao nhiêu lần kể từ lúc cô nhận được tin từ cảnh sát về cái chết của Yusuke.

Đến giờ, cô vẫn chưa thể tin được đó là hiện thực. Hai, ba ngày trước, có nằm mơ cô cũng không thể ngờ hiện thực tàn khốc này lại xảy đến với mình. Cô đã tin rằng một tương lai tươi sáng, một cuộc sống ổn định đang mở ra trước mắt cô và chồng mình.

Giờ thì người chồng đó đã chết rồi, mà còn là bị giết.

Hôm qua, khi nghe anh nói ra sự thật, cô đã chuẩn bị tinh thần phải sống xa anh một thời gian. Cô đã từ chối trước lời đề nghị ly hôn của anh

nhưng sau khi anh đi khỏi đó, cô lại nghĩ có thể làm như vậy sẽ tốt hơn cho đứa bé sắp được sinh ra. Cô cũng đã hình dung về một cuộc sống thiếu thốn trong tương lai nếu anh làm nghề viết lách tự do.

Nhưng đi đâu này, đi đâu kia chỉ xảy ra khi anh ấy vẫn còn sống. Giờ anh ấy đã chết. Sayoko không còn bất cứ sự lựa chọn nào nữa.

Sayoko nghe tiếng gõ cửa.

“Mời vào!” Cô trả lời.

Một cảnh sát lớn tuổi nhìn vào.

“Phiền cô cho chúng tôi kiểm tra phòng này một lát được không?”

“À... vâng... xin mời!”

Sayoko lau nước mắt, bước xuống giường.

Đây là phòng ngủ nên các cảnh sát cũng cẩn thận. Họ xin phép cô rồi mới mở ngăn kéo, tủ đồ ra. Nhưng rất cuộc, họ cũng không tìm được manh mối gì ở đây.

“Lúc này, chúng tôi có nhận được thông tin từ tổng bộ. Thông tin cho biết, người còn lại có khả năng cao là phụ nữ.” Viên cảnh sát lớn tuổi nói với Sayoko. “Cô có nhớ người phụ nữ nào là người quen của chồng mình không? Không cần phải là người trong giới thể thao cũng được.”

“Không, tôi không biết ai cả.”

Sayoko lặp đi lặp lại câu trả lời này từ sáng đến giờ.

“Vậy à?”

Giọng điệu của viên cảnh sát không có vẻ gì tiếc nuối lắm. Có lẽ ông ta thuộc thế hệ mà vợ không biết chuyện gì liên quan đến chồng cũng là đi đâu bình thường.

Các cảnh sát đã bỏ về sau khi lục soát hết mọi góc ngách mà vẫn

không tìm thấy manh mối gì. Có vẻ họ đã cố dọn dẹp lại trước khi rời đi nhưng Sayoko thấy sự dọn dẹp ấy giống như gượng ép đặt các mảnh ghép vào các vị trí không khớp trong trò chơi xếp hình. Mọi đồ đạc trong nhà này đều được sắp xếp theo quy định mà cô đã đặt ra.

Nhưng giờ thì sao cũng được. Nơi này đã không còn là tổ ấm của vợ chồng cô nữa rồi.

Cô trở về phòng, ngồi trước bàn trang điểm, trang điểm thật kỹ. Làm tóc xong, cô mặc bộ đầm cuối cùng mà Yusuke đã mua cho. Đó là bộ đầm bầu, có thể điều chỉnh bề ngang cho phù hợp với vòng bụng. Cô vẫn chưa tính mặc nó nhưng hôm nay là ngày đặc biệt.

Sau đó, Sayoko đi vào bếp, cầm lấy cuốn sổ đặt cạnh lò vi sóng. Trong đó có ghi các công thức nấu ăn mà cô tự hào. Hơn phân nửa trong đó là những món Yusuke thích.

Nhưng giờ, thứ mà cô cần không phải là món giò thủ đặc biệt mà là trang cuối cùng của cuốn sổ. Cảnh sát đã không hề để tâm đến cuốn sổ này.

Cô xé trang cuối, đến chỗ đặt điện thoại. Trong trang này có ghi chú:

Kitashinagawa, quận Shinagawa XXXX

Sakura Shoko 03 3XXX XXXX

Sayoko hít thở thật sâu hai lần. Rồi cô nhấn điện thoại lên, nhấn số. Cô cầu cho người đó có nhà. Nếu không thì có không biết mình có đủ dũng khí để gọi lần thứ hai không.

Tiếng chuông điện thoại đổ liên tục. Khi chuông đã đổ năm tiếng thì cô bắt đầu muốn bỏ cuộc. Nghe hết tiếng thứ sáu, cô bỏ điện thoại ra khỏi tai. Nhưng tiếng chuông thứ bảy đang đổ giữa chừng đột nhiên ngừng lại,

có người nhắc máy.

“Alo.”

Đối phương lên tiếng, giọng hơi cao về cuối câu. Giọng nói đó chính xác là của Sakura Shoko.

“Cho tôi hỏi... Cô Sakura Shoko phải không?”

Đối phương im lặng một lát. Sau đó có tiếng trả lời bằng giọng trầm. “Đúng vậy”, ngữ điệu nghe như thắc mắc.

“Tôi là vợ của Hiura Yusuke.”

Đối phương lại im lặng trước lời nói của Sayoko. Sayoko cũng hiểu đối phương đang ngạc nhiên. Đồng thời cô ta bắt đầu tỏ ý thù địch.

“Hiura...? Là Hiura nào?”

“Cô đừng giả bộ nữa! Tôi biết rõ cô đã ở cùng chúng tôi tối hôm qua. Nhưng tôi vẫn chưa kê với cảnh sát. Vì tôi muốn nói chuyện riêng với cô. Nhưng nếu cô cứ vờ vịt thì tôi sẽ liên lạc với cảnh sát.”

Sayoko đã cố bình tĩnh nhưng không kiềm chế được.

Sakura Shoko cũng có vẻ hậm hực.

“Tôi không hiểu cô muốn nói gì.” Shoko chậm rãi nói. “Nếu cô muốn gặp thì cũng không thành vấn đề. Tối nay được không?”

“Vậy thì tối nay gặp. Tôi thì mấy giờ cũng được.”

“Vậy ư. Vậy thì... khoảng chín giờ.”

“Chín giờ ư? Được. Gặp ở đâu?”

“Nếu cô biết số điện thoại này thì chắc cũng biết địa chỉ nhà tôi đúng không?”

“Đúng vậy.”

“Vậy mời cô đến nhà tôi. Đến nơi, cô hãy gọi lên phòng tại khu vực kiểm tra an ninh.”

“Tôi biết rồi. Vậy hẹn cô lúc chín giờ.”

“Tôi sẽ đợi cô đến.”

Trong tai Sayoko lưu lại một giọng nói có vẻ gì đó phấn khởi của Sakura Shoko.

Cúp máy xong, Shoko bất giác nhếch môi.

Cô không ngờ người phụ nữ đó lại gọi điện đến nhà mình. Shoko nghĩ Sayoko hoàn toàn không biết gì về quan hệ giữa cô và Yusuke. Nhưng có lẽ nhân dịp gì đó, Yusuke đã lỡ miệng nói ra. Cái tính thương người, vụng về chính là khuyết điểm của anh ấy.

Việc Sayoko liên lạc muốn gặp trước khi báo cảnh sát là may mắn đối với Shoko. Nếu Sayoko báo ngay với cảnh sát thì Shoko sẽ hết đường thoát.

Chỉ còn cách giết nó thôi. Shoko quyết định như thế đó là một điếu vô cùng tự nhiên. Cô nghĩ để Sayoko sống chẳng có điếu gì tốt cả.

Nhưng giết bằng cách nào đây? Shoko bắt đầu hình dung ra cảnh sau khi để Sayoko vào nhà. Cô không có thuốc độc cũng không còn súng trong tay. Hơn nữa, bản trong nhà thì người xung quanh sẽ làm ầm lên.

Cô nghĩ đến việc để Sayoko ngủ ở xuống ghế, đợi lúc cô ta không ở phòng thì bóp cổ từ đằng sau, nhưng cô nhớ lại đã từng nghe nói người bị bóp cổ chết thường tiêu tiện ra một cách không kiểm soát nên bỏ qua cách đó. Cô không muốn làm bẩn nhà. Như vậy thì dùng dao đâm cũng không

tốt, nhưng cô từng nghe nói nếu sau khi đâm mà không rút dao ra ngay thì máu không tuôn ra nhiều lắm.

Shoko khẽ vung tay thử. Cô mở ngăn kéo bàn trang điểm ra. Trong đó có một con dao gấp. Chiều dài dao gần hai mươi centimet.

Sau khi đợi Yusuke chết hẳn, cô đã lấy dao ra khỏi túi anh.

Cô đã nghĩ muốn giữ một vật kỷ niệm từ người đàn ông mà mình từng yêu thương. Nhưng giờ cô đã nhận ra là còn một lý do khác lớn hơn. Đó là vì vật này là con dao, là dụng cụ chiến đấu. Vào thời điểm đó, bản năng Shoko mách bảo rằng cuộc chiến vẫn chưa kết thúc.

Cô quyết định sẽ sử dụng nó. Cô nghĩ nếu bị giết bằng con dao của Yusuke thì người đàn bà đó cũng sẽ mãn nguyện thôi.

Tạm cất dao đi, cô bắt đầu trang điểm. Gặp Hiura Sayoko thì cô cần phải trang điểm kỹ càng hơn bao giờ hết. Cô nghĩ dù sao thì Sayoko cũng sẽ trát phấn đầy mặt thôi. Chắc cô ta sẽ cố chứng tỏ mình rất đẹp. Vì vậy mà cô ta đã có được Yusuke. Đừng đùa nữa, Shoko nghĩ. Còn lâu mình mới để hạng đàn bà tầm thường đó nghĩ như vậy. Người đã tắm trong ánh hào quang của giới thể thao từ xưa đến giờ như mình làm sao có thể thua một đàn bà xoàng xĩnh như vậy chứ.

Sau khi dành hơn một tiếng để trang điểm, Shoko mở toang cửa tủ có bệ rộng bằng cả bức tường và suy nghĩ xem sẽ mặc đồ gì tối nay. Sau khi chọn xong đồ, cô lại dành thời gian chọn tiếp nữ trang. Rốt cuộc, sau khi chuẩn bị xong thì cũng đã gần đến giờ hẹn.

Shoko đứng trước gương, kiểm tra tỉ mỉ xem có thiếu sót gì không. Cô nghĩ không thể để người đàn bà đó thấy mình có bất cứ khiếm khuyết gì.

Sau khi kiểm tra xong, cô lại rút dao ra, bật lưỡi dao lên. Nhìn lưỡi

dao sáng lóe, cô như bị hút mất hồn. Cô hình dung mình đâm con dao này vào lòng ngực người đàn bà đó. Một cảm giác không phải sợ hãi mà là khoái cảm bao trùm lấy người cô.

Ngay sau đó, cánh tay đang cầm dao của cô run lên bần bật. Cô cố ngừng cơn run rẩy nhưng không thể. Cô cong môi lắm bầm. “Tại sao lại đến vào những lúc như này chứ!”

Shoko đi đến bồn rửa mặt, mở ngăn kéo kệ cuối cùng, rút ra từ đó ống tiêm dùng một lần và một vật nhỏ gói bằng giấy bạc. Trong tờ giấy bạc là một nhúm chất bột bằng khoảng đầu cây lấy ráy tai. Cô hòa tan số bột này vào khoảng 0,5cc nước khoáng để gần đó. Cô tiêm vào khớp vai trái. Lý do cô không tiêm vào mặt trong của khuỷu tay dĩ nhiên là vì muốn tránh mắt người xung quanh.

Thuốc có hiệu quả ngay lập tức. Shoko cố tình tiêm thuốc từ từ như để tận hưởng khoái cảm đang lan khắp thân mình. Cô thấy đầu óc trở nên sáng khoái, thần kinh có được sự tập trung cao độ.

Đây là loại thuốc được đặc chế riêng cho Shoko. Chuyện xảy ra từ nhiều năm trước. Hồi đó, nó là thứ giúp cô tăng khả năng thi đấu. Hiện tại cô dùng nó để hòa nhập với cuộc sống mới. Sau khi giải nghệ, Shoko vẫn giữ liên lạc với Sendo và nhận thuốc ông ta đặc chế riêng cho cô. Nhưng cô nghĩ đã đến lúc phải cố thoát khỏi sự lệ thuộc vào thuốc. Vì Sendo không còn sống trên đời này nữa. Cô cũng đã chuẩn bị tinh thần đó khi giết ông ta.

Rốt cuộc những liều thuốc đó có ý nghĩa gì chứ? Vừa nhìn xuống cảnh đêm Tokyo từ phòng khách, cô vừa suy nghĩ. Đúng là chúng đã giúp cô thực hiện ước mơ, đã đem lại vinh quang và đưa cô đến với thế giới hào hoa. Dĩ nhiên cô cũng mất mát không ít thứ. Nhưng sự việc nào cũng có hai

mặt. Để thực hiện ước mơ đương nhiên phải hy sinh ít nhiều. Cô nghĩ vậy nên không hối tiếc gì về việc sử dụng thuốc.

Ngược lại, người cảm thấy hối hận nhiều là mẹ cô. Chính bà đã làm cho cô trở nên như vậy. Sau khi biết việc cô vẫn sử dụng thuốc sau khi ngừng thi đấu, mẹ cô mới nhận ra mình đã mắc phải một sai lầm không thể nào cứu vãn được nữa. Sau nhiều lần trở, bà lao ra trước xe tải vào một ngày mưa gió và để lại di thư trong phòng Shoko, khuyên cô đừng dùng thuốc nữa.

Khi đó, Shoko đã nghĩ, mẹ có làm gì sai đâu! Nhờ mẹ mà con đã trở thành số một kia mà!

“Mình không thể thua được!”

Nhìn vào màn đêm Tokyo, Shoko tự nhủ. Phải khó khăn lắm mình mới có được vị trí ngày hôm nay. Mình không thể đánh mất hết vì chuyện nhảm nhí thế này.

Mình phải vươn lên cao, cao hơn nữa! Không ai có thể cản trở mình.

Phải giết Hiura Sayoko! Làm vậy, tất cả sẽ được giải quyết.

Tiếng chuông điện thoại reo lên. Đồng hồ chỉ chín giờ hai mươi phút.

Vừa đi về phía thang máy, Sayoko vừa ngạc nhiên vì nghĩ không ngờ cũng có người sống ở những nơi thế này. Nơi đây có cửa vào như khách sạn, có phòng đợi, có đèn chùm treo trên trần. Cô không thể tin được chỗ này cũng được gọi là *chung cư* như nhà cô.

Không ngờ Sakura Shoko là người sống ở thế giới như vậy. Nhưng cô tự nhủ không việc gì phải ngưỡng mộ cả. Vì cô ta cũng là người có cùng tội với Yusuke.

Sayoko biết chuyện Yusuke đã từng quen với Sakura Shoko khoảng một năm trước, tức là lúc mới kết hôn. Người nói cho cô biết là Niwa Junya.

“Thằng đó cũng từng có kinh nghiệm chia tay với người yêu đấy.”

Khi đến ăn mừng nhà mới của Yusuke, Junya đã rộ vào lời ra trong lúc Yusuke không có mặt. Khi đó Sayoko đã khéo léo hỏi thêm chuyện. Khi nghe tên người yêu cũ của chồng là Sakura Shoko cựu tuyển thủ bộ môn thể dục dụng cụ thì cô cũng không ngạc nhiên lắm. Cô chỉ nghĩ đúng là các vận động viên thường thu hút nhau.

Nhưng khi bị hỏi đến chi tiết Shoko và Yusuke đã quen nhau như thế

nào thì Niwa Junya á khẩu. Và anh ta đã năn nỉ Sayoko giữ bí mật chuyện mình vừa nói ra với Yusuke.

Sayoko cũng không phải là chưa từng quen ai khác trong quá khứ. Vì vậy cô không có ý chất vấn Yusuke về chuyện đã qua. Thực tế, cô hoàn toàn không nhắc đến Shoko với Yusuke. Chỉ thỉnh thoảng khi Shoko xuất hiện trên TV thì Sayoko nói bóng gió như là trang phục của Shoko bữa nay trông thật đẹp hoặc là cách trang điểm tuyệt quá. Nói xong cô đợi xem phản ứng của Yusuke như là một cách chọc ghẹo anh.

Điều khiến cô đột nhiên nhớ đến tên Shoko là do có một cuộc điện thoại gọi tới tìm Yusuke vào trưa hôm qua. Đối phương tự xưng tên là Kimura Shoko và để lại địa chỉ liên lạc. Từ cái tên đó, cô nghĩ liệu người gọi đến có phải là Sakura Shoko không. Sau đó, cô gọi điện thoại đến nhà xuất bản mà mình từng làm việc và nhờ đồng nghiệp cũ tra giùm địa chỉ và số điện thoại nhà Shoko. Nhưng số điện thoại đó khác với số điện thoại mà Kimura Shoko để lại. Sau đó, Sayoko thử gọi đến số mà Kimura Shoko để lại thì hóa ra đó là số điện thoại của khách sạn. Cô đoán Sakura Shoko đã dùng tên giả để đặt phòng.

Sau đó, khi nghe Yusuke kể sự việc thì cô đã biết người còn lại mà Yusuke nói tới chính là Sakura Shoko. Cả việc Yusuke nhất quyết không nói ra tên cô ta cũng nằm trong dự đoán của cô. Và khi này cảnh sát cho hay người còn lại có khả năng cao là nữ thì cô không còn lý do gì để nghi ngờ nữa.

Sayoko đã đến trước cửa nhà Sakura Shoko. Cô hít thở sâu rồi nhấn chuông. Vài phút sau, cánh cửa mở ra.

“Tôi đợi cô mãi.”

Sayoko cảm nhận được Shoko đang nhìn mình từ trên xuống dưới. Có

lẽ cô ta đang đánh giá mình, Sayoko nghĩ. Shoko đứng trước mặt Sayoko bây giờ đẹp hơn gấp mấy lần so với trên TV.

“Chào cô.”

Bị áp đảo nên mãi Sayoko mới lên tiếng được.

Sayoko được dẫn vào một phòng khách có thể ngắm được cảnh đêm. Các ghế sofa xếp vuông góc với nhau. Trên bàn có đế sẵn chai rượu Brandy và ly.

“Cô uống rượu không?” Shoko hỏi.

Sayoko im lặng lắc đầu.

Shoko hạ ánh mắt xuống một chút rồi phì một tiếng. “À, phải rồi! Rượu không tốt cho đứa bé trong bụng đúng không?”

Có vẻ Shoko đã nghe Yusuke kể chuyện Sayoko đang mang thai. Và Sayoko cảm thấy không vui vì đi ầu này.

Shoko rót rượu vào ly, uống một ngụm rồi thở ra một hơi.

“Cô muốn nói với tôi chuyện gì?”

“Tôi muốn cô cho tôi biết chuyện hôm qua. Cô đã ở bên anh ấy mà, đúng không?”

Nghe vậy, Shoko bỏ ly xuống bàn, nhìn qua chỗ khác, tránh ánh mắt Sayoko.

“Có lẽ tôi muốn giấu cũng không được nữa. Đúng vậy. Chúng tôi đã ở cùng nhau. Đã cùng chiến đấu với con quái vật đó.”

“Ch ờng tôi đã chết như thế nào?”

“Như thế nào ư?... Anh ấy bị bắn chết.”

“Tại sao chỉ mình ch ờng tôi?”

“Hả?” Shoko nhìn Sayoko. “Cô nói vậy có ý gì?”

“Tại sao cô còn sống, chỉ mình chồng tôi bị giết?”

Sayoko nhìn thẳng vào người yêu cũ của Yusuke. Chỉ Yusuke bị giết là điếu nghi vấn lớn nhất với cô. Cô muốn tự mình làm sáng tỏ nên đã không trông cậy vào cảnh sát mà một mình đến đây.

“Đó là chuyện... không ai lường trước được.” Shoko khẽ nhún vai. “Chắc cô đã nghe cảnh sát nói anh ấy có mang súng đúng không? Anh ấy đã bắn cô ta và cùng lúc ấy cũng bị cô ta bắn. Vì vậy cô ta đã mất thăng bằng và rơi xuống sông. Nghe nói vẫn chưa tìm ra xác nhưng chắc là không cứu được nữa rồi. Chuyện là vậy nên chỉ mình tôi sống sót.”

Sayoko lắc đầu. “Anh ấy không phải là người có thể cầm súng bắn người khác. Chuyện đó tôi biết rõ hơn ai hết.”

“Lúc đó anh ấy đang bị đối phương chĩa súng vào người. Cho dù là người yếu đuối đến đâu thì cũng sẽ nổ súng tự vệ thôi.”

Shoko có vẻ hơi kích động. Nhìn phản ứng đó, Sayoko biết trực giác của mình đã đúng.

“Không! Nếu bị chĩa súng thì thay vì bắn lại đối phương anh ấy sẽ bỏ chạy. Anh ấy vốn là người như vậy.”

“Nhưng lúc đó anh ấy đã bắn. Tôi nói rồi mà, chuyện chính là vậy đó.”

“Người bắn nữ hung thủ đó chính là cô!” Sayoko nói thẳng thừng. “Cô đã bắn rồi để súng vào tay chồng tôi.”

“Cô có bằng chứng gì mà nói vậy?” Sakura Shoko đập bàn.

“Vì tôi hiểu rõ anh ấy hơn bất cứ ai.”

“Im đi!” Shoko tạt rượu trong ly vào mặt Sayoko. “Đừng tưởng kết hôn với Yusuke rồi thì muốn nói gì là nói. Cô biết gì về anh ấy chứ! Tôi và

anh ấy là những người cùng bán linh hồn cho quỷ. Là quỷ doping đó! Chuyện của anh ấy, tôi biết rõ hơn cô gấp nhiều lần!”

“Nếu thân thiết vậy thì tại sao cô lại bỏ mặc anh ấy?”

“Bỏ mặc?”

“Cảnh sát nói anh ấy đã bị bắn vào bụng nhưng nếu được đưa đến bệnh viện ngay thì có lẽ đã được cứu. Nhưng cô lại bỏ mặc chúng tôi mà chạy trốn. Lý do là gì?”

Shoko nhìn qua chỗ khác trước lời chất vấn của Sayoko. Cô ta nhìn xuống dưới, sờ vào cái gì đó để trên đùi.

“Lý do là vì cô đã muốn đổ tội cho chúng tôi. Nên cô lợi dụng lúc anh ấy đang hấp hối sau khi bị bắn mà...”

Nói đến đó, Sayoko bỗng nín thở. Đột nhiên trong đầu cô nảy ra một suy nghĩ.

“Không lẽ cô chính là người đã...”

Shoko nhìn về phía Sayoko. Ánh mắt đầy thù hận. Cô ta giờ dao lên trước khi Sayoko nói hết lời.

Cô gái mở mắt ra thì trời đã tối.

Cô nằm trong đống thùng giấy chất trên khoang chở hàng của xe tải. Khi xe bắt đầu chuyển động, cô tỉnh dậy vì tiếng động cơ.

Khi cô lên khỏi sông, đang đi loạng choạng thì thấy có chiếc xe tải đang đậu ngay bờ đê. Cô đã leo vào khoang xe có gắn bạt che.

Sau đó cô bất tỉnh. Lúc đó là sáng sớm. Tức là cô đã ngủ hơn mười tiếng.

Cô từ từ ng ẩ dậy. Phần bụng bên trái đau kinh khủng. Một cảm giác mỗi mết rã rời bao trùm lấy toàn thân cô. Việc Sakura có mang súng hoàn toàn nằm ngoài dự tính của cô. Vì cô nghĩ ở Nhật không được phép sở hữu súng.

Cô đã bỏ lại chiếc áo gió trên sông. Vì nếu không làm vậy thì cô không thể bơi được. Hiện tại cô chỉ mặc áo nịt và quần bó thể thao. Hơn nữa còn đi chân không.

Cô nhồm dậy, nhìn về phía ghế tài xế. Tài xế là một người đàn ông trung niên, ghế bên cạnh ông ta không có ai.

Cô vừa nấp vừa lấy tay gõ vào đằng sau ghế tài xế. Chiếc xe tải dừng

lại. Cô gái nấp vào đằng sau thùng giấy.

Cô cảm nhận thấy người đàn ông bước lên khoang hàng. Ông ta đang kiểm tra hành lý. Khi ông ta đến gần chỗ cô thì cô đứng lên. Người đàn ông giật mình, suýt ngã ngửa về phía sau. Cô đá mạnh vào háng ông ta. Khi người đàn ông còn đang rên rỉ thì cô đè cổ ông ta xuống, đập đầu ông ta vào cạnh khoang hàng hai lần. Thế là người đàn ông bất tỉnh.

Người đàn ông mặc đồng phục lao động màu xám. Cô cởi đồ ông ta ra và lấy mặc trùm lên bộ đồ bó của mình. Bộ đồ hơi ngắn so với cô nhưng rộng rãi nên cũng tạm ổn. Đôi giày thể thao hơi chật nên gót chân cô thò ra ngoài đập lên phần sau giày. Trong túi áo khoác có chiếc mũ đồng phục cùng màu. Cô lấy nó ra đội lên.

Nửa thân bên trái của cô lại đau khủng khiếp, cô khụy tay và chân xuống trong tư thế bò, cố chịu chờ cơn đau dịu xuống.

Chiếc xe tải hiện đang đậu bên trái đường. Cô ra ngoài nhìn xung quanh nhưng hoàn toàn không biết đây là đâu. Cô vào trong xe, tìm bản đồ chỉ đường đi. Vì cô đã tìm nhà Sakura Shoko nhiều lần nên cô mau chóng tìm ra đường đi trên bản đồ.

Sau khi xé trang bản đồ đó ra, cô nhìn qua kính chiếu hậu, thấy có một chiếc xe hơi đậu ngay phía sau xe tải. Một thanh niên bước xuống xe hơi.

Cô cũng bước ra khỏi xe tải. Người thanh niên kia đang mua thuốc lá tại máy bán hàng tự động bên đường. Xe anh ta vẫn nổ máy.

Cô lại gần chiếc xe hơi, nhanh nhẹn cúi người xuống chui vào ghế sau xe. Không lâu sau, người thanh niên mở cửa, ngẩng xuống ghế tài xế. Khi đó, cô ngẩng dậy, dùng tay phải bóp cổ anh ta. Anh ta khẽ rên lên.

Cô đưa anh ta xem bản đồ đường đi, chỉ tay vào vùng có địa chỉ nhà

Sakura.

“Cô muốn đi đến đây hả?”

Cô gật đầu, đặt thêm tay trái lên cổ người thanh niên. Anh ta run người bần bật nói. “Tôi... tôi biết rồi. Đừng... đừng bóp cổ tôi. Shi... Shinagawa gần đây lắm.”

Có vẻ người thanh niên nghĩ phóng xe vội thì cổ anh ta sẽ càng bị siết chặt vì theo đà ngã về phía sau, nên anh ta khởi động xe một cách thận trọng.

Cô gái cố chịu cho đến khi cơn đau dịu xuống, hai tay vẫn ghì chặt cổ người thanh niên.

Cuối cùng Shoko cũng vung dao ra, nét mặt cô biểu lộ một trạng thái thần kinh bất ổn. Sayoko cố hết sức tránh đường dao và chạy ra cửa. Nhưng với tốc độ của mãnh thú, Shoko đã vòng lên trước.

“Làm sao mà cô thoát khỏi tôi chứ!” Shoko nhếch môi. “Tôi còn nhào lộn trên không được đó. Một người đàn bà chậm chạp như cô thì làm sao có thể thắng nổi tốc độ của tôi.”

“Cô có giết được tôi ở đây thì cũng không xử lý được thi thể đâu.”

Vừa bước lùi ra đằng sau, Sayoko vừa nói.

“Chuyện đó thì sẽ có cách thôi. Chặt nhỏ ra rồi gửi đến nhà cô cũng được.” Shoko nói rồi cười lớn tiếng.

“Cô điên rồi!” Sayoko lắc đầu. “Đừng lại gần! Tôi la lớn lên đó!”

“Thích thì cô cứ la! Nhà này được cách âm tốt để có thể luyện thanh trong nhà mà. Tiếng có vang ra ngoài một chút thì người ta cũng nghĩ là tôi đang luyện giọng mà thôi.”

“Cứu tôi với! Cứu tôi với!” Sayoko cố hét lên hai lần nhưng giọng không bật ra được như cô muốn.

“Cảnh sát biết tôi đến đây đó!”

“Cô tưởng tôi dễ dàng bị lừa bởi lời nói dối ngọt ngào như vậy sao?”

Shoko lại lao tới tấn công. Sayoko chạy vòng khắp nhà. Cô lần lượt ném những món đồ trong tầm tay nhưng do quá sợ hãi, cánh tay cô không cử động được theo ý muốn. Những món đồ cô ném toàn bay sai hướng.

“Bỏ cuộc đi! Cô không thoát được đâu.”

Shoko cầm dao, từ từ tiến tới. Sayoko bị dồn về phía phòng ngủ.

“Dừng lại!”

“Thích thì cứ khóc đi! Hừ, còn bày đặt mặc đồ bầu đến đây nữa chứ! Tôi nói cho cô chuyện này nhé. Con dao này là của Yusuke đó. Anh ta đã mang theo mình để giết người. Chết bằng con dao này thì cô cũng toại nguyện đúng không?”

Nói chưa dứt câu, Shoko lại lao đến. Sayoko cố hết sức nắm lấy cánh tay đang cầm dao của Shoko. Hai người ngã xuống giường.

Nhưng đấu về thể lực thì Sayoko không thể nào thắng được. Cô bị đè xuống, cánh tay nắm lấy tay Shoko cũng bị hất ra.

Sayoko nhắm mắt chờ bị giết. Chuẩn bị tinh thần xong, cơ thể cô cứng đờ lại. Cô chỉ cầu mong cho đứa bé trong bụng được cứu.

Khi đó, cô nghe tiếng thét. Mở mắt ra, cô thấy Shoko đã bị ba người đàn ông khóa chặt lại.

“... cảnh sát!”

Đó là những cảnh sát đã đến nhà mẹ đẻ của cô ở Yokohama hôm qua. Viên cảnh sát tên Negishi đang còng tay Shoko.

“Sakura Shoko. Chúng tôi bắt cô ngay tại hiện trường sắp gây án mạng.”

“Không... không... bỏ tôi ra...” Shoko rên lên.

“Đừng rên rỉ nữa!” Viên cảnh sát nghiêm giọng nói. “Cô không bị thương chứ?”

“Không... tôi không sao!” Sayoko cố đi đều hòa nhịp thở, bước xuống giường. “Sao các anh biết mà đến đây?”

“Chúng tôi có manh mối truy tìm xe. Loại xe đó cũng không nhiều lắm, cộng thêm điều kiện chủ sở hữu là người trong giới thể thao thì chỉ còn lại mình Sakura Shoko.”

“Ra... ra là vậy.”

“Chúng tôi muốn đến lúc cô ta không cảnh giác nên đã nhờ người quản lý cho qua khâu kiểm tra an ninh. Khi đến trước cửa phòng thì thấy có điều khả nghi nên đã nhờ quản lý mở cửa phòng bằng chìa khóa dự phòng.”

“Nhờ vậy mà tôi đã được cứu.”

Toàn thân Sayoko thả lỏng, cô chỉ muốn ng ồi thụp xuống tại chỗ.

“Tiếp theo đến lượt chúng tôi hỏi. Tại sao cô lại ở đây?”

“Vâng... có lẽ tôi phải nói ra hết tất cả r ồi...”

Sayoko cúi đầu.

Negishi dẫn Shoko đi. Shito đỡ Sayoko rời khỏi đó. Một cảnh sát trẻ còn lại định gọi xe tới nên nhắc máy điện thoại lên.

“Khoan gọi!” Shoko nói bằng một giọng thật sắc. “Tôi cần trang điểm lại trước khi ra ngoài. Ngoài ra, nếu gọi xe cảnh sát thì nhờ họ đến bãi đậu xe dưới tầng hầm. Tôi không thể ra bằng lối chính diện... Người như tôi đây không thể nào ra cửa chính trong tư thế bị còng tay được!”

Người cảnh sát trẻ bối rối nhìn Negishi.

“Làm theo lời cô ta nói đi!” Negishi gật đầu nói.

Trong lúc Sakura Shoko trang điểm lại thì Shito và Negishi đợi ở sofa phòng khách. Viên cảnh sát trẻ tên Takayama theo trông chừng Shoko.

Hiura Sayoko ng ỡ co người lại như để bảo vệ đứa bé trong bụng. Mặt cô vẫn trắng bệch. Shito nghĩ chắc cô đã sợ hãi lắm. Nhưng cũng phải thôi.

Shito hoàn toàn không hiểu lý do nào đã đưa bước Sayoko đến đây. Nhưng thấy cảnh cô cố gắng đối đầu với hung thủ đến mức qua mặt cảnh sát thì anh chắc rằng cô có tình cảm sâu đậm với ch ồng.

Anh thật ngu ngốc! Shito thầm nghĩ. Dĩ nhiên đó là lời Shito muốn nói với Hiura Yusuke, ch ồng Sayoko.

Shoko trang điểm xong, quay lại. Nhìn gương mặt cô ta, anh không nói nên lời. Lối trang điểm gợi liên tưởng đến búp bê phương Tây hòa hợp với gương mặt có phần u ám tạo nên một nét quyến rũ có tính cám dỗ.

“Xin lỗi đã để các anh đợi.” Shoko nói với các cảnh sát.

“Chúng tôi gọi xe cảnh sát được chưa?” Negishi hỏi.

“Vâng, nhưng nếu xe đến cửa chính thì tôi sẽ không đi đâu cả.”

“Chúng tôi hiểu r ỡ.”

Negishi ra dấu cho Takayama gọi điện.

“Chúng tôi có rất nhiều chuyện muốn hỏi cô.” Shito nói với Shoko trong thang máy.

“Tôi không có chuyện gì để nói cả.” Shoko đáp lại mà không nhìn mặt Shito.

Tất cả đã xuống đến bãi đậu xe ở tầng hầm nhưng xe cảnh sát vẫn chưa đến. Cảnh sát Takayama ra cửa để kiểm tra tình hình. Bốn người còn lại đợi ở trước thang máy.

Negishi rút điều thuốc ra, châm lửa rồi hút một hơi thật sâu. Trong lúc khói thuốc vẫn chưa tan, Shoko lên tiếng hỏi.

“Đã tìm thấy thi thể chưa?”

“Thi thể của Hiura Yusuke ư?” Shito nói.

“Không phải!”

Ngay lúc đó, vang lên tiếng rên của nam giới từ đâu đó. Shito và Negishi nhìn nhau.

“Tiếng gì vậy?”

Negishi nói giọng đầy bất an, anh nhìn ra phía viên cảnh sát trẻ vừa đi. Lối đi phía trước ngoặt sang trái nên đứng đây không thể nhìn tiếp được.

“Để tôi ra đó xem.” Nói rồi, Shito bước ra.

Bãi đậu xe có gắn bóng đèn huỳnh quang nhưng không sáng lắm. Hai bên dọc theo lối Shito đang đi là các hàng xe sang trọng xếp dài.

Khi rẽ qua, anh thấy có người nằm ở phía trước. Shito chạy lại gần. Là cảnh sát Takayama. Máu chảy sau đầu cậu ta. Cậu ta vẫn thở nên có vẻ như chỉ đang bất tỉnh. Ngay kế bên là một thanh thép gỉ. Shito lật người

Takayama lại thì thấy khẩu súng trên người cậu ta đã mất.

Shito đứng dậy la lên. “À hung thủ đó ở gần đây. Mọi người mau lên thang máy!”

Nhưng anh không nghe thấy tiếng Negishi trả lời, thay vào đó có tiếng hai phụ nữ hét lên. Đó là tiếng Hiura Sayoko và Sakura Shoko. Shito chạy vội lại.

Khi quay lại bãi đậu xe thì đập ngay vào mắt anh một bóng người đen, to lớn khủng khiếp. Bóng người đó đang nắm lấy cổ Negishi từ đằng sau và nhắc anh ta lên. Hai người phụ nữ chạy về hướng đối diện với Shito.

“Thả ra! Không thì tôi bắn!”

Shito rút súng ra, thủ thế. Nhưng thực ra, nếu đối phương không chịu buông Negishi thì anh không thể bóp cò.

Có lẽ biết đi đâu đó nên cô gái to lớn vẫn một tay ghì cổ Negishi, tay còn lại từ từ giơ về phía Shito. Bàn tay đó cầm súng.

Shito nhận ra nguy hiểm, vội nhảy ra đằng sau chiếc xe đậu kế bên. Ngay sau đó, tiếng súng vang lên nhưng đầu đạn bay ra phía khác.

Shito ló đầu khỏi đuôi xe. Negishi nằm gục trước thang máy. Shito khom người chạy lại gần. Tiếng súng mới nổ ban nãy không nhằm vào Negishi. Cũng giống như Takayama, Negishi bị đánh vào gáy. Có vẻ là bị đánh bằng cán súng.

Shito cầm chắc súng trong tay, từ từ rời khỏi đó. Xung quanh chỉ có xe, không có bóng người. Có lẽ Sayoko và Shoko đã ẩn nấp để bảo vệ mình khỏi cô gái to lớn. Và chắc chắn cô gái đó cũng đang ẩn mình đâu đó để tìm cơ hội.

Khi Shito tiến thêm bước nữa thì đột nhiên xung quanh trở nên tối

om. Có vẻ cô ta đã tắt đèn. Shito khom người xuống ngay lập tức và nín thở.

Anh lắng tai nghe tiếng động xung quanh nhưng hoàn toàn không cảm nhận được bóng dáng người nào. Mồ hôi lã từ trán xuống cằm. Ngược lại, môi anh khô khốc.

Shito cố đi đều hòa nhịp thở, cẩn thận chú ý tiếng chân và bắt đầu di chuyển. Chắc chắn trong bóng tối cô gái kia cũng đang chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Hình ảnh cô gái đã tấn công Negishi hiện ra trong đầu Shito.

Cô ta có một thân hình rắn chắc và to cao hơn cả tưởng tượng của anh. Đúng là không uổng công Sendo Korenori đã dành hết tâm huyết tạo nên thân hình ấy.

Shito thận trọng bước, anh nín thở kiểm tra từng khoảng trống giữa các xe. Trong một thoáng, anh cảm giác như mình đang đi trong khu mộ.

Một tiếng *soạt* vang lên ngay phía đối diện chiếc xe gần đó. Anh dừng lại, dỏng tai nghe. Anh nghe thấy một tiếng thở rất khẽ.

Shito liếm môi, nắm súng thật chặt. Sau đó, anh thở sâu hai lần rồi nhìn thật kỹ. Đó là Hiura Sayoko và Sakura Shoko.

Anh khẽ gật đầu, chìa súng xuống bên dưới.

“Giết nó đi!” Shoko la lên. “Mau giết nó đi!”

“Suýt!”

Shito khẽ lên tiếng cảnh cáo. Ngay khi đó, có bóng người chuyển động trong không khí. Anh quay lại, nhìn xung quanh. Ngay sau bóng hai chiếc xe hơi có một bóng người to cao đang cầm súng.

“Cúi xuống!”

Đồng thời với lúc Shito la lên, họng súng của đối phương lóe sáng. Viên đạn bắn trúng tường bê tông. Shoko hét lên một tiếng chói tai nghe như tiếng kim loại cứa vào nhau.

Lần này tới lượt Shito giương súng, nhưng cô gái đã lao sang ngang với một tốc độ nhanh như mãnh thú.

“Áaaa! Chân tôi... đau quá!”

Shoko ôm chân hét lên. Máu phun ra. Có vẻ viên đạn đã sượt qua chân cô.

“Đứng im đó!”

Nói rồi, Shito lao ra khỏi khoảng trống giữa hai xe. Anh nhìn xung quanh nhưng không thấy cô gái cao to đâu.

Vừa hạ súng xuống, thắc mắc cô ta đã biến đâu mất thì anh thấy bóng người trên d`ầu. Ngay sau đó, một khối lượng lớn đè xuống người anh. Thế rồi hai tay và nửa thân trên của anh bị siết chặt bằng một sức mạnh phi thường.

Shito cố gắng vẫy vùng để hất tay đối phương ra. Ngay sau đó, bóng kẻ địch lại biến mất. Anh vừa há miệng kinh ngạc thì nhận ra thân người mình đang bị nhấc bổng khỏi mặt đất. Khi còn chưa kịp kháng cự gì thì cả người anh đã bị đập xuống sàn bê tông. Anh ngừng thở, toàn thân như bị tê liệt.

Shito nghiêng chặt răng, vắt hết sức để nhấc mình dậy. Anh thấy cô ta đang đi về phía Sayoko và Shoko. Nhưng trái ngược với cử động nhanh nhẹn mà Shito đã thấy, lần này cô ta bước đi trông rất khổ sở.

Shoko hét lên. Sayoko ngã bệt xuống, mắt mở to. Đứng từ đằng xa Shito cũng thấy được cô đang run lên bần bật.

Nữ hung thủ đi đến trước mặt Sayoko và Shoko. Cô ta đứng lại, từ từ rút súng ra.

Shito tìm súng của mình. Nó văng tới chỗ cách anh chừng một mét. Anh cố hết sức vươn tay ra.

“Không kịp rồi.” Shito nghĩ.

Bên cạnh Sayoko, Shoko thét lên. Đó là một tiếng thét không giống tiếng người. Shoko tính bỏ chạy nhưng vết thương ở chân khiến cô không chạy được.

“Cứu tôi với! Làm ơn cứu tôi!”

Shoko uốn éo thân người như con sâu, nấp ra sau Sayoko.

Sayoko run cầm cập, gương mặt nhìn người phụ nữ có thân thể cao lớn đến mức tưởng chừng sắp chạm đến trần. Một cảm giác sợ hãi bao trùm lên cô, nhưng hoàn toàn khác biệt với nỗi sợ bị Shoko giết khi nãy.

Ngay cả ý nghĩ kháng cự, cô cũng không có.

Nữ hung thủ giơ súng lên, về mặt vô cảm.

Mình sẽ bị bắn mất thôi, Sayoko nghĩ. Cô nhắm mắt lại. Và cô nhận ra nước mắt mình đang chảy.

Nhưng Sayoko không nghe thấy tiếng súng. Cô cảm nhận một khoảng lặng thật dài trôi qua. Cô mở mắt ra.

Nữ hung thủ cao lớn đang từ từ khuyu xuống trước cô. Hai cánh tay dài của cô ta vươn tới người cô, Sayoko nín thở. Sayoko nghĩ mình không bị bắn mà sẽ bị bóp cổ.

Nhưng không hiểu sao nữ hung thủ không có vẻ gì định làm vậy. Cô ta nhìn Sayoko bằng một ánh mắt thật buồn, ánh mắt như muốn nói đi đâu gì đó.

Miệng nữ hung thủ khẽ cử động, một âm thanh thật nhỏ vang vào tai Sayoko.

“Hả...”

Sayoko vừa hỏi lại thì tiếng súng vang lên. Cùng lúc đó, thân hình nữ hung thủ giật mạnh. Rồi lại một phát súng nữa.

Người nữ hung thủ từ từ sụp xuống như một thước phim quay chậm. Nhưng cô ta không gục hẳn. Lông mày cô ta hơi nhíu lại. Cô ta bặm môi, cố gắng tiến về phía trước. Không hiểu sao mắt cô ta cứ nhìn về phía Sayoko. Cô ta vươn tay ra, ngón tay cử động như đang tìm thứ gì.

Cuối cùng nữ hung thủ cũng kiệt sức, ngã xuống. Ngay lúc đó, một tiếng động vang lên trên mặt đất.

Shito đảo lại gần. Tay phải anh cầm súng nhưng gần như buông thõng xuống.

“Cô không bị thương chứ?”

“Vâng.” Sayoko gật đầu.

Shito cất súng, nhìn xuống nữ hung thủ to lớn đang nằm đó.

“Cuối cùng cũng có thể về Yamanashi.” Anh thì thào.

Sayoko nhìn thi thể nữ hung thủ, cô đặt tay lên bụng. Cô có cảm giác nữ hung thủ vươn tay ra vì muốn chạm vào bụng mình. Và lời mà cô ta đã khe khẽ nói là.

“Em... bé.”

Sayoko đã nghe nữ hung thủ nói từ *em bé*.

Sayoko không rõ tại sao cô ta lại nói lời cuối cùng như vậy. Hay đó chỉ là tưởng tượng của cô mà thôi.

Ánh đèn xe cảnh sát đang tiến lại gần trong đêm.

HẾT

THƯ VIỆN EBOOK **SÁCH MỚI.NET**

HÀNG NGHÌN ĐẦU SÁCH HAY ĐANG CHỜ BẠN
WWW.SACHMOI.NET

